

Giới thiệu Ngày Tàn Của Thế Giới

Nhóm dịch: FulyBook

Thể loại: tiên hiệp, đô thị, võng du, dị giới, trọng sinh

Cuộc sống con người sẽ ra sao khi mà những pháp bảo của thế giới ảo bỗng nhiên xuất hiện ở thế giới hiện thực, đã vô tình đẩy lên một làn sóng điên cuồng trong nhân loại.

Ở thế giới này được mệnh danh là thời đại tốt nhất, mọi người ai ai cũng tham gia vào trò chơi để mang trang bị, thần thông, tu vi, tất tatan tất mọi thứ ra thế giới thực.

Nhưng đây cũng là thời đại khốn nạn nhất, khi mà yêu ma trong trò chơi xâm chiếm thế giới thực, sức mạnh của chúng khủng khiếp tới nỗi khiến con người tuyệt vọng, toàn bộ thế giới thực gặp phải cảnh tận thế.

Cố Thanh Sơn – một người chơi lâu năm cùng đồng quy vu tận với BOSS cuối cùng bỗng nhiên lại thấy mình xuyên không, trở về thời điểm trước khi trò chơi được tung ra thị trường.

Lúc này trò chơi chưa Open Beta, mọi thứ trong kịch bản vẫn chưa bắt đầu nhưng Cố Thanh Sơn lại phát hiện phần thưởng tiêu diệt được boss cuối cùng kia có thể giúp hắn tiến vào trò chơi. . .

Mọi chuyện ra sao, hồi sau sẽ rõ. Hồi một không rõ thì xin hãy nhảy hố mau mau.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hố người chết

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Trời mưa tầm tã suốt ngày suốt đêm, dưới hố người chết bên ngoài doanh trại đột nhiên có một cánh tay vươn ra, khiến cho tên lính đi tuần đêm bị dọa tới mức vút cả đèn lồng, ba chân bốn cẳng chạy thục mạng vào trường phòng báo cáo lại cho quan Ngũ Trường*

*Quan chỉ huy một tổ năm người trong quân đội xưa.

Tên Ngũ Trường này vội xách trường đao, cầm đèn lồng lao ra xem xét cùng tên lính nọ.

Hai người đưa mắt nhìn, trong màn mưa to mịt mờ chỉ có một bóng người ngồi lẳng lẳng bên trong đồng xác chết.

Tên Ngũ Trường giờ đèn lồng nhìn từ xa, phát hiện ra đó là một tên lính mặc bộ giáp rách nát đang dựa vào mấy cái đầu lâu, ngồi xoay lưng về phía ánh đèn.

Gã vội vàng nắm chặt trường đao, hỏi với giọng trầm trầm: "Phía trước là ai?"

Chỉ nghe thấy một âm thanh như có như không truyền qua màn mưa: "Tại hạ là binh sĩ của

Tiên Phong doanh, hiện đang bị thương nặng nên không cử động được."

Không cử động được sao?

Tên Ngũ Trường hơi dừng lại một chút rồi giờ trường đao trước ngực, nói: "Hóa ra là anh em Tiên Phong doanh, lại đây, để tôi điều cậu!"

"Cảm ơn!"

"Đừng khách sáo, đi chết đi!"

Trường đao chặt đứt ngừng giọt mưa, hóa thành một vết cắt lạnh lẽo chém thẳng vào cổ người kia.

Một đao này của tên Ngũ Trường vô cùng hung ác, lại nắm bắt thời cơ rất tốt nên đầu người kia bị chặt đứt tại chỗ, sau đó lăn xuống hố thi thể.

Một đao kết thúc!

Tên Ngũ Trường cười gần một tiếng rồi thu đao lại, thế nhưng gã đột nhiên biến sắc: "Cái..."

Một bóng người phóng từ trong đồng xác chết lên không trung, ánh sáng lạnh lẽo trong tay hắn quét qua cách tay của tên Ngũ Trường.

Cả trường đao lẫn cánh tay đều bị chém bay ra ngoài xa, một màn sương máu văng tung tóe từ chỗ tay CUT rồi nhanh chóng lan tỏa khắp nơi trong đêm mưa trập trùng.

Con đau dữ dội truyền đến khiến khuôn mặt tên Ngũ Trường lộ ra sự khó tin, ánh mắt gã phản chiếu lại một bóng người đang nhảy lên cao.

Một thanh đoản kiếm cứ thế to dần to dần trước mắt gã, thế rồi phập một tiếng, đoản kiếm xiên thẳng vào trong hốc mắt.

Con đau dữ dội lần này chỉ kéo dài trong nháy mắt mà thôi, sau đó chỉ còn lại một màu đen tăm tối.

Qua vài hơi thở sau.

Người trẻ tuổi từ từ rút thanh đoản kiếm ra khỏi hốc mắt tên Ngũ Trường.

Sau đó, thi thể của gã đổ ập xuống vũng bùn.

Người trẻ tuổi cầm đoản kiếm yên lặng đứng đó.

Hạt mưa đêm rơi xuống nghe bồm bộp khiến bùn đất trên mặt hắn trôi đi sạch sẽ, làm lộ ra một đôi mắt sáng ngời.

Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên sắc bén đến lạ thường.

Dưới chân hắn, bụng tên Ngũ Trường bỗng nhiên phồng lên, từng tiếng kêu ùng ục kỳ lạ phát ra từ đó.

Người trẻ tuổi hít một hơi thật dài rồi cầm kiếm bằng cả hai tay, đâm cật lực vào bụng gã.

Một tiếng kêu thảm không phải của người vang lên, một làn khói đen phun ra từ trong bụng gã, dưới bụng nhấp nhô không ngừng, hình như có thứ gì đó đang liều mạng giãy dụa.

Soạt một tiếng, bụng tên Ngũ Trường vỡ tung làm lộ ra một cái bàn tay gầy khô đầy móng vuốt.

Không để cho quỷ trào có bất kỳ hành động gì, hai tay người trẻ tuổi nắm lấy chuỗi kiếm, xoắn một nhát thật mạnh.

"Chết đi!"

Người trẻ tuổi phun ra một chữ.

Thi thể đang vặn vẹo điên cuồng đột nhiên cứng đờ, cái quỷ trào kia cũng rù xuống chậm rãi với vẻ không cam lòng, không tạo ra bất kỳ động tác nào nữa.

Tất cả lại trở về với sự yên tĩnh vốn có.

Máu đen tanh tươi tuôn ra mặt đất từ cơ thể của tên Ngũ Trường rồi sau đó lan rộng ra khắp nơi.

Nhìn thấy lớp máu đen này người trẻ tuổi mới thở phào một hơi rồi dùng sức rút thanh đoản kiếm ra.

Hắn cúi đầu nhìn thi thể kỳ lạ trên mặt đất, thấp giọng lầm bầm: "Tình cảnh kỳ quái như thế này thì không biết hệ thống sẽ thưởng nhiệm vụ thế nào nhỉ?"

Người trẻ tuổi mang theo ba phần mong chờ, khẽ quát: "Hệ thống!"

Một giây, hai giây rồi ba giây.

Thời gian cứ thế trôi dần nhưng lại chẳng có gì xuất hiện cả.

Trong đêm tối mịt mờ, chỉ có từng cơn gió thổi vào những hạt mưa, khiến chúng rơi tí tách không ngừng mà thôi.

Người trẻ tuổi bất ngờ xoay đầu nhìn qua nhìn lại một phen... phía sau là hố người chết, còn dưới chân là thi thể yêu ma, ở cách đó không xa thì có một tên lính nằm cứng đờ trên mặt đất, răng đánh vào nhau lập cập.

"Kỳ lạ thật!"

Người trẻ tuổi nghi hoặc: "Còn chưa hoàn thành nhiệm vụ ư?"

Hệ thống vẫn yên lặng như tờ, nói rõ rằng chắc chắn vẫn chưa làm xong nhiệm vụ.

Người trẻ tuổi nhìn qua tên lính kia, hắn đột nhiên cảm giác được mình đã bỏ quên điều gì đó.

Hắn suy nghĩ trong chốc lát rồi cố gắng hết sức để lê bước tiến về phía trước, thế mà lại suýt chút nữa ngã sấp mặt xuống đất.

Vừa rồi tập trung tinh thần để giết yêu ma cho nên nhất thời không cảm thấy gì, hiện giờ đang thông thả hồi phục sức lực thì lại phát hiện toàn thân đều đau đớn tưởng như chết đi sống lại.

Hai bắp đùi nặng như đeo chì, mỗi khi cất bước đều phải dùng hết sức lực mới được.

Điều này không hợp lý một chút nào!

Vào cái ngày tận thế tràn đến, hắn dốc hết toàn lực giết chết Ma Chủ cuối cùng, kết quả là lại không thể rời khỏi trò chơi, trái lại còn mang một tấm thân đầy thương tích tiến vào cái nơi kỳ quái này.

Rốt cuộc đây là nơi nào?

Người trẻ tuổi cau mày, bước từng bước tập tễnh tới trước mặt tên lính rồi chào gã một câu: "Kiêu Kỵ doanh Cổ Thanh Sơn đến đây để đưa tin."

"Cậu, cậu, cậu đã giết thượng quan rồi!" Tên lính nói lấp bắp.

"Hắn ta không phải người." Cổ Thanh Sơn đánh giá tên lính này và nói.

Tên lính mặc giáp da từ cổ xưa, ngay cả chút linh lực đập dòn cũng không có, cho dù là một quân nhân cấp thấp không được coi trọng cũng sẽ không mặc cái thứ đồ chơi cũ kỹ rách rưới này.

Cổ Thanh Sơn nhìn bản thân một chút thì thấy cả người cũng đều là giáp đồng cũ kỹ, các vật phẩm vốn được trang bị trên thân đều đã không cánh mà bay rồi.

Kỳ lạ quá đi!

Tên lính mau chóng vẫy vẫy về phía hồ người chết, thi thể quái dị của tên Ngũ Trường thì vẫn còn nằm bên trong vũng bùn, không nhúc nhích tí nào.

Tên lính ngập ngừng một chút mới dám cất lời, hỏi: "VẬY... vậy tại sao cậu biết hắn ta không phải người để mà ra tay?"

Cổ Thanh Sơn khoanh tay nói: "Tôi chỉ cẩn thận một chút thôi, có điều chính hắn cũng ra tay với tôi trước."

Rồi hắn lại quay trở lại kéo cái xác của Ngũ Trường tới trước mặt tên lính để gã kiểm tra cẩn thận một phen.

"Anh nhìn đi, đây là một con Bác Bì Huyết Ma."

Cổ Thanh Sơn cầm đoản kiếm rạch bụng của tên Ngũ Trường ra, bên trong là một con quái vật có diện mạo dữ dằn, cả người nó đen óng, con ngươi thì trợn ngược rất lạ.

Tận mắt nhìn thấy thi thể quái vật làm cho tên lính càng thêm rung động.

Tên lính nhớ lại mấy chiến hữu bỏ mạng không rõ lý do mấy ngày gần đây, nghĩ đến lại cảm thấy rét run, thế nên gã rất biết ơn người trẻ tuổi.

Tên lính ổn định tâm trạng, hỏi: "Cậu tên là Cổ Thanh Sơn à?"

"Đúng vậy."

"Người của Kiêu Kỵ doanh hả?"

"Không sai."

"Lệnh bài đâu?"

Cổ Thanh Sơn lấy lệnh bài ra, nhìn qua một chút rồi ném cho đối phương kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tận thế

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Lệnh bài này còn nặng hơn so với tưởng tượng của hắn.

Lấy kỹ thuật rèn bây giờ thì rõ ràng tám lệnh bài của mình có thể chế tạo cho nhẹ hơn, vậy mà tại sao lại giống như quả cân thế nhỉ?

Trong lòng người trẻ tuổi cực kỳ thắc mắc.

Tên lính tiếp nhận lệnh bài rồi kiểm tra thật kỹ lưỡng, quả nhiên có sáu chữ "Kiêu Kỳ doanh Cổ Thanh Sơn" khắc ở bên trên.

Lệnh bài là thật.

Tên lính thở phào một hơi, sự căng thẳng trên khuôn mặt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự mệt mỏi: "Cuối cùng cũng có một người còn sống tới đây! Nhanh lên, không thể ở lâu bên ngoài được, cậu mau vào trong doanh trại với tôi!"

Vậy mới đúng chứ, Cổ Thanh Sơn khẽ vuốt cằm nói: "Tốt lắm!"

Tên lính đưa lại lệnh bài cho hắn rồi xoay người đi về phía doanh trại.

Cổ Thanh Sơn nhận lại lệnh bài, sau đó lại cẩn thận nhìn qua một lần.

Lệnh bài này chẳng những nặng nề mà còn được chế tạo hoàn toàn từ đồng thau, bên ngoài khắc mấy chữ vụng về, trông vừa xấu xí vừa khó coi, đích thực là kiểu dáng cổ lỗ sĩ.

Kiểu dáng cổ lỗ sĩ...

Cổ Thanh Sơn chỉ cảm thấy có một tia sáng xẹt qua trong lòng mình, một sự sợ hãi không tên cứ thể hiện ra trong đầu.

Đột nhiên hắn ngẩng đầu, ánh mắt tập trung lên người tên lính đang đi phía trước.

Giáp da cũ kỹ.

Đáp án không thể tưởng tượng nổi, tới mức khiến cho Cổ Thanh Sơn không nhận được phải cất tiếng hỏi: "Người anh em, hiện tại là năm nào rồi?"

Tên lính nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn hắn một cách kỳ lạ: "Hiện tại là những năm cuối niên hiệu Thái Bình."

Cổ Thanh Sơn ngơ ngẩn rồi lại ngẩn ngơ.

Đột nhiên, từng dòng số liệu như một dòng nước chảy xiết hóa thành ánh sáng màu lam điên cuồng tràn vào trong đầu hắn, rồi sau đó hiện lên trong mắt Cổ Thanh Sơn, mãnh liệt như những đợt thủy triều vậy.

Àm...

Âm thanh máy móc lạnh lẽo bỗng nhiên vang lên.

[Xác nhận thời gian hiện tại là những năm cuối niên hiệu Thái Bình.]

[Dòng thời gian ổn định, xác nhận đã rời khỏi dòng chảy thời không.]

[Phán đoán: Trốn thoát khỏi tận thế thành công!]

[Đã thiết lập thân phận thành công, thân phận hiện giờ là: Binh sĩ quân tiên phong thuộc Kiêu Kỳ doanh của Nhân tộc.]

Cuối cùng thì hệ thống cũng đã khởi động, thế nhưng Cổ Thanh Sơn lại không có chút vui sướng nào cả, chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt này thật là không thể tin nổi.

"Sao lại là những năm cuối niên hiệu Thái Bình? Cái năm này trò chơi còn chưa xuất hiện cơ mà?"

Đây là bối cảnh và thời gian trong quá khứ của trò chơi, khi mà nhân loại trong thế giới thực vẫn chưa chính thức tiến vào cái trò chơi dị thể giới kinh khủng này.

Đến khi con người tiến vào trò chơi thì đã là chuyện xảy ra sau một năm rồi.

Chẳng lẽ mình quay về thời điểm trước khi bắt đầu trò chơi?

Vậy thì thế giới thực đâu rồi? Chẳng lẽ ở thế giới thực mình cũng trở về quá khứ luôn sao?

Trái tim hần đập thật nhanh, không khỏi ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút.

Tên lính phía trước đi càng lúc càng xa nên đã đi vào cửa doanh trại rồi.

Bên trên cửa doanh trại có một tia linh lực lúc có lúc không, chứng tỏ có pháp trận đang ẩn giấu.

Đi vào quân doanh rồi quay đầu nhìn lại ngoài xa thì sẽ thấy, ở sâu trong vùng quê hoang vu u ám có một hình dáng to lớn không rõ ràng, đột nhiên lóe lên rồi biến mất trong màn mưa dày đặc.

Cố Thanh Sơn giơ cánh tay lên một cách chậm rãi rồi há miệng cắn một cái thật mạnh.

Một hàng răng in thật sâu trên cánh tay, vết cắn sâu tới nỗi còn có từng dòng máu dần chảy ra.

Đau quá!

Đây không phải là mơ!

Cố Thanh Sơn như một pho tượng, hần đứng im dưới cơn mưa tầm tã mà không hề nhúc nhích, mặc cho từng hạt mưa lạnh từ trên trời thấm ướt hết cả người.

Ngon lửa đã bùng lên, doanh trại vốn ẩm ướt lạnh lẽo nay dần trở nên ấm áp.

Thanh đoàn kiểm cấm trên mặt đất một cách tùy tiện, Cố Thanh Sơn lấy miếng vải quấn quanh tay, hần ngồi bệt xuống dựa lưng vào tường.

Bình lính tên là Triệu Lục bê một nồi nước nóng đến đặt trên lửa rồi đậy kín nồi lại. Sau đó gã lôi ra một cái hộp nhỏ nhấc đưa cho Cố Thanh Sơn, nói: "May mà có cậu, không thì tôi đây chắc cũng đã chết trong tay con quái vật kia rồi!"

"Cái này là cái gì?" Cố Thanh Sơn nhận lấy cái hộp, hỏi.

Triệu Lục đáp: "Là hai viên đan dược chữa thương còn sót ở trong doanh trại ấy mà."

Cố Thanh Sơn thắc mắc: "Vậy sao anh không giữ lại mà dùng?"

Triệu Lục lắc đầu: "Tôi không phải là tu hành giả (1), không dùng được thứ này."

(1): Tu hành giả: ý chỉ những người tu luyện công pháp.

Cố Thanh Sơn mở hộp ra xem, quả nhiên bên trong có hai viên đan dược. Hần lấy ra một viên, đặt trong lòng bàn tay của mình xem xét thật tỉ mỉ.

Phẩm chất và hình dáng của đan dược đều hoàn hảo, ngay cả một tầng hơi mỏng bao phủ mặt ngoài cũng không bị tróc ra chút nào.

Đan dược màu xanh nhạt tản mát ra mùi thơm mát dịu nhẹ, khiến cho người ngửi bỗng cảm thấy phấn chấn.

Đây chính là đan dược chữa thương.

Đan dược chữa thương là thuốc tăng máu cấp thấp nhất, nếu là trước kia thì Cố Thanh Sơn cũng sẽ không thèm nhìn nhưng bây giờ vừa mới trùng sinh, tu vi ngày xưa đã hóa thành hư không, một thân trên dưới chong chát vết thương, hai viên đan chữa thương lúc này đây quả là bảo vật vô giá.

Cố Thanh Sơn bèn hỏi: "Toàn bộ quân doanh chỉ còn lại hai viên đan dược chữa thương này sao?"

Triệu Lục thờ dãi: "Đúng vậy. Sau khi người chết sạch, con đường tiếp viện bị chặt đứt, không chỉ là đan dược mà ngay cả các loại vật tư khác cũng không còn nhiều."

Cố Thanh Sơn im lặng một lát, chợt nghĩ tới một chuyện, vội hỏi: "Trong quân doanh còn linh thạch không?"

Triệu Lục đáp: "Hết rồi!"

"Vậy thì không xong!" Cố Thanh Sơn thở dài.

Triệu Lục hốt hoảng: "Làm sao?"

Cố Thanh Sơn đáp: "Pháp trận che giấu nơi đóng quân đã suy yếu lắm rồi, nếu không có linh thạch bổ sung thì pháp trận sẽ nhanh chóng biến mất."

Triệu Lục rùng mình, vội vã đứng đứng bật dậy rồi lao ra ngoài như điên.

Nếu pháp trận che giấu này ngừng hoạt động, yêu ma có thể phát hiện quân doanh ngay lập tức, đến lúc đó thì khẳng định là không còn đường sống luôn. Thảo nào mấy ngày trước, lúc hai tên Giáo úy kia đi thì ánh mắt lộ rõ sự tuyệt vọng hoàn toàn.

Cố Thanh Sơn nhìn gã lao ra, chờ thêm mười hơi thì bên ngoài truyền đến một tiếng ong ong nhỏ. Âm thanh này xuất hiện tức là pháp trận đã được lấp linh thạch mới, khởi động lại một lần nữa. Mãi cho đến nghe thấy nó, hắn mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Lục quả nhiên đã cất giấu linh thạch.

Trong thế giới này, mỗi người đều bằng xương bằng thịt, nếu như coi bọn họ là NPC không có trí tuệ thì sẽ ăn quả đắng, Cố Thanh Sơn đã biết đạo lý này từ lâu rồi.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Lục lê bước chân nặng nề trở về, lạng lẽ ngồi xuống dựa vào vách tường, bụm mặt khóc rống.

Cố Thanh Sơn thấy vậy liền hỏi: "Sao lại khóc?"

Triệu Lục đáp: "Bây giờ thì linh thạch đã sử dụng hết thật rồi. Lần sau pháp trận mất tác dụng thì chúng ta đều sẽ bị yêu ma giết chết!"

Cố Thanh Sơn im lặng một hồi, sau đó bóp nát lớp sáp phủ trên đan dược, nhanh chóng nuốt đan chữa thương vào trong bụng, bắt đầu thử cảm ứng linh lực trong cơ thể.

Mới đầu hắn còn có chút lo lắng không yên, không biết có thể cảm ứng được linh lực hay không. Không ngờ mọi thứ đều rất thuận lợi, linh lực trong đan điền lập tức hưởng ứng lời kêu gọi, phối hợp với hắn hòa tan tác dụng của thuốc, sau đó vận chuyển đến các nơi khác trong cơ thể.

Cố Thanh Sơn chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, miệng vết thương cũng xuất hiện cảm giác ngứa ngáy.

Vết thương đã bắt đầu khép miệng.

Đến lúc hiệu lực của thuốc tiêu hao gần hết, hắn mở mắt lần nữa, bây giờ đã là gần sáng rồi.

Cố Thanh Sơn đứng lên thư giãn một chút, phát hiện cơ thể tốt hơn rất nhiều, các vết thương cũng đã đóng vảy.

Triệu Lục vẫn đang đứng bảo vệ ở bên cạnh, buồn ngủ đến mức đầu gật gật liên tục, thấy hắn đã tỉnh bèn cất lời hỏi với vẻ chờ mong: "Sao rồi? Thân thể ngươi có tốt lên chút nào không? Có thể mang ta cùng trốn đi không?"

Câu nói sau đã nói ra tiếng lòng của gã.

Nếu không phải là vì điều này thì e rằng gã cũng sẽ không lấy đan chữa thương ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chiến thần

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Cố Thanh Sơn thành thật đáp: "Tốt hơn một chút nhưng muốn khôi phục sức chiến đấu hoàn toàn thì chỉ sợ còn phải mất thêm vài ngày."

"Vậy ngươi nghỉ ngơi đi!" Triệu Lục đứng lên, xoay người đi ra, bộ dáng cực kỳ thất vọng.

Sau khi gã đi, Cố Thanh Sơn ngồi một mình trầm tư suy nghĩ.

Ở thời đại trước kia của hắn, yêu ma trong trò chơi đã sớm tiến vào thế giới hiện thực và hủy diệt nền văn minh nhân loại. Loài người còn sót lại chỉ có thể kéo dài chút hơi tàn, chờ đợi ngày tận thế tới mà thôi.

Rồi mọi thứ cũng đi đến cuối con đường.

Bây giờ nhớ lại, kỳ thật ngay từ lúc trò chơi xuất hiện thì đã có rất nhiều manh mối kỳ lạ.

Lúc ấy các quốc gia ở thế giới thực nhao nhao quảng bá trò chơi một cách liều mạng. Chỉ cần trong trò chơi ngươi đủ mạnh thì lương thực, tiền tài, sắc đẹp hay quyền thế đều cho ngươi tất.

Khắp nơi trên thế giới cũng xuất hiện rất nhiều chuyện kỳ quái nhưng những người lãnh đạo cấp cao thì ra sức bưng bít, người bình thường không hay biết gì cả.

Mãi đến khi món binh khí đầu tiên bị người ta mang từ trong trò chơi ra thế giới hiện thực, những người tầm thường kia mới phát hiện ra rằng đây không phải trò chơi mà hoàn toàn là một thế giới khác.

Tất cả mọi người vui đầu vào trò chơi như phát điên.

Có điều yêu ma trong trò chơi thực sự quá khủng khiếp, gần như khiến cho người ta tuyệt vọng. Cho dù có hàng trăm triệu người tràn vào trò chơi, trợ giúp người ở dị giới chống cự lại yêu ma nhưng cứ mỗi khi chiến dịch có tính chất quyết định nổ ra thì nhân tộc lại lần lượt thất bại.

Tới chiến dịch cuối cùng, trò chơi thông báo cho toàn bộ server rằng, một khi chiến dịch thất bại, Yêu Ma tướng chiếm được dị thế giới thì sẽ triển khai bước kế tiếp là tràn sang thế giới thực.

Thế giới hiện thực sắp bị yêu ma hủy diệt hoàn toàn.

Toàn bộ thế giới thực phát điên thật sự! Bất kỳ ai từ năm tuổi trở lên đều bị bắt phải lập tài khoản tiến vào trò chơi.

Dùng lời tuyên truyền dư luận mà nói thì cho dù là một nhân vật sơ cấp không có lực công kích, ít nhất cũng có thể làm hàng rào chắn, ngăn cản một đợt công kích trong trận chiến.

Thế nhưng trong chiến dịch cuối cùng này, Nhân tộc vẫn thất bại.

Chỉ có Cố Thanh Sơn dẫn dắt Công hội Quốc gia, hoàn thành được nhiệm vụ mà hệ thống giao, thành công đánh tới trước mặt tên Ma Chủ cuối cùng.

Ở thời điểm các nhân vật khác đều đã hi sinh, hắn đã đánh Ma Chủ cuối cùng rơi xuống Vạn Cốt Nhục Tọa, có cơ hội giết chết con Boss trùm này.

Nhưng chính lúc đó, thông báo nặng nề của hệ thống liên tục vang lên hai lần: "Vị thần linh cuối cùng của nhân tộc đã chết, vương thành bị công phá, kết quả của chiến dịch: Nhân tộc thất bại!"

"Trò chơi kết thúc, kết giới bảo vệ đã sụp đổ, thế giới hiện thực sẽ bắt đầu hủy diệt."

Àm..

Tiếng nổ lớn vang lên, mọi người lần lượt bị trục xuất ra khỏi trò chơi, trơ mắt nhìn thế giới thực gặp phải ngày tận thế.

Thừa dịp còn chưa bị đưa ra ngoài, Cố Thanh Sơn liều mạng giờ binh khí lên, dùng sức đâm một cái thật mạnh vào tim của tên Ma Chủ cuối cùng.

Còn chưa kịp thấy kết quả, hắn chỉ cảm thấy mất mũi tối sầm lại rồi bị cưỡng chế đuổi khỏi trò chơi, có điều chưa trở lại thế giới thực thì đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Trong cõi mơ hồ, Cố Thanh Sơn loáng thoáng nghe thấy một âm thanh tuyên bố của máy móc: "Người chơi Cố Thanh Sơn giết chết được Ma Chủ cuối cùng, thấp lên một tia hi vọng sau cuối cho sự sống còn của thế giới đang rơi vào vực sâu tuyệt vọng, vì thế đặc biệt ban thưởng lần chót."

Cố Thanh Sơn cảm thấy trong tay có thêm một vật, sau đó thì hoàn toàn không biết trời trăng gì nữa. Khi hắn tỉnh lại thì đã biến thành người chết trong hầm ở bên ngoài doanh trại rồi.

Nghĩ tới đây, hắn lắc đầu thở dài đầy tiếc nuối.

Đáng tiếc thật, trò chơi đã phát hành mười năm, cho tới bây giờ chưa từng nghe có ban thưởng lần chót gì đó.

Thật là tò mò, đó là cái gì nhỉ?

Không đúng, chờ đã...

Cố Thanh Sơn đột nhiên nhớ lại một sự kiện.

Lúc tỉnh lại từ trong đông xác chết, hình như mình cầm gì đó trong tay.

Là thanh đoản kiếm này...

Hắn cúi đầu nhìn xuống.

Đoản kiếm vẫn cắm trên mặt đất như cũ.

Đây là một thanh đoản kiếm màu vàng kim, thân kiếm không có hoa văn phức tạp dư thừa nào, lưỡi kiếm bóng loáng sắc nhọn.

Lúc hần chăm chú nhìn nó, còn có thể trông thấy một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện.

Cố Thanh Sơn từ từ nhớ lại, tim đập càng lúc càng nhanh.

Trước khi giết Ngũ trường, thanh kiếm này đã nằm trong tay hần rồi.

Thật là không hiểu nổi, hần cho rằng đoàn kiếm này cực kỳ thuận tay nên cũng chưa tìm kiếm những binh khí khác trong đồng xác chết.

Thanh kiếm này vốn dĩ chôn trong đồng xác chết hay là do mình mang ra từ trong trận chiến cuối cùng kia nhỉ?

Cố Thanh Sơn cầm đoàn kiếm, lưỡng lự cả nửa ngày mới thúc giục linh lực trong đan điền để đưa vào bên trong đoàn kiếm.

Trong khoảnh khắc khi linh lực tiến vào đoàn kiếm, ánh vàng trên đoàn kiếm đột ngột tăng mạnh, sau đó tỏa rộng ra tạo thành một vùng sáng màu vàng óng rộng lớn.

Một luồng "ý" uy nghiêm mà tang thương nhẹ nhàng xuất hiện từ màu vàng kim trên thanh đoàn kiếm.

"Xâm nhập trái phép thành công, bắt đầu kích hoạt." Âm thanh lạnh lẽo của máy móc vang lên.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Cố Thanh Sơn luôn luôn cảm thấy âm thanh lạnh lẽo này của hệ thống dường như cũng bị kích động đến mức không kìm nén được.

Sau một khắc, đoàn kiếm màu vàng kim trong tay hần nổ tung thành vô số điểm sáng màu vàng óng.

Những điểm sáng màu vàng óng này nổi bồng bềnh giữa không trung, lượn lờ hai vòng quanh người hần rồi tiến vào giữa hai hàng lông mày.

Cố Thanh Sơn chỉ cảm thấy tiếng nổ ầm ầm truyền đến bên tai, đầu óc thì trống rỗng, cả người đứng chết chôn tại chỗ, không thể nhúc nhích được.

Qua một hồi lâu, âm thanh lạnh lẽo của máy móc phát ra thông báo, mang theo cảm giác một mối nồng đậm: "Kích hoạt thành công, giao diện thao tác chiến thần đã mở."

Giao diện màu xanh nhạt trước mắt Cố Thanh Sơn không khác gì trước kia cả, ngoại trừ việc có thêm một hàng nút bên dưới. Những cái nút này giống như mấy lỗ đen, thỉnh thoảng còn tỏa ra một làn sương mờ ảo.

Một dòng chữ màu xanh nho nhỏ xuất hiện phía trên hàng nút ấy:

[Đã mở giao diện thành công, bây giờ có thể kích hoạt tính năng đầu tiên miễn phí.]

[Bạn có muốn kích hoạt không?]

"Có."

Sau khi Cố Thanh Sơn xác nhận, nút đầu tiên trong hàng chậm rãi hiện tên lên.

Kỹ nghệ Chiến Thần?

Cố Thanh Sơn nhìn lướt qua cái tên ấy rồi nhanh chóng đọc qua một lượt các hướng dẫn có liên quan.

Một lát sau, hần đi đến bên cạnh giá vũ khí đang nằm trong góc, xem kỹ những món đang được đặt ở đây.

Một cây giáo đã rỉ sét, một thanh đao bị hỏng và một cây Quân cung bụi bặm.

Tiếc là không có kiếm.

Có hàng chục triệu người chơi chọn chức nghiệp Kiếm Tu trong trò chơi, mà Cố Thanh Sơn lại là một trong mười vị đại kiếm tiên trên Bảng xếp hạng Kiếm Tu. Có thể nói rằng hần là một cao thủ trong đội ngũ hàng đầu.

Ngoài ra, Cố Thanh Sơn còn là viên quan chỉ huy chiến trận của Công hội Quốc gia, thường phải xử lý rất nhiều việc, sau khi cuộc chiến bắt đầu thì chẳng bao giờ có thời gian nghỉ ngơi.

Ngay cả trong thế giới thực, hần vẫn phải thường xuyên đi gặp các vị lãnh đạo quốc gia, hơn nữa còn phải họp với các công hội nước ngoài để lên kế hoạch, bàn chiến thuật... Việc vừa nhiều vừa nặng.

Đã có nhiều cao thủ hàng đầu thấy tiếc cho Cố Thanh Sơn, nói rằng hần đã tiêu tốn quá nhiều tinh lực cho việc khác, không thi kiếm thuật của hần chắc chắn không dừng lại trong Top 10 mà có thể đạt được danh hiệu đệ nhất kiếm đạo.

Tuy nhiên, trên giá vũ khí này lại không có kiếm, Cố Thanh Sơn chỉ có thể tiếc nuối lắc đầu rồi thuận tay cầm loan đao lên.

Trên giao diện Chiến Thần chọt hiện lên một thông tin.

[Loan đao tiêu chuẩn quân đội (đã hỏng), từng thi triển những kỹ năng sau:]

[Thứ nhất, Hoành Tảo Thiên Quân, người thi triển: Vương Tiến.]

[Thứ hai, Khai Môn Kiến Sơn, người thi triển: Trương Khoát.]

[Đề lĩnh ngộ cả hai đao thuật này cần 1 điểm hồn lực.]

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Xâm nhập (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Thông tin này giật gân đến mức làm Cố Thanh Sơn ngẩn người.

Kỹ nghệ Chiến Thần này có thể giúp mình trực tiếp lĩnh ngộ chiêu thức sao?

Đây là tính năng đầu tiên có thể sử dụng của giao diện Chiến Thần, những tính năng khác hiện giờ vẫn đen kịt, chưa sử dụng được.

Có điều nhiều đây thôi cũng đủ rồi, nếu công pháp nào cũng lấy ra được thì trên thế giới còn công pháp bí quyết gì mà mình không lấy được đâu?

Cố Thanh Sơn hít sâu một hơi, đợi mình bình tĩnh lại mới hỏi thử: "Hồn lực là gì?"

Một hàng chữ nhỏ lập tức hiện lên trên giao diện.

[Giết sinh linh có thể nhận được hồn lực. Bạn đã đánh chết một Bác Bi Huyết Ma, nhận được 4 điểm hồn lực. Hồn lực hiện tại: 4/5.]

Giết một Bác Bi Huyết Ma thôi mà nhận được những 4 điểm hồn lực!

Bác Bi Huyết Ma không thể xem như yêu ma bình thường, thực lực của nó thật ra còn cao hơn cả Ma đầu và tu sĩ nói chung, rất giỏi ẩn nấp và ám sát. May mà Cố Thanh Sơn đã nắm chắc cơ hội để tấn công ngược lại, giết con quái này trong một chiêu. Nếu không, dưới tình trạng Cố Thanh Sơn đã mất sạch tu vi mà còn phải giằng co với nó thì kẻ mất mạng chính là hắn.

Cố Thanh Sơn gật gật đầu, hóa ra là vậy. Nhưng khi này giao diện hiển thị hồn lực 4/5, tức là điểm hồn lực cao nhất của mình cũng chỉ được 5 thôi à?

Vậy thì ít quá.

Vừa nghĩ vậy, trên giao diện lại hiện lên một hàng chữ nhỏ:

[Tu vi càng cao, mức giới hạn của hồn lực càng cao.]

Hồn lực liên quan với tu vi sao?

Cố Thanh Sơn không nhận được mà nhìn vào đẳng cấp nhân vật của mình, chỉ thấy trên đó hiện lên bốn chữ thật to: "Luyện Khí tầng 1."

Đây là đẳng cấp tu luyện đầu tiên của tất cả mọi người khi vừa bước vào dị thế giới, như vậy là đẳng cấp của hắn ở kiếp trước đã bị xóa rồi.

Cố Thanh Sơn thở dài, yên lặng bỏ loan đao xuống rồi rút cây giáo rỉ sét ra, trên cây giáo này chỉ có một chiêu tấn công là đâm.

Hắn lắc đầu, vứt giáo sang một bên rồi cầm Quân cung lên.

[Quân cung tiêu chuẩn quân đội, từng thi triển các kỹ năng sau:]

[Thứ nhất, Ổn Định. Người thi triển: Trương Vũ.]

[Thứ hai, Liên Xạ. Người thi triển: Trương Vũ.]

[Thứ ba, Chính Xác. Người thi triển: Trương Vũ.]

[Thứ tư: Yến Song Phi. Người thi triển: Trương Vũ.]

[Lĩnh ngộ Ôn Định và Liên Xạ cần 2 điểm hồn lực.]

[Lĩnh ngộ Chính Xác cần 4 điểm hồn lực.]

[Lĩnh ngộ Yến Song Phi cần 6 điểm hồn lực.]

Theo những thông tin trong trí nhớ của hần thi Trương Vũ chính là tướng quân Nhân tộc bảo vệ doanh trại này, rất giỏi trường đao và cung. Trong cuộc chiến đầu tiên, ông ta đã chết trong tay một Âm Huyết ma.

Cố Thanh Sơn xem qua các kỹ năng này một lượt rồi tập trung vào "Yến Song Phi". Chiêu thức này cần phải có 6 điểm hồn lực, đã vượt qua mức giới hạn hồn lực của hần rồi.

"Ồi, mới ở Luyện Khí tầng 1 thôi à... Xem ra mình phải tu hành lại từ đầu, nhanh nhanh nâng cao mức giới hạn của hồn lực mới được." Cố Thanh Sơn bắt đầu lắc đầu.

Luyện Khí tầng 1 chính là cảnh giới thấp nhất của người tu hành. Trên Luyện Khí còn có Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần... Nhưng bây giờ nói đến mấy cảnh giới ấy vẫn còn quá sớm.

Nhưng ngược lại cũng có tin tốt, đó là người chơi có thể mang theo tu vi của mình về thế giới thực.

Ở Luyện Khí tầng 1, người chơi có thể cảm ứng và sử dụng linh lực được rồi.

Nếu thật sự có thể quay về quá khứ, thì cho dù không thể tìm lại được hết mọi trang bị hay mất hết tất cả kỹ năng, Cố Thanh Sơn cũng vẫn bằng lòng.

Trong cuộc đời mỗi người luôn có rất nhiều nuối tiếc và không cam lòng, mỗi khi đêm về, Cố Thanh Sơn chỉ có thể âm thầm liếm vết thương mãi không bao giờ lành trong tim.

Nếu thật sự có thể quay về...

Cố Thanh Sơn lắc đầu thật mạnh, cố gắng không chế cảm xúc của mình rồi cầm Quân cung lên, đánh giá thật nhanh.

Điều quan trọng nhất vào lúc này... chính là sống sót.

Mới ở Luyện Khí tầng 1 mà phải đối mặt với yêu ma thì có muốn chạy cũng không chạy thoát nổi.

Kiếm, đao, giáo đều dùng trong những trận cận chiến, mà vết thương trên người hần quá nhiều, tu vi lại thuộc đẳng cấp thấp nhất, chỉ có một mình hần sao chiến đấu với yêu ma được?

Đối mặt với yêu ma, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ mất mạng.

Bây giờ hần không còn là kiếm tiên của kiếp trước nữa, càng không phải là một nhân vật truyền kỳ chỉ huy cả một đội quân quốc gia.

Hiện giờ, trong quân doanh chỉ còn lại hần và một tên lính, mà gã ta còn là một người bình thường không thể tu hành. Chỉ với tu vi của Cố Thanh Sơn thì rất khó xoay chuyển tình thế khó khăn này.

Trận pháp che giấu của quân doanh cũng không giữ được bao lâu nữa, chỉ trong vòng hai ngày tới, trận pháp này sẽ ngừng lại vì cạn kiệt linh lực.

Một khi trận pháp che giấu ngừng hoạt động, tất cả yêu ma sẽ cùng xông tới.

Cố Thanh Sơn đột nhiên phát hiện ra tình cảnh của mình hiện giờ khá là nguy hiểm.

Xem ra trước mắt phải bỏ qua cách cận chiến này, đổi sang tấn công từ xa, đồng thời dựa vào trận pháp che giấu của quân doanh mà nâng cấp nhân vật càng nhanh càng tốt.

Nghĩ tới đây, Cố Thanh Sơn nhanh chóng quyết định.

"Tôi chọn lĩnh ngộ Ôn Định và Liên Xạ."

Chỉ một thoáng sau, một dòng nhiệt nóng bỏng từ Quân cung ồ ạt chảy vào trong người hần, dạo một vòng quanh khắp cơ thể rồi nhập vào trong đầu hần.

Cố Thanh Sơn hơi ngẩn ra một lát rồi bỗng giương cung lên, lắp tên bắn.

Vụt! Mũi tên cắm sâu vào xà nhà.

Tay Cố Thanh Sơn vẫn không ngừng lại, một loạt mũi tên bay ra xối xả như mưa.

Vút! Vút! Vút! Vút!

Cả mười hai mũi tên đã bắn ra hết mà Cố Thanh Sơn vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không hề nhúc nhích.

Đây chắc chắn là "Liên Xạ" và "Ổn Định" rồi! Cố Thanh Sơn hăng hái hơn hẳn.

Kỹ nghệ Chiến Thần này mạnh đến vậy cơ à! Chỉ cần có đủ hồn lực là có thể lập tức học được kỹ năng từ một vũ khí bất kỳ, cứ thế này thì trên thế gian đâu còn chiêu thức gì mà hắn không học được nữa?

Cố Thanh Sơn đang nghĩ đến xuất thần đột nhiên cảm thấy cả người ê ẩm đau.

Hắn cúi đầu xuống nhìn thì thấy trên những băng vải trắng như tuyết khắp nơi trên cơ thể đã thấm những vệt máu tươi.

Đúng, thương thế trên người còn chưa lành, vẫn đang ở giai đoạn khôi phục, dùng sức thế này dĩ nhiên miệng vết thương sẽ hơi nứt ra.

Cố Thanh Sơn đặt cung Quân xuống, tìm một chiếc giường hành quân, mở ra rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Mọi thứ không thể nóng vội, nhất định phải bình tĩnh.

Cố Thanh Sơn lấy viên thuốc chữa thương còn sót lại, không hề do dự nuốt xuống.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu yên lặng vận chuyển linh khí, hấp thu dược lực.

Cả một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Lúc hùng đông, trời đổ cơn mưa lớn.

Khí hậu đang dần trở lạnh, trong nước mưa xen lẫn khí lạnh thâm thấu ra trời đất.

Mấy chục ngày nữa là vào mùa đông rồi.

Quân doanh.

Cố Thanh Sơn lạnh cóng nên bưng tỉnh.

Hắn đứng dậy hoạt động một chút, phát hiện những vết thương trên người đã bắt đầu khép miệng.

Thuốc chữa thương quân dụng quả nhiên không tầm thường, hồi phục thương tích hữu hiệu đến như vậy.

Một lát sau, cửa được mở ra.

Triệu Lục nấu một nồi cháo, ân cần bưng vào.

Cố Thanh Sơn nhìn nồi cháo vẫn còn đang bốc khói, ngửi mùi cháo thơm, hỏi: “Lương thực còn lại bao nhiêu?”

Triệu Lục than thở nói: “Chỉ đủ ăn thêm một ngày rưỡi.” Nói xong, gã lén ngấm trộm túi trữ đồ trên eo Cố Thanh Sơn.

Cố Thanh Sơn phát hiện ra nhưng không nói gì.

Khi xuyên qua tới đây, túi trữ đồ của hắn đã bị trống không rồi.

Cố Thanh Sơn múc cháo, im lặng ăn xong bữa sáng.

“Thương thế của anh thế nào rồi?” Trong mắt Triệu Lục mang theo hi vọng.

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Cố Thanh Sơn duỗi tay chân, tiện thể hỏi: “Lão Triệu, anh ở doanh nào? Bình chủng nào?”

Triệu Lục gượng cười, nói: “Tôi ở Hóa Sự Doanh, bình thường có thể làm phần ăn cho vài trăm người.”

Hóa ra là chân chạy việc cho nhà bếp, chà trách một bát cháo mà cũng có thể nấu ra mùi ra vị đến vậy.

Trong khốn cảnh thế này, nếu không có Cố Thanh Sơn, với một người bình thường như Triệu Lục mà nói, y chắc chắn phải chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Xâm nhập (2)

**

Chương 5: Xâm Nhập (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn: **

Nhưng Triệu Lục không biết, Cố Thanh Sơn chỉ có tu vi Luyện khí tầng 1, gặp một tiểu đội yêu ma, Cố Thanh Sơn sẽ lập tức rơi vào kết cục bị chém chết.

Cố Thanh Sơn im lặng suy nghĩ, lại nhìn đồng hồ cát trên giao diện thao tác.

Cát trong đồng hồ đã gần hết, gần như sắp nhìn thấy đáy rồi.

Người chơi ở dị thể giới tròn một ngày, ở thế giới thật mới trôi qua một tiếng đồng hồ. Người chơi trong đang ở kỳ Luyện Khí buộc phải quay trở về thế giới thật khi đến thời điểm này, lần vào dị thể giới tiếp theo phải đợi thêm một ngày.

Giờ Cố Thanh Sơn vô cùng muốn biết, thế giới thật giờ đang ở năm nào.

Sau khi ăn được một nửa, hai người đồng thời dừng động tác lại.

“Cố huynh đệ, bên ngoài hình như có tiếng động gì đó.” Cơ thể Triệu Lục hơi co ra sau, nhỏ giọng nói.

“Đề tôi đi xem thử.” Cố Thanh Sơn nói, cầm cung Quân lên đi ra ngoài.

Đồng hồ cát chỉ còn lại khoảng mười phút, hy vọng đừng xảy ra rắc rối gì quá lớn.

Cố Thanh Sơn đi ra khỏi cửa, rút một mũi tên ẩn vào trong dây cung, hí mắt dò xét xung quanh.

Cặp mắt của hắn nhanh chóng đảo qua từng kiến trúc, không bỏ qua bất kỳ góc ngách nào.

Thông thường mà nói, trong doanh địa thường có những trận pháp ngầm, yêu ma sẽ không dễ dàng tiến vào trong.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Soạt, soạt, soạt, âm thanh lại một lần nữa vang lên.

Vị trí, là cổng quân doanh.

Cố Thanh Sơn dán chặt người lên tường, im lặng di chuyển không tiếng động.

Một con yêu thú thân hình khổng lồ, cao bằng hai người xuất hiện trước tầm mắt Cố Thanh Sơn.

Con yêu thú này lắc đầu vẩy đuôi, đứng bên cái hố người chết, cẩn thận cảnh giác dò xét xung quanh.

Mặc dù con mura to không ngừng cọ rửa nhưng mùi máu tanh trong hố người chết cuối cùng vẫn hấp dẫn yêu thú đến.

Cố Thanh Sơn nấp trong bóng tối dưới mái hiên, nâng cung Quân lên, chậm rãi kéo dây cung.

Hắn biết quái vật này.

Đây là một loại yêu thú cấp thấp, mặc dù trông có vẻ hơi vụng về, nhưng nếu phát điên lên, năng lực va chạm và cắn xe cũng rất đáng sợ. Bình thường hai ba tên lính gần như không cách nào áp sát nó.

Cố Thanh Sơn thầm thấy may mắn.

May là mình chọn công kích từ xa, cộng thêm có trận pháp ngầm của doanh địa yểm hộ, nói không chừng có thể kiến công.

Yêu thú chạy vòng quanh cái hố người chết, thỉnh thoảng lại lăn dưới đất một cái.

Nó đang thử thăm dò xem xung quanh có cạm bẫy hay những yêu thú khác mai phục không.

Đồng hồ cát còn lại mười phút.

Cố Thanh Sơn im lặng cầm cung tiễn, không nhúc nhích.

Hồng học!

Hồng học!

Yêu thú dừng lại, thử phì phò, cái đầu lớn lắc lư cảnh giác nhìn xung quanh.

Còn lại năm phút.

Cố Thanh Sơn vẫn đứng bất động.

Cuối cùng yêu thú chậm rãi cúi đầu, chuẩn bị ăn di thể của một binh sĩ.

Cái mũi của nó ngửi qua ngửi lại trên di thể một lúc lâu, cuối cùng cũng mở to cái miệng lớn đầy răng nanh ra.

Chính là lúc này!

Cố Thanh Sơn kéo căng dây cung, vận chuyển linh lực lên trên mũi tên.

Một sóng khí vô hình từ trên mũi tên chậm rãi tản ra.

Mũi tên mang theo linh lực, sức phá hoại cao hơn mũi tên bình thường gấp năm lần.

Những mũi tên này đều làm từ chất liệu đặc biệt, đừng nói là nhận thêm linh lực, ngay cả nguyên tố Ngũ hành cũng có thể nhận thêm được.

Cố Thanh Sơn kéo căng quân cung, giữ trong hai hơi thở rồi thả ngón tay ra.

Vút!

Mũi tên gào thét bay đi, lập tức bay vào trong miệng yêu thú. Yêu thú đau đớn bỏ nhào về phía trước lăn lộn trên mặt đất.

Một mũi tên vừa bắn, Cố Thanh Sơn không chút do dự liên tục bắn những mũi tên khác ra.

Liên hoàn tiễn!

Từng mũi tên hóa thành tàn ảnh, bay vút ra từ cung Quân.

Yêu thú lập tức phát ra một tiếng hồng gợn dữ kinh trời, tấn công về phía quân doanh.

Nhưng vừa lao tới chưa được mấy bước, yêu thú đã hất đầu, muốn bỏ chạy.

Mũi tên trên người nó càng ngày càng nhiều, toàn ở những vị trí trọng yếu như ngũ quan, các khớp, bụng..

Thương thế nặng lên với tốc độ khủng khiếp khiến lửa giận đầy bụng của yêu thú hóa thành sợ hãi sâu sắc.

Nếu như vừa bị tấn công nó liền lựa chọn bỏ chạy, có lẽ còn có thể giữ được tính mạng, nhưng nó lựa chọn công kích, nửa đường mới nghĩ đến chuyện bỏ chạy, vậy thì đã muộn rồi.

Trong toàn bộ quá trình, trên mặt Cố Thanh Sơn không chút cảm xúc, hai tay vững như bàn thạch, không ngừng rút mũi tên, kéo dây cung, bắn tên.

Một phút cuối cùng.

Yêu thú ngã nhào lên trên mặt đất, không nhúc nhích.

Trên người nó cắm đầy mũi tên, máu tươi chảy lênh láng từ các chỗ yếu hại, dần dần thấm đỏ mặt đất.

Linh lực của Cố Thanh Sơn chỉ còn lại bốn phần.

Mặc dù vậy, hắn vẫn rút mũi tên, đưa linh lực vào, nhắm vào chỗ yếu hại của yêu thú không ngừng kéo dây cung.

Yêu thú đã có linh trí, không hề ngu xuẩn, thậm chí có con còn giao hoạt.

Bọn chúng cũng sẽ già chết, cũng sẽ dự định.

Lại bảy tám hơi thở nữa trôi qua, mũi tên trên người yêu thú càng lúc càng nhiều. Nó không giả bộ được nữa, từ từ nhảy lên từ mặt đất.

Nghênh đón nó, là một trận mưa tên điên cuồng hơn.

Yêu thú nỗ lực lao tới trước năm sáu mét, sau khi đụng vào một cây đại thụ thì ngã ào xuống đất.

Lần này là chết thật.

Trước mắt Cố Thanh Sơn lập tức nhảy ra hai hàng chữ nhỏ màu xanh lam.

[Hồn lực +1, Hồn lực hiện tại: 1/5.]

[Điểm kinh nghiệm đã đầy, điểm kinh nghiệm hiện tại 5/5, có thể thăng cấp, xin hỏi có thăng cấp không?]

Trước đó giết Bắc Bì Huyết Ma đã nhận được 4 điểm kinh nghiệm, giờ cộng thêm 1 điểm kinh nghiệm, đã đủ yêu cầu thăng cấp rồi.

Cố Thanh Sơn không hề do dự nói: “Thăng cấp.”

Sau lời hắn nói, điểm kinh nghiệm từ “5/5” trực tiếp biến thành “0/10”.

Từ luyện khí tầng 2 tiến giai thành luyện khí tầng ba, yêu cầu điểm kinh nghiệm tăng lên gấp đôi.

Trên ô biểu tượng nhân vật của Cố Thanh Sơn ký hiệu “Luyện khí tầng 1” cũng thay đổi, biến thành “Luyện khí tầng 2”.

Trên người Cố Thanh Sơn toát ra một đạo quang mang huy hoàng đẹp mắt.

Một dòng âm áp vờn quanh thân Cố Thanh Sơn, cuối cùng tụ tập ở đan điền, hóa thành linh lực dồi dào.

Cố Thanh Sơn cảm ứng thử, phát hiện linh lực trong đan điền đúng là mạnh hơn một chút, Quân cung trên tay dường như cũng trở nên nhẹ hơn. Đây chính là ảo giác do sức mạnh cơ thể tăng lên đem đến.

Cố Thanh Sơn hài lòng gật đầu, thoáng nhìn đồng hồ cát trên giao diện, nhận ra cát trong đồng hồ đã hết sạch.

Ngay sau đó, một hàng chữ nhỏ nhanh chóng xuất hiện chính giữa giao diện.

[Người chơi Cố Thanh Sơn đã ở trong dị thể giới 24 tiếng, sắp trở lại thể giới thật.]

[Tất cả trang bị được cất trong túi trữ đồ khi cần có thể lấy ra lại.]

[Bắt đầu trở về.]

Cố Thanh Sơn cảm thấy hơi choáng váng, khi mở mắt ra lại thì thấy dưới chân mình là lớp thảm lông mềm mại đất tiền. Lúc này, hắn đang quỳ một chân trên mặt đất, hướng mặt về cô gái xinh đẹp phía trước.

Lễ đường được trang trí khá xa hoa, giống như nơi gặp gỡ của xã hội thượng lưu. Điểm không hài hòa duy nhất là trong tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương lại xen lẫn tiếng ồn ào và hoan hô cổ vũ.

“Yêu nhau đi! Yêu nhau đi!”

“Đồng ý anh ấy đi!”

“Nhóc con, cậu mau nói đi!”

Từng giọng nói liên tục vang lên không ngừng.

Có người vỗ mạnh vào sau vai Cố Thanh Sơn, nói: “Thanh Sơn, cố lên! Nói ra hết những lời trong lòng đi!”

Cố Thanh Sơn quay đầu nhìn thoáng qua, người vừa vỗ vai hắn chính là Trương Dã, bạn thân hồi trung học của hắn.

Cố Thanh Sơn nhìn khắp xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người cô gái đứng đối diện.

Quả thật cô ấy mặc gì cũng đẹp, cho dù không hề đeo một thứ trang sức gì, chỉ mặc một chiếc váy dài trắng trơn cũng có thể lập tức gây chú ý, khiến người ta có thể nhận ra cô ngay giữa các cô gái đồng điệu.

Đây là Tô Tuyết Nhi, nữ thần của trường trung học quý tộc quận Trường Ninh, hòn ngọc quý trong tay thế gia họ Tô - một trong chín đại thế gia Liên Bang.

Cố Thanh Sơn nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa.

Cô gái ấy vẫn ở đó.

Mình thật sự đã xuyên về quá khứ rồi! Về lại đúng khoảnh khắc khắc cốt ghi tâm này!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trở về

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“Tô Tuyết Nhi, Cố Thanh Sơn có lời muốn nói với cô!”

“Đúng vậy, cậu ấy chuẩn bị kỷ cang từ lâu lắm rồi, muốn nói với cô những lời từ tận đáy lòng đấy!”

“Cố Thanh Sơn, cậu nói đi! Chúng tôi sẽ làm chứng cho cậu!”

Trong đám đông lại có người không ngừng la lên nhưng Cố Thanh Sơn vẫn trầm mặc không nói, cuối cùng Tô Tuyết Nhi bèn mở miệng: “Cố Thanh Sơn, rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Nữ thần vừa mở miệng, tất cả mọi người đều im lặng.

Mọi người muốn xem xem, có phải Cố Thanh Sơn định ngỏ lời yêu trong bữa tiệc tốt nghiệp hôm nay như lời đồn không.

Cố Thanh Sơn cố nén gọn sóng trong lòng, mỉm cười đứng lên nói: “Tô Tuyết Nhi, tôi rất mong cô có thể đồng ý với tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?” Trong đôi mắt thu thủy của cô gái mang theo cảm xúc phức tạp.

Cố Thanh Sơn nghiêm mặt nói: “Cô có thể đồng ý với tôi là tối mai sẽ ghé quầy đồ nướng của tôi, ném thử món thịt nướng tôi làm không?”

Tô Tuyết Nhi ngẩn người.

Mấy người đang hò hét cũng sững sờ.

Đám người vây xem đều choáng váng.

“Thịt nướng? Chỉ có thịt nướng sao? Không có chuyện gì khác à?” Tô Tuyết Nhi ngỡ rằng mình đã nghe nhầm.

“Đương nhiên, tôi chỉ có hai sở trường, lắp ráp robot thì cô đã thấy rồi, còn lại là nấu nướng.” Cố Thanh Sơn giang hai tay ra. “Cô có muốn ném thử tài nghệ của tôi không?”

Tô Tuyết Nhi tròn to đôi mắt xinh đẹp, nhìn đám người, nói: “Nhưng Trương Dĩ bạn thân của anh bảo là anh muốn nói với em...”

Cố Thanh Sơn cắt ngang lời cô: “Tôi chẳng nói gì với cậu ấy cả.”

“Thật sao? Hóa ra tất cả đều không phải ý của anh?” Tô Tuyết Nhi trông có vẻ nhẹ nhõm thoải mái, khuôn mặt cũng mang theo ý cười.

Lúc này, một nam sinh từ trong đám đông nhảy ra, vội vàng nói: “Thanh Sơn, không phải cậu nói với tôi, hôm nay cậu muốn thổ lộ với Tô Tuyết Nhi sao?”

Cả đám đông xôn xao.

Cố Thanh Sơn quay đầu, lạnh lùng nhìn đối phương một chút.

Nam sinh này chính là người ban nãy vỗ vai hắn, người bạn tốt Trương Dĩ của hắn.

Hai người họ đều xuất thân dân nghèo, nhờ thành tích xuất sắc mới thi được vào trường trung học hàng đầu này. Học chung với nhau ba năm, hai người dần trở thành bạn bè thân thiết.

Cố Thanh Sơn vốn cho rằng gã là người anh em thân thiết của mình, nhưng ai ngờ, vào vũ hội tốt nghiệp hôm nay, Trương Dã đã bỏ thuốc vào canh lửa hấn uống.

Kết quả, trong quá trình hấn thổ lộ với Tô Tuyết Nhi, vì được hiệu phát tác mà hấn đã có hành vi vô sỉ hạ lưu với cô ngay trước mặt mọi người, sau đó bị vệ sĩ của cô và một đám cán bộ Hội học sinh cùng nhau cản lại.

Chuyện này đã chấn động cả trường.

Vốn dĩ thành tích của Cố Thanh Sơn không tệ, có chút tài hoa, tính cách cũng hiền lành nên mới lọt được vào mắt Tô Tuyết Nhi, hai người trở thành bạn bè khá tốt.

Sau khi xảy ra chuyện này, Tô Tuyết Nhi hoàn toàn thất vọng về hấn, tát cho hấn một tát trước mặt mọi người rồi khóc lóc bỏ đi.

Sau đó nhà họ Tô tức giận, tuyên bố muốn mạng của Cố Thanh Sơn. Trường học cũng đuổi học hấn không chút do dự, thậm chí còn không cho hấn cơ hội thi đại học. Cuối cùng cũng nhờ Tô Tuyết Nhi cực khổ cầu xin gia tộc ba ngày, gia chủ nhà họ Tô mới chịu tha cho cái mạng nhỏ của Cố Thanh Sơn.

Cần phải biết rằng gia chủ nhà họ Tô chính là Phủ chủ quản lý toàn bộ quận Trường Ninh, mà cả Liên Bang này tổng cộng chỉ có chín vị phủ chủ.

Từ đó về sau, Cố Thanh Sơn phải chịu đủ sự chế giễu, không ai thèm để ý đến hấn, một công ty nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật vốn đã nhận hấn cũng trực tiếp sa thải hấn.

Hấn đi khắp nơi xin học nhưng không trường nào dám nhận hấn, đi làm thuê kiếm tiền thì ngay cả một công việc part time cũng không tìm được, cuối cùng gần như phải chết đói trong khu ổ chuột.

Tất cả những điều này, đều nhờ bạn thân Trương Dã của hấn ban tặng.

Ngày ngày, Cố Thanh Sơn đau khổ giãy giụa trong tuyệt vọng, cho đến khi dị giới kết nối với hiện thực, hấn mới dần dần có cơ hội trở mình.

Nhưng suốt cả một đời, hấn từng tỉnh mộng nửa đêm vô số lần. Mỗi lần như vậy, Cố Thanh Sơn lại nhớ đến chuyện xảy ra vào ngày này, lại thấy hận đến ngứa răng.

Hấn đã nghĩ kỹ rồi, Tô Tuyết Nhi là tiểu thư cành vàng lá ngọc của chín đại thế gia Liên Bang, có thể kết bạn với bạn học nghèo khó như hấn đã là đánh giá cao hấn rồi. Trước khi chưa có bất kỳ thực lực gì, hấn thật sự không nên vọng tưởng thúc đẩy quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước. Như vậy chỉ khiến Tô Tuyết Nhi khó xử, cũng khiến tình cảnh của Cố Thanh Sơn trở nên nguy hiểm.

Buồn cười là lúc đó hấn còn quá trẻ, trong lòng có quá nhiều mơ ước không thiết thực. Hấn còn bị Trương Dã ở bên lừa gạt, không ngừng rót vào đầu hấn suy nghĩ kiểu “Tô Tuyết Nhi cũng thích cậu”, vì thế mới có chuyện tỏ tình trong vũ hội tốt nghiệp.

May mà được sống lại, nên Cố Thanh Sơn tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Trước mặt mọi người, Cố Thanh Sơn nhìn Trương Dã, khẽ nói: “Cậu nhầm rồi, người tôi thật sự thích là Tạ Sương Nhan.”

Cả đám người liền hiểu ý cười rộ lên, ngay cả Tô Tuyết Nhi cũng mỉm cười.

Tạ Sương Nhan chính là giọng ca chính của Thiên Đoàn Thiếu Nữ đang hot nhất thế giới này.

Cho dù là đế quốc Sanorlanka phía Bắc, hay nước cộng hòa Phục Hy với diện tích lãnh thổ bát ngát, thậm chí là Liên Bang Tự Do phía nam... Vô số nam nữ già trẻ đều phải nghiêng mình dưới chân Tạ Sương Nhan.

Thế giới này có quá nhiều người thích Tạ Sương Nhan, Cố Thanh Sơn nói vậy, ngay cả Tô Tuyết Nhi cũng chẳng để tâm nữa.

Thậm chí trong đám đông, còn có vài trạch nam (*) hét lớn: “Cố Thanh Sơn, có muốn gia nhập fan club của Tạ Sương Nhan không?”

(*) Trạch nam: Những bạn nam chỉ thích ở trong nhà không thích ra ngoài đường.

Sắc mặt Trương Dã không ngừng thay đổi, trái tim từ từ chìm xuống. Gã không ngờ Cố Thanh Sơn có thể hóa giải mọi chuyện, dùng một cái cơ hội hột để che đậy.

Không được, hôm nay quyết không thể buông tha cho hấn, dù sao cơ hội này chẳng thể có được lần thứ hai, Cố Thanh Sơn là cơ hội cuối cùng để gã đi lên.

Trương Dã cắn răng bước lên trước, nói thầm bên tai Cố Thanh Sơn: “Cố Thanh Sơn, những ngày tháng tốt đẹp của mày kết thúc rồi!” Nói xong, gã đưa tay vỗ mạnh lên vai Cố Thanh Sơn.

Một cảm giác hơi đau truyền đến.

Trong tay Trương Dã giấu một cây kim.

Cố Thanh Sơn không phản kháng, chỉ chăm chú nhìn đối phương, mãi cho đến khi đối phương làm xong hết những việc này mới bình tĩnh hỏi một câu: “Vì sao?”

“Vì sao cái gì?” Trên mặt Trương Dĩ như trút được gánh nặng.

Lượng thuốc trên kim nặng hơn, chỉ cần một phút nữa, Cố Thanh Sơn sẽ không cách nào kìm chế được bản thân.

“Vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi nhớ chúng ta là bạn mà?” Cố Thanh Sơn nói.

Trương Dĩ bắt giác cup mắt xuống, lầm bầm nói: “Đừng trách tao, trên thế giới này người nghèo phải biết nắm lấy cơ hội mới có thể sống tốt hơn.” Nói xong, gã đột nhiên đẩy Cố Thanh Sơn về phía Tô Tuyết Nhi thật mạnh.

Nhiệt độ cơ thể của Cố Thanh Sơn càng lúc càng cao, hơi thở cũng càng lúc càng nặng nề, lao đảo tiến đến bên cạnh Tô Tuyết Nhi.

Dược lực bắt đầu có tác dụng rồi! Cố Thanh Sơn cảm thấy người mình lạnh băng.

Hắn chợt nhớ, Tô Tuyết Nhi đã từng vô tình nói đến Trương Dĩ.

“Anh Thanh Sơn, ánh mắt nhìn người của Trương Dĩ và anh không giống nhau.”

Cố Thanh Sơn trầm lắc đầu.

Từng tin tưởng bao nhiêu thì giờ thất vọng bấy nhiêu.

Dừng lại ở đây thôi!

Tâm ý Cố Thanh Sơn khẽ động, linh lực trong đan điền phóng ra, lập tức áp chế hoàn toàn dược lực, cơ thể đang nóng lên của hắn cũng dần lạnh đi.

Thân là người tu hành, độc tố bình thường sao có thể ám hại?

Ánh mắt Cố Thanh Sơn khôi phục sự tỉnh táo, hét lớn một tiếng: “Tô Dĩ, ra đi!”

Lời của hắn vừa dứt, một cô gái xinh đẹp trưởng thành và một ông già tóc hoa râm lập tức xuất hiện như bước ra từ cõi hư vô.

Hai người bọn họ là vệ sĩ của Tô Tuyết Nhi. Cô là đại tiểu thư của Tô phủ, là độc đinh của chi trưởng họ Tô, bình thường rất được cưng chiều, nên bên cạnh cô có hai vệ sĩ bảo vệ mọi lúc thật sự là một chuyện quá mức bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nói thẳng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“Các người đang làm trò quỷ gì vậy?” Cô gái trưởng thành kia trừng mắt với Cố Thanh Sơn.

Ngày nào cô ta cũng đi theo bên cạnh Tô Tuyết Nhi nên biết thẳng thắn này.

Vốn dĩ cô ta còn cảm thấy chàng trai này thiên tư thông minh, tính tình không tệ, không ngờ hôm nay hắn lại làm cái trò tởm này. Hành động lỗ mãng ấy khiến Tô Tuyết Nhi phải gánh áp lực cực lớn, bản thân Tô Dĩ thân là vệ sĩ cũng rất thất vọng về Cố Thanh Sơn. Chưa kể cô ta vốn âm thầm bảo vệ Tô Tuyết Nhi mà giờ lại bị gọi ra, cho nên trong lòng càng thêm tức giận.

Cố Thanh Sơn nhìn xung quanh. Lúc này đang là buổi vũ hội tốt nghiệp của trường, các vị giáo sư đều đã tới, thậm chí những vị tai to mặt lớn từ khắp nơi cũng đến đây tham dự, đã có không ít người bắt đầu quan tâm đến nơi này.

Trong những trường hợp công khai thế này thì tốt nhất mình đừng quá gây chú ý, để bọn họ đứng ra chính là lựa chọn tốt nhất.

Cố Thanh Sơn cười nói: "Thật ngại quá, Tô Dĩ, tôi đang hoài nghi có người muốn lợi dụng tôi để làm hại Tô Tuyết Nhi."

Tô Dĩ nhú mày ngạc nhiên, ông già tóc trắng kia cũng thu lại nụ cười hiền lành trên mặt.

"Cậu có ý gì?" Tô Di nhanh chóng quan sát bốn phía, thấp giọng nói.

"Bởi vì ngày hôm nay đã xảy ra một chuyện rất kỳ quái." Cố Thanh Sơn nói.

"Chuyện gì?"

"Trương Dã đã lén bỏ thuốc vào súp của tôi, sau đó lại giật dây để tôi bày tỏ với Tô Tuyết Nhi." Cố Thanh Sơn thấy hai người họ nghe chuyện chú, ngay cả Tô Tuyết Nhi cũng yên lặng nghe, bèn từ tốn nói tiếp: "Nếu tôi cự tuyệt, có lẽ gã sẽ dùng biện pháp khác, nên tôi mới dứt khoát chiều theo ý gã, giả bộ không biết để xem ý định của gã là gì."

"Tức là cậu đã ăn chén súp đó rồi?" Tô Di hí hóp mắt lại, hỏi.

"Đúng vậy! Còn có cái này nữa!" Cố Thanh Sơn đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy thứ gì đó trên vai mình.

Một cây kim màu đen dính máu thành hình linh bị hấn rút ra!

Sắc mặt Tô Di thay đổi, quay sang trao đổi ánh mắt với ông già tóc trắng, hai người đều trở nên nghiêm túc bất thường.

Khi Tô đại tiểu thư mới quen với Cố Thanh Sơn thì nhà họ Tô đã điều tra cặn kẽ mọi thứ về hắn. Sau hơn hai năm tiếp xúc, họ đã hiểu rất rõ tính cách của người này. Vì vậy, khi Cố Thanh Sơn tới gần Tô Tuyết Nhi giống như thường ngày, hai người họ vệ cũng không lưu ý cho lắm.

Ai ngờ vấn đề lại đến từ ngay trên người hắn.

"Anh có cảm thấy khó chịu ở đâu không?" Tô Tuyết Nhi cũng ân cần hỏi han.

Quan hệ giữa hai người vốn không tệ, Tô Tuyết Nhi thật sự không muốn đối phương gặp chuyện không may.

"Có, lờ dục đang thiêu đốt đây nè." Cố Thanh Sơn nửa đùa nửa thật nói.

Những lời Tô Tuyết Nhi muốn nói lập tức kẹt lại trong cổ họng, khuôn mặt đỏ hết cả lên.

Tô Di im lặng không lên tiếng, lấy một thanh dao nhỏ ra rồi rạch một đường trên ngón tay của Cố Thanh Sơn, sau đó liếm dòng máu chảy ra.

"Ừm" Tô Di chép miệng một cái: "Quả nhiên là tinh dược, tác dụng còn rất mạnh nữa chứ."

Sau đó, ánh mắt cô nhìn hắn rất kỳ lạ: "Nhóc con, vậy mà cậu cũng nhịn được à?"

Cố Thanh Sơn cười khỏ nói: "Tôi phải nhịn khỏ lắm."

Thực ra Cố Thanh Sơn chỉ nhẹ nhàng vận dụng một ít linh lực bên trong đan điền là đã áp chế được loại thuốc ấy rồi, nhưng vì ở thế giới này chưa xuất hiện những thứ linh lực kiểu như thế, nên Cố Thanh Sơn cũng không muốn tiết lộ bí mật của mình.

Tô Tuyết Nhi vốn là người cực kì thông minh, ngay lập tức đã hiểu rõ mọi chuyện. Cô vội vàng vàng kéo tay Tô Di, nghiêm túc nói: "Tiểu Di, cô là đại sư chế độc mà, cô mau cứu anh ấy đi!"

Tô Di lấy một cái bình nhỏ ra, đổ ra một viên thuốc nặng màu trắng rồi đưa cho Cố Thanh Sơn: "Uống đi." Ánh mắt của cô ta khi nhìn hắn cũng trở nên hòa nhã lạ kỳ.

Cậu nhóc này ngược lại là một người thận trọng hiểu chuyện, không tệ đâu!

Cố Thanh Sơn nhận lấy viên thuốc, nuốt vào rồi nói: "Xem ra mục đích của gã là muốn làm cho tôi và Tô Tuyết Nhi xấu hổ trước mặt mọi người."

Mọi người đồng loạt xoay đầu lại nhìn Trương Dã.

Thấy chuyện này bại lộ, gã cực kỳ kinh hoàng, đột nhiên xoay người sải chân muốn trốn.

Hai người họ vệ thấy thế, trong lòng càng tức giận.

Đến lúc này, mọi chuyện đã rõ ràng cả rồi.

Bình thường Cố Thanh Sơn vẫn hay qua lại với tiểu thư nhà mình nên hai người sẽ không đề phòng hắn quá nhiều. Ở một chỗ đông người như buổi dạ hội này, bọn họ chỉ cảnh giác với những người lạ mặt, nên khi Cố Thanh Sơn đột nhiên hành động thất lễ, bọn họ rất có thể sẽ không can thiệp kịp.

Tiểu thư bị Cố Thanh Sơn khinh bạc trước mắt bao nhiêu người, danh dự nhất định sẽ bị tổn hại nghiêm trọng, mà hai người họ cũng sẽ vì chuyện bất ngờ này mà bối rối không kịp xử lý. Nếu trong tiệc rượu còn những kẻ khác đang ẩn nấp, có khi đối phương sẽ thừa dịp hỗn loạn mà tìm được cơ hội ám sát tiểu thư.

Ông già tóc trắng thoát cái biến mất, chỉ một giây sau đã xuất hiện trước mặt Trương Dã.

"Đến đây nào, nhóc con. Đòi là bề khổ, tại sao không chìm vào mộng đẹp?"

Vừa ngâm nga xong, bàn tay to lớn thô ráp của ông lập tức đặt lên đầu Trương Dã rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngay khi ấy, chuyện kỳ lạ cũng xảy ra.

Khi ông ta nhắm hai mắt lại, Trương Dã cũng nhắm hai mắt lại theo.

Ông tiếp tục ngâm nga bằng ngữ điệu cổ quái, tựa như ác ma đang dụ dỗ người phạm: "Đến đây nào, chỉ cần nói bí mật của cậu ra, tôi sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng trong lòng cậu."

Trương Dã nở một nụ cười mê muội, lầm bầm: "Tôi nói! Tôi nói ngay đây!"

Cảnh tượng kỳ lạ này khiến đám người đang vây quanh xì xào bàn tán.

Cố Thanh Sơn cũng ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ đây chính là Thiên Tuyền kỳ?"

Tô Tuyết Nhi đứng bên cạnh hần nhỏ giọng đáp lại: "Không sai, Lý gia gia là một Thiên Tuyền giả rất giỏi tìm ra chân tướng."

Thiên Tuyền giả là một chức nghiệp giả có năng lực đặc biệt. Loại năng lực này cực kỳ thần bí, thường biểu hiện ra từ từ theo từng giai đoạn trưởng thành của con người, vốn không thể nào học được, càng không có ai chỉ dạy mà giống như một món quà trời ban.

Vì vậy, những người sở hữu năng lực này được gọi Thiên Tuyền giả (*).

(*) Ý nghĩa của từ "thiên tuyền giả" này là "người được ông trời chọn".

Trong thế giới hiện thực, lực chiến đấu của những người cấp cao trong Nhân tộc được chia làm bốn loại, theo thứ tự là Thiên Tuyền, Vô Đạo, Siêu Phàm, Thần Duệ, mỗi một loại thiên về một kỹ năng khác nhau.

Bên cạnh đó, robot và chiến hạm vũ trụ chính là những vũ khí chiến tranh có sức hủy diệt cao.

Theo lời của Tô Tuyết Nhi thì kỹ năng mà ông già này có được chắc là Thiên Tuyền kỳ thiên về thôi miên.

Thấy tất cả mọi người đều chú ý đến ông ấy, Tô Tuyết Nhi thấp giọng nói: "Anh Thanh Sơn, hôm nay rất cảm ơn anh."

"Không cần cảm ơn tôi." Cố Thanh Sơn lạnh nhạt nói: "Tôi cũng chỉ vì mình thôi, nếu tôi thật sự hành động như những gì Trương Dã muốn thì e là kết cục nhận được sẽ rất thảm."

Những lời này của hần rất thật, đây cũng chính là cảnh ngộ mà hần gặp phải ở kiếp trước.

Tô Tuyết Nhi lắc đầu, thành khẩn nói: "Anh Thanh Sơn, đối với con gái thì danh dự là một thứ cực kỳ quan trọng, em muốn cảm ơn anh đã bảo vệ em. Còn nữa, sau này lỡ anh có gặp chuyện gì, Tuyết Nhi cũng sẽ dốc toàn lực bảo vệ anh."

Tô Tuyết Nhi là một cô gái tốt, dù kiếp trước cô cực kỳ thất vọng về Cố Thanh Sơn nhưng vẫn quý trọng mặt gia chủ đau khổ cầu xin ba ngày, mong nhà họ Tô tha mạng cho hần.

Chính vì vậy, kiếp trước Cố Thanh Sơn chém giết bao nhiêu năm trời, ngày nào cũng liều mạng giết giặc trong núi thây biển máu đến nỗi trái tim cũng hóa đá, nhưng khoảnh khắc khi ngày tận thế đến, Tô Tuyết Nhi vẫn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hần.

Thiệt tình, cô bé này vẫn như thế, khi đã xem ai là bạn thì sẽ một lòng một dạ nghĩ cho họ.

Cố Thanh Sơn chỉ cười cười chứ không nói gì thêm, có một số việc không cần phải nói quá nhiều. Điều khiến hần hứng thú lúc này là rốt cuộc vì sao Trương Dã lại làm vậy, kiếp trước hần nghĩ mãi vẫn không ra.

Cố Thanh Sơn lặng yên suy nghĩ, không phát hiện mỹ nữ bên cạnh đang len lén nhìn mình.

Mất một lúc lâu sau, Tô Tuyết Nhi mới lặng lẽ dời mắt đi, trong lòng dâng lên chút cảm xúc khó tả.

Cô luôn cảm thấy Cố Thanh Sơn hôm nay không giống khi xưa nữa, trên người hần dường như có thêm rất nhiều điều kỳ lạ bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Giấy thông báo nhập học (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Đúng lúc này, Trương Dã cuối cùng cũng mở miệng: "Có người bỏ ra mười triệu, muốn tôi bỏ thuốc Cổ Thanh Sơn và xúi hấn tỏ tình với Tô Tuyết Nhi."

Ông già tóc bạc nhẹ nhàng ngâm nga: "Người đó là ai?"

Trương Dã trả lời ngay: "Đối phương dùng tài khoản nặc danh trên mạng nên tôi cũng không biết."

Đây chính là chân tướng sự thật, nhưng tiếc rằng manh mối đến đây lại bị đứt.

Về mặt của ông già tóc bạc trông rất nghiêm trọng.

Người làm chuyện này rất cẩn thận và cảnh giác. Hắn ta dám cả gan ra tay với bạn của đại tiểu thư nhà họ Tô nhằm đối phó với cô ấy, đã vậy còn làm việc không chút sơ suất.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản, bởi xét cho cùng thì nơi này cũng là quận Trường Ninh, là địa bàn của Tô gia.

Ông ta rút tay về, Trương Dã lập tức thanh tỉnh lại.

Gã vội vàng quỳ xuống, khóc nức nở van xin: "Tôi bị quý ám làm mờ mắt rồi! Thanh Sơn, tôi có lỗi với cậu!"

Nhưng Cổ Thanh Sơn chẳng nói gì.

Thấy vậy, Trương Dã từ từ lê lại gần Cổ Thanh Sơn, cầu khẩn: "Thanh Sơn, cậu và tôi là bạn thân nhiều năm... Lần này tôi biết sai rồi, cậu làm ơn tha thứ cho tôi đi..."

Gã rất thông minh, biết rằng chuyện này thoát nhìn chỉ đơn giản là hấn hại Cổ Thanh Sơn, nên mới lập tức van xin hấn.

Trương Dã nghĩ rằng Cổ Thanh Sơn thường hay giúp đỡ mọi người, lại là bạn thân của gã. Bây giờ gã không thêm giữ mặt mũi cầu xin trước mặt nhiều người như vậy, chắc chắn hấn không thể xử gã quá nặng.

Tô Tuyết Nhi lại là một cô gái rất dễ mềm lòng, chỉ cần Cổ Thanh Sơn tha thứ thì cô ấy chắc cũng chẳng truy cứu nữa.

Và lại chuyện này cũng không gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, chỉ cần Tô Tuyết Nhi không truy cứu thì nhà họ Tô cũng sẽ không giầy vò một học sinh nghèo như gã.

Quả nhiên, Tô Tuyết Nhi nhìn Cổ Thanh Sơn, ngập ngừng nói: "Anh xem làm sao bây giờ, gã... dù sao cũng là bạn học."

Tô Di lập tức chen lời: "Tiểu thư, chuyện này không đơn giản như bề ngoài đâu! Nhất định phải truy xét tới cùng!" Nói xong, cô quay sang nhìn Cổ Thanh Sơn bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Hắn im lặng một lát rồi bỗng nhiên nở nụ cười, đoạn quay sang nhìn Trương Dã đang quỳ trên mặt đất, nói: "Thật ra bây giờ suy nghĩ của tôi và cô cũng không khác nhau mấy."

Trương Dã giật mình, vui mừng hỏi lại: "Nghĩa là sao? Cậu đồng ý tha thứ cho tôi rồi hả?"

"Không phải."

Giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người, Cổ Thanh Sơn bước đến trước mặt Trương Dã, nói khẽ: "Bây giờ tôi đã nhận ra nên để cho tình bạn của chúng ta theo cậu xuống địa ngục luôn đi."

Nói xong, Cổ Thanh Sơn giơ chân lên, bắt ngờ đá vào ngực gã.

Trương Dã bị đá bay ra ngoài cách xa mấy mét, tông ngã hai bàn rượu hết như một quả bóng bowling, bị rượu và đồ ăn trên bàn dính đầy khắp người.

Một chai Champagne thật to rơi xuống, vừa vọt rớt ngay trúng đầu của Trương Dã làm hai mắt gã trợn trắng lên, ngất ngay tại chỗ.

Cổ Thanh Sơn quay lại, nói: "Tô Di, chuyện còn lại nhờ mọi người vậy, làm ơn hãy tìm cho ra người đứng đằng sau gã."

Hai mắt Tô Di sáng ngời nhìn hấn: "Nhóc con khá lắm! Vốn dĩ tôi còn lo Tuyết Nhi kết bạn với cậu thì tính tình sẽ trở nên nhu nhược, bây giờ mới thấy tôi đã lo chuyện không đâu rồi."

Tô Di vung tay lên, một chiếc máy bay trực thăng từ trên trời nhanh chóng đáp xuống, ở đằng trước có một chữ "Tô" thật lớn, tượng trưng cho thân phận

tôn quý ở quận Trường Ninh này.

Lão già tóc bạc áp giải Trương Dã lên máy bay.

Tô Di nói với Tô Tuyết Nhi: "Tiểu thư, hôm nay không nên ở lại lâu, chúng ta về trước thôi."

Tô Tuyết Nhi gật đầu, lúc gần đi thì nhìn sang Cố Thanh Sơn, bảo: "Tối mai em tới sạp hàng của anh ăn đồ nướng, được chứ?"

Cố Thanh Sơn hơi giật mình nhưng vẫn nói: "Hoan nghênh." Khi này hắn cũng chỉ mở miệng mời đại mà thôi, không ngờ Tô Tuyết Nhi đến thật.

Nhưng Cố Thanh Sơn cũng không lo lắng lắm, vì mỗi ngày sau khi tan học, hắn quả thực đều bày sạp bán đồ nướng để kiếm tiền sinh hoạt.

Tô Tuyết Nhi mỉm cười thật tươi với hắn rồi theo Tô Di bước lên máy bay.

Máy bay nhanh chóng cất cánh.

Nhà họ Tô vừa rời khỏi, rất nhiều đại biểu của các thế lực cũng đi theo, buổi dạ hội tối hôm đó cứ vậy kết thúc. Chắc đây chính là buổi tiệc tốt nghiệp ề chế nhất trong lịch sử của trường trung học quý tộc Trường Ninh.

Nhưng đối với Cố Thanh Sơn mà nói, đây là buổi dạ hội tốt đẹp nhất trong đời hắn, bởi vì rốt cuộc hắn cũng tránh khỏi kết cục bi thảm của kiếp trước, không bị nhà trường đuổi học.

Vài ngày sau, hắn sẽ có tư cách tham gia cuộc thi đại học được tổ chức trên toàn Liên Bang, với thành tích của hắn thì chắc chắn có thể thi vào trường một trường đại học mà mình thích.

Nhưng còn Trương Dã, tương lai của gã e là không được tốt cho lắm.

Quan hệ của Tô Tuyết Nhi và Trương Dã cũng không tốt như hắn, hơn nữa việc này chính là do Trương Dã ở đằng sau thao túng, nhằm vào hai người Cố Thanh Sơn và Tô Tuyết Nhi.

Tô Tuyết Nhi sẽ không cầu xin giùm cho Trương Dã, nhà họ Tô cũng sẽ thăm vấn gã thật kỹ hòng tìm ra được kẻ đứng sau mọi chuyện.

Trương Dã sẽ thâm hiểm hơn mình kiếp trước rất nhiều.

Mọi thứ đều đã thay đổi.

Cố Thanh Sơn vui vẻ sai chân rời khỏi trường học.

Hắn là cô nhi lớn lên trong một khu ổ chuột, không mua nổi phi cơ, không ngồi nổi xe taxi, ngày nào cũng phải nai lưng làm việc để kiếm tiền chi trả học phí và phí sinh hoạt.

Nửa giờ sau.

Cố Thanh Sơn rời khỏi đoạn đường phồn hoa, lúc sắp đến khu phố nhà nghèo thì bỗng nhiên dừng bước. Ở ngay đầu ngõ, một chiếc phi cơ dài chín mét yên lặng đậu ở đấy.

Một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng thắt nơ đen đứng bên cạnh phi cơ, lễ phép cúi chào Cố Thanh Sơn: "Cậu Cố, thiếu gia nhà tôi đang chờ cậu bên trong phi cơ."

Hắn lặng lẽ liếc nhìn camera giám sát ở góc đường, tín hiệu nhấp nháy của camera đã tắt từ lâu, mà thậm chí xung quanh khu này cũng không có ai qua lại.

"Thiếu gia nhà ông là ai?" Cố Thanh Sơn hỏi.

Người đàn ông trung niên không trả lời mà chỉ đưa tay ra hiệu: "Mời."

Cố Thanh Sơn cảm thấy khá hứng thú, bèn cười cười rồi trực tiếp vào trong phi cơ.

Trong chiếc phi cơ cực kỳ xa hoa ấy, một anh chàng trẻ tuổi ngồi trên ghế salon lớn bằng da thật, mặc cho hai cô gái quý đẳng trước nhẹ nhàng xoa bóp hai chân mình. Sau quầy bar bên kia, một cô gái đáng yêu đeo tai thỏ nhanh chóng rót một ly rượu rồi đưa đến trước mặt Cố Thanh Sơn.

"Cảm ơn." Cố Thanh Sơn nhận ly rượu.

"Thanh Sơn, ngồi đi." Chàng trai trẻ nói với hắn.

Nghe vậy, Cố Thanh Sơn ngồi xuống đối diện chàng trai, thuận tay đặt ly rượu lên bàn rồi cười hỏi: "Không biết đêm hôm khuya khoắt mà sao chủ tịch hội học sinh còn đặc biệt chờ tôi ở đây thế này?"

Chàng trai nọ lắc lắc đầu, nói: "Đừng xưng hô xa lạ như vậy, cậu cứ gọi tôi là Vân thiếu đi." Chàng trai trẻ tuổi này chính là chủ tịch hội học sinh trường trung học quý tộc Trường Ninh, tên Nhiếp Vân.

Nhiếp Vân thuộc dòng họ Nhiếp, một dòng họ đại quý tộc. Hắn ta là cháu trai bảo bối của Nhiếp lão gia chủ.

Nếu bàn về thân phận tôn quý thì ở trong trường học ngoại trừ Tô Tuyết Nhi cũng chỉ có hắn ta.

Nhiếp Vân vỗ tay một cái, nói: "Được rồi, mọi người lui cả đi." Được lệnh, mấy cô gái nhanh nhẹn dọn dẹp rồi rời khỏi phi cơ.

Nhiếp Vân lúc này mới cầm lấy một tờ giấy trên bàn, vừa xem vừa nói: "Thanh Sơn, thành tích của cậu quả thực rất xuất sắc, mỗi một lần thi học kỳ đều vượt qua Tô Tuyết Nhi và tôi."

"Xem đi này, cấu tạo robot sơ cấp, điểm tối đa; lịch sử chiến tranh thế giới, điểm tối đa; công nghệ máy tính quang học, điểm tối đa; điều khiển chiến hạm, điểm tối đa; thậm chí đến môn tự chọn là động lực học của robot mà cũng đạt điểm tối đa, chỉ có thể dực là vừa đủ điểm thôi."

Nhiếp Vân buông tờ giấy xuống, cảm khái nói: "Chưa kể cậu còn là nhân viên chính thức của Bộ nghiên cứu và phát minh chiến giáp của Trường Ninh, điều quan trọng là cậu vào được đây chẳng phải nhờ mối quan hệ với Tô Tuyết Nhi mà chỉ đơn thuần là dựa vào trình độ của chính bản thân mình. E là trong nhà họ Tô cũng có không ít người đánh giá cao cậu."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giấy thông báo nhập học (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Cố Thanh Sơn thán nhiên nói: "Tôi chỉ muốn cuộc sống tương lai khá hơn một chút mà thôi."

Nhiếp Vân lắc đầu nói: "Toàn bộ học sinh nghèo của cả quận Trường Ninh này đều muốn chen chân vào công ty khoa học kỹ thuật chiến giáp của nhà họ Tô nhưng chỉ có cậu là làm được, cái này chỉ có thể nói là thiên phú."

"Tôi vô cùng bội phục loại người như cậu, cho nên, tôi muốn cho cậu một cơ hội." Nhiếp Vân lấy một phong bì từ trong lồng ngực ra, đặt trước mặt Cố Thanh Sơn.

"Đây là cái gì?" Cố Thanh Sơn hỏi.

"Cậu mở ra xem đi."

Cố Thanh Sơn mở phong bì, lấy thứ bên trong ra xem rồi lẩm bẫm: "Học viện của phủ Nam Thạch, thông báo nhập học?"

"Không sai." Nhiếp Vân cười cười: "Chỉ cần cậu đồng ý thì không cần tham gia thi đại học cũng có thể lập tức vào đây."

Cố Thanh Sơn buông phong bì xuống, nói: "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi không muốn học ở đây."

Học viện của phủ Nam Thạch chỉ là một trường đại học đứng bết, lại nằm ở nơi hẻo lánh nhất của phủ Nam Thạch, các ngành trong học viện toàn nghiên cứu tài nguyên khoáng sản trong lòng đất, trang thiết bị ít được lưu ý.

Cố Thanh Sơn thích rất nhiều trường đại học, với thành tích của hắn thì thi vào mấy trường trọng điểm của Liên Bang hoàn toàn không thành vấn đề, căn bản không cần để ý đến học viện hạng bết kiểu này.

"Đừng vội từ chối, cậu hãy suy nghĩ kỹ một chút xem mạng của cậu quan trọng hay tình bạn với Tô Tuyết Nhi quan trọng." Giọng của Nhiếp Vân trở nên lạnh lùng.

Cố Thanh Sơn ngẩng đầu, hỏi: "Nói vậy là sao?"

Nhiếp Vân thu lại nụ cười trên mặt, ngồi thẳng người nói: "Tất cả thế gia quyền quý của khắp quận Trường Ninh này... Không phải, là của cả Liên Bang này đều hy vọng Tô Tuyết Nhi gả vào nhà mình. Mà một học sinh nghèo nàn nhỏ bé như cậu lại dám bày tỏ với Tuyết Nhi ở ngay trước mặt tất cả mọi người."

Nhiếp Vân thờ dài, nói tiếp: "Cậu không có tiền, không có thế lực, càng không phải là chức nghiệp giả, bất cứ ai trong số họ đều có thể bóp chết cậu dễ như bóp chết một con kiến."

Hắn ta cầm giấy thông báo trên bàn, đưa cho Cố Thanh Sơn: "Đi đi, cầm tờ giấy thông báo này rồi đi thật xa, về sau không được liên hệ với Tô Tuyết Nhi nữa, như vậy mới giữ được mạng của cậu."

Cố Thanh Sơn chỉ nhìn tờ giấy chứ không cầm lấy: "Nhiếp Vân, những lời này thực ra không phải đang nói về người khác mà là chính bản thân anh muốn nói thôi phải không? Vì chúng ta đã học cùng trường suốt ba năm nay, tôi cho anh một lời khuyên."

"Ha ha ha, cậu còn có lời khuyên cho tôi?" Nhiếp Vân nhìn hắn, tựa như đang nhìn một tên hề đang cật lực biểu diễn.

Thằng nhóc này ngược lại cũng thông minh, chưa gì đã nhìn ra ý đồ của mình, nhưng vậy thì đã sao?

Chỉ so về mặt thân phận thôi, cả hai đã khác nhau một trời một vực. Sau khi tốt nghiệp, mỗi người cũng sẽ đi đến một thế giới riêng, một người lên trời một người xuống đất, từ nay về sau chẳng bao giờ xuất hiện cùng nhau nữa.

Thôi, cứ để tên nhóc nghèo hèn này nói vài câu đi.

Nhiếp Vân như cười như không, nói: "Được, cậu nói đi, tôi nghe đây."

"Anh cứ làm cho tốt vai trò của một thế gia đại công tử đi, đừng chọc tới tôi." Cố Thanh Sơn nói xong, lập tức rời khỏi phi cơ không thèm quay đầu lại.

Nhiếp Vân ở lại một mình, lặng người một chút rồi lắc đầu nói: "Châu chấu đá xe, vừa đáng thương vừa nực cười."

Sau đó, hắn ta nhấn cái nút trên bàn.

Người đàn ông trung niên đang chờ bên ngoài phi cơ đi tới, cúi đầu nói: "Thiếu gia."

Nhiếp Vân hỏi: "Chuyện kia thế nào?"

Người đàn ông trung niên đáp: "Đã sắp xếp xong."

Nhiếp Vân hỏi: "Liệu có sơ suất gì không?"

Người đàn ông trung niên cười nói: "Những người được tuyển đều là hạng chuyên nghiệp nhất, bảo đảm có thể làm giống hệt như một chuyện ngoài ý muốn, sau này có điều tra cũng chỉ có thể thu được kết quả ấy thôi."

Nhiếp Vân cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, lập tức làm đi."

"Vâng." Người đàn ông trung niên nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Thiếu gia yên tâm, mười phút nữa, Cố Thanh Sơn sẽ chết vì tai nạn."

Cố Thanh Sơn rời khỏi con phố vắng rồi lẳng lặng nhớ lại những chuyện xảy ra trong hôm nay.

Phản ứng của Nhiếp Vân đã chứng minh hắn ta không phải là kẻ đứng sau Trương Dĩ.

Có lẽ đúng như hắn ta nói, vì mình quá thân cận với Tô Tuyết Nhi nên những kẻ đang dòm ngó cô ấy mới thù ghét mình. Bây giờ đã sắp tốt nghiệp mà dám con cháu nhà giàu lòng dạ ác độc này vẫn muốn đối phó với mình.

Những tên này cũng thật khiến người khác buồn nôn, có bản lĩnh thì theo đuổi Tô Tuyết Nhi một cách đường đường chính chính xem nào! Ai lại bày ra cái trò bắt nạt học trò nghèo như vậy chứ!

Cố Thanh Sơn thầm khinh thường bọn chúng, chỉ chốc lát sau thì tâm tư đã theo gió bay tuốt đến tận chân trời.

Còn khoảng hơn một năm nữa trò chơi mới được phát hành, đây cũng là quãng thời gian yên bình cuối cùng của nhân loại.

Một năm... Vậy là đủ để mình đứng vững tại Dị thế giới rồi.

Còn những ngày trở về thế giới hiện thực này, Cố Thanh Sơn nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy phải đi thi đại học để vào một trường nào đó thật lý tưởng. Đây chính là tâm nguyện mà cho tới lúc chết hắn vẫn chưa kịp hoàn thành.

Hoàn cảnh trong đại học chẳng những tốt mà còn quản lý khá thoáng, hắn có thể vừa học những điều bản thân thấy hứng thú, vừa chuẩn bị cho ngày tận thế đang cận kề.

Vào đại học nào mới tốt đây nhỉ? Thôi thì cứ trở về xem bảng xếp hạng các học viện những năm gần đây rồi mới quyết định vậy.

Cố Thanh Sơn đang nghĩ ngợi thì chợt nhìn thấy năm sáu thanh niên say mèm đang đi tới trước mặt hắn. Bọn họ xăm trổ đầy mình, tóc nhuộm vàng rất hút mắt, chân nam đá chân chiêu đi dưới ánh đèn mờ tối.

Lối đi cho người đi bộ trên con đường này không được rộng lắm, mà bọn họ thì dàn hàng ngang khoác vai nhau đi nghênh ngang, choán hết cả không gian.

Cố Thanh Sơn nhú mảy rồi dứt khoát đi sát vào một bên để nhường bọn họ, nhưng khi hai bên đi qua nhau thì không biết là vô tình hay là cố ý, một thanh niên tóc vàng nghiêng người đánh hấn.

Cố Thanh Sơn vốn là người tu hành, lại có kinh nghiệm chiến đấu mười mấy năm trong núi thâm hiểm, sao có thể bị một người tầm thường đánh trúng được? Thân thể hấn chỉ tùy ý nghiêng đi là đã có thể di chuyển ra khỏi tầm đánh của đối phương.

Thanh niên tóc vàng lao đảo lao về phía trước mấy bước mới đứng vững.

Gặp quý rồi! Vậy mà hấn cũng né được! Thanh niên tóc vàng quay đầu mắng: “Thằng ôn con, mảy dám đụng vào tao à? Anh em đâu, phang nó cho tao!”

Gã vừa dứt lời, thanh niên còn lại cũng chẳng còn đáng về say khướt nữa.

“Ra tay đi!” Cả đám quát nhỏ một tiếng rồi rút dao găm trong người ra, sau đó đâm tới.

“Thì ra là thế!” Giờ thì Cố Thanh Sơn đã hiểu rồi, mấy tên này rõ ràng đến đây vì hấn.

Nếu thật sự là uống say rồi đánh nhau thì chắc chắn sẽ không rút dao ra một cách tùy tiện như vậy. Cho dù có uống đến nổi đầu óc lơ mơ thì cũng không thể có chuyện cả đám đều như thế.

Mấy tên thanh niên này hành động rất mau lẹ, chỉ sau một hơi thở, tên đầu tiên đã xông tới, vung dao găm đâm thật mạnh vào tim Cố Thanh Sơn. Một dao này vừa nhanh vừa hiểm độc, nếu đâm trúng sẽ lập tức lấy mạng người ta ngay.

Là dân chuyên nghiệp!

Cố Thanh Sơn thầm giật mình, vội vàng bước mấy bước để lách khỏi con dao, đồng thời đánh vào giữa ngực đối phương.

“Hây!” Hấn mở lòng bàn tay tung ra một chưởng đẩy lùi kẻ địch.

Người kia bị đánh bay ra ngoài rồi rơi cái bịch xuống, đập vào đám người đang lao tới.

Mấy tên còn đồ kia lập giống như bị trâu đực húc vào mông, cùng gào rú mấy tiếng thảm thiết như mổ lợn rồi cả đám ngã bò ra đất rên rĩ không ngừng. Còn tên còn đồ vừa lao đến đâm Cố Thanh Sơn kia, chỉ thấy trên ngực gã đã lồm vào một mảng lớn, hồn lìa khỏi xác từ lâu.

Cố Thanh Sơn thấy thế cũng giật mình rồi gãi gãi cái gáy: “Ây dà, lại quên mất, bây giờ vẫn chưa phải là tận thế.”

Tên thanh niên duy nhất còn có thể đứng được vội ngăn không cho bản thân phát run rồi hét lớn: “Lấy vũ khí ra!”

Một chưởng là có thể đập chết võ giả của gã và xô ngã đám người phía sau, đây là sức mạnh cỡ nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bất ngờ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Giờn chơi à! Mấy tên đồng bọn của gã đây tốt xấu gì cũng là võ giả Nhất tinh Nhị tinh, vậy mà lại bị đánh ngã xuống đất trong chớp mắt, nằm bẹp dí không còn sức mà hoạt động! Đây quả thật là một tên quái vật!

Mà điều đáng sợ hơn nữa là bản thân gã không thể nhìn thấy đối phương di chuyển như thế nào.

Thực lực đáng sợ như vậy thì e rằng đối phương là võ giả cấp Thất tinh trở lên ấy chứ. Hơn nữa còn có khả năng là Võ Đạo Tông Sư đã đột phá khỏi ràng buộc của Cửu tinh cũng không biết chừng.

Gã đâu ngờ, vừa rồi Cố Thanh Sơn chỉ quên nương tay mà dồn linh lực tung ra chưởng ấy.

Nếu người tu hành Luyện Khí tầng hai không sử dụng linh lực thì tổ chất thân thể chỉ tương đương với võ giả Tứ tinh. Nhưng khi sử dụng linh lực thì lại khác, sức phá hoại sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Sắc mặt của mấy tên côn đồ thay đổi hoàn toàn, bọn chúng vội vàng lấy súng ra, muốn giải quyết tên võ giả khủng khiếp trước mắt này.

Bọn chúng vốn chỉ định tạo ra một trận ẩu đả do say rượu, sau đó là lỡ tay giết người, vậy thì không ai có thể điều tra ra được. Ai ngờ tên học sinh tưởng chừng không đáng chú ý này lại ra tay hung ác như vậy chứ! Dưới tình huống này thì không thể đi theo kế hoạch ban đầu được nữa, chỉ có thể giết đối phương trước rồi mới tính các bước tiếp theo được.

Có điều, tuy bọn chúng nhanh nhưng Cố Thanh Sơn lại càng nhanh hơn, một cây cung đột nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Chính là Quân cung mang từ trong trò chơi ra!

“Tụi mày đã muốn chết thì tao sẽ tiễn đi châu thổ hết!”

Hai tay Cố Thanh Sơn nhanh đến nỗi không nhìn rõ động tác, bắn liên tiếp sáu mũi tên chỉ trong nháy mắt.

Liên Xạ!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Cả năm người gần như đều bị bắn nổ đầu trong cùng một thời điểm, chỉ có tên thanh niên cuối cùng kia là bị mũi tên bắn thủng bàn tay khiến khẩu súng gã đang cầm rơi xuống đất, cả người run lay bầy, cố gắng lắm mới đứng vững được.

Cảm nhận được sát ý mạnh mẽ như hóa thành thực thể của Cố Thanh Sơn, gã vội vàng quỳ xuống đất cầu xin: “Xin tha mạng xin tha mạng! Hôm nay tôi nhận thua, xin ngài mở ra cho tôi một con đường để tôi có thể chuộc lại cái mạng nhỏ này, tôi nhất định sẽ làm được!”

Cố Thanh Sơn bèn hỏi: “Ai phái mày tới đây?”

Nghe câu hỏi này, ánh mắt gã bắt gặp đao qua năm thi thể không đầu đang nằm trên mặt đất, trong lòng ngập tràn sợ hãi và tức giận.

Sợ hãi là do đối phương hung hãn như vậy, vừa ra tay là tiêu diệt tất cả đồng bọn của gã, còn tức giận là vì tình báo của kẻ thuê bọn họ rõ ràng không chính xác, hoặc căn bản chỉ là để lừa cái đám sát thủ cấp thấp như gã mà thôi.

Mặc kệ là tình huống nào thì gã cũng quyết không để cho kẻ ấy được thoải mái.

Suy nghĩ xong xuôi, gã nói ra với cái giọng run lập cập: “Kẻ thuê chúng tôi ra tay chính là Hung Hồ của Nhiếp gia.”

“Tốt lắm, tao rất thích những người thật thà.” Nói xong, Cố Thanh Sơn chậm rãi đi xung quanh nhặt mấy mũi tên lại.

Loại mũi tên chế tạo đặc biệt để dùng trong chiến tranh này có thể rút linh khí vào, dùng với mấy kẻ tầm thường này thì quả là lãng phí. Nếu không phải do tu vi Cố Thanh Sơn quá thấp, mới là Luyện Khí tầng hai, cơ thể chưa chống lại đạn được thì hắn cũng không sử dụng cung tên.

Nhưng dù gì hắn cũng đã biết rõ sự việc, quả nhiên là Nhiếp Vân.

Có điều nhà họ Nhiếp là đại quý tộc của quận Trường Ninh, hào thủ trong phủ nhiều như mây, chẳng những có Võ Đạo Tông Sư mà còn cả Thiên Tuyên giả và Siêu Phàm giả nữa.

“Nhiếp Vân à... Với cách làm việc của hắn ta thì chắc chắn sẽ không chịu từ bỏ dễ dàng!” Cố Thanh Sơn nhớ lại tính cách của đối phương rồi tự lẩm bẩm một mình.

Nếu một kẻ như vậy quyết tâm muốn đối phó mình thì bản thân sẽ gặp nhiều khó khăn đây.

Cố Thanh Sơn vừa dùng thần niệm kiểm tra xung quanh, vừa đưa mấy thi thể vào túi Trừ Vật. Cái túi này có thể chứa tất cả đồ vật không có sinh mệnh, vốn là vật phẩm để người tu hành cất đồ tiếp tế và trang bị, bây giờ vừa khéo có thể lấy ra để chứa thi thể, xóa dấu vết ở hiện trường.

Đợi lần sau Cố Thanh Sơn trở về dị thế giới sẽ vứt mấy cái xác này xuống hố người chết, vậy thì chẳng ai tìm nổi tung tích của những tên này nữa.

Vì nơi này là khu ổ chuột nên trên đường đi chẳng những không có camera giám sát mà ngay cả người đi đường cũng chẳng có bao nhiêu. Kẻ địch chọn địa điểm không tồi, thời gian cũng thích hợp cho việc giết người diệt khẩu, nhưng chỉ buồn cười là chính điều đó lại giúp Cố Thanh Sơn bớt đi một nỗi lo.

Bỗng nhiên, từ đằng xa truyền đến một hồi còi báo động chói tai.

Cố Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc trực thăng quân sự trên không trung đang bay tới thật nhanh.

Xung quanh không có bất kỳ người nào nên không thể có ai báo cảnh sát được, vậy mà cảnh sát tới đúng lúc như thế này, xem ra đã có chuẩn bị sẵn rồi.

Dựa theo diễn biến bình thường thì hắn sẽ bị xiên chết tại chỗ, sau đó cảnh sát ủa đến nhặt xác, nhặt thêm một con dao găm làm “tang chứng vật chứng” để qua quýt cho xong chuyện, đến khi Tô Tuyết Nhi hay tin và phái người tới đây điều tra thì cũng chẳng còn thấy cái gì nữa. Ngày mai, tất nhiên sẽ có người ra đầu thú với lý do là xung đột do say rượu, vì thế ra tay quá nặng. Mà lúc ấy Cố Thanh Sơn cũng đã chết rồi, Tô Tuyết Nhi còn làm gì được?

Chuyện này sẽ dừng ở đây.

Cố Thanh Sơn nhìn chiếc trực thăng quân sự bằng ánh mắt lạnh lùng, kéo nam thanh niên duy nhất còn sống trên mặt đất dậy, thân thể nhanh chóng hòa vào bóng đêm rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Trong khi đó, ở Casino.

Nhiếp Vân liếc mắt nhìn lá bài trong tay, nói: “Chia bài đi, tôi theo.”

Nữ nhân viên dealer không nhận được đưa tay lau mồ hôi trên trán, hít sâu một hơi rồi phát bài cho hai người chơi.

“Nhiếp thiếu, không cần phải chơi lớn như vậy chứ!” Mặc Kính Nam với mái tóc vuốt keo ngồi đối diện nói. Ở đằng sau hắn ta là một thân hình duyên dáng, sau khi trốn sau ghế thì không dám lộ đầu ra nữa.

Nhiếp Vân không thèm để ý chút nào: “Chỉ là hai chục triệu, anh không chơi nổi thì có thể đập bài.”

“Hai chục triệu cũng không là gì cả, nhưng cậu còn muốn cô gái đẹp nhất của tôi, cái này tôi không nỡ!” Mặc Kính Nam nói.

“Tôi không cần thân xác của cô ta, chỉ cần mạng cô ta mà thôi.” Nhiếp Vân đáp lại.

Cảm giác được thân thể yếu đuối kia đang khẽ run rẩy, Mặc Kính Nam cười khò: “Người đẹp của tôi không bán thân, ậu bỏ qua cho cô ấy thì tôi sẽ cho cậu hai cô gái thượng hạng khác, cậu thấy thế nào?”

Nhiếp Vân đáp: “Ả đàn bà này dám hắt rượu vào mặt tôi, tôi phải bắt cô ta dùng mạng mình để hiểu được một vài quy tắc.”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng thất nơ đen đi tới ghé vào tai Nhiếp Vân nói nhỏ mấy câu.

Nhiếp Vân vờ cho ông ta một bạt tai vào mặt, quát: “Chẳng phải đã nói là không có vấn đề gì rồi sao?”

Người đàn ông trung niên cúi đầu: “Thật xin lỗi thiếu gia, xin hãy cho tôi thêm một giờ, đích thân tôi sẽ đi giải quyết!”

Nhiếp Vân nói: “Cho ông nửa giờ, nếu còn không hoàn thành nhiệm vụ thì tôi sẽ đề nghị gia tộc thu hồi đãi ngộ Đại cung phụng của ông.”

Nhe vậy, người đàn ông trung niên khựng lại một chút rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

“Làm sao vậy, Nhiếp thiếu? Có chuyện gì phiền lòng thì để tôi giải quyết hộ cậu nhé!” Mặc Kính Nam bỗng đề nghị.

Nhiếp Vân hừ một tiếng: “Anh muốn làm gì?”

Mặc Kính Nam khoanh tay trước ngực: “Đơn giản thôi, tôi giải quyết hộ cậu một vấn đề, cậu bỏ qua cho cô gái xinh đẹp này của tôi.”

Nhiếp Vân suy nghĩ chốc lát rồi đột nhiên cười nói: “Hay là chúng ta chơi một trận gay cấn hơn?”

Mặc Kính Nam âm thầm kêu khổ nhưng trên mặt vẫn phải hớn hờ tươi cười: “Mời Nhiếp thiếu nói!”

Thiếu gia ăn chơi bình thường thì Mặc Kính Nam trước giờ không cần giữ thể diện cho họ, nhưng trừ nhà họ Tô ra thì nhà họ Nhiếp là thế gia quý tộc lớn nhất trong khu vực quận Trường Ninh này. Mặc Kính Nam đã lăn lộn trong cả hắc đạo lẫn bạch đạo nhiều năm nên hắn ta biết rõ rằng, nếu muốn làm cái gì đó ở đất này thì quyết không thể đắc tội vị thiếu gia trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đánh cược

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Nhiếp Vân lắc lắc máy truyền tin của mình một hồi rồi chiếu hình ảnh lên bức tường trắng.

Hắn ta nói: “Đây là thuộc hạ của tôi, tôi vừa dặn ông ta truyền trực tiếp về cho tôi, chúng ta có thể thấy lúc này ông ta đang di chuyển một cách nhanh chóng.”

Mặc Kính Nam gật đầu: “Đúng vậy.”

Nhiếp Vân lại nói: “Ông ta sẽ đi giết một người, chúng ta cùng cược xem ông ta có thể giết chết đối thủ trong vòng bao nhiêu chiêu.”

Mặc Kính Nam hơi ngập ngừng: “Đối thủ là ai?”

“Một tên học sinh nghèo... Đúng rồi, tôi cược một chiêu là hấn mất mạng.” Nhiếp Vân nói rồi dặn dò một tiếng cho thuộc hạ qua máy truyền tin.

Mặc Kính Nam cười khổ: “Thuộc hạ của cậu là Võ Đạo Tông Sư, giết võ giả từ Ngũ Tinh trở xuống cũng chỉ mất một chiêu thôi.”

Võ giả đạt đến trình độ Cửu Tinh mới có cơ hội tiến vào cảnh giới Tông Sư.

Một khi đạt đến cảnh giới Tông Sư thì đã hoàn toàn tách biệt khỏi phạm trù con người, ngay cả quân đội chính quy cũng không đối phó được những người này, trừ khi phải ra một đám Robot Chiến Đấu mới có thể thắng được họ.

Võ Đạo Tông Sư có địa vị ngang hàng với quý tộc, được người người tôn sùng, thế gian kính ngưỡng.

“Anh có cược hay không? Nếu không thì tôi sẽ trở mặt, đừng trách tôi không nể mặt anh.” Nhiếp Vân nói.

“Được rồi!” Mặc Kính Nam hít một hơi thật sâu: “Vây tôi chỉ có thể cược rằng ông ta không giết được tên nhóc kia trong vòng một chiêu mà thôi!”

“Phải thế mới đúng chứ! Nếu anh thắng, tôi sẽ bỏ qua cho cô gái kia ngay lập tức.” Nhiếp Vân vênh vao nói.

“Nếu tôi thua thì sao?”

Nhiếp Vân đáp: “Một trăm triệu cộng với thi thể của cô ta.”

Khuôn mặt của Mặc Kính Nam giật giật, đang muốn từ chối thì lại nghe một âm thanh vang lên từ phía sau: “Cược đi!”

Mặc Kính Nam nói nhỏ: “Lỡ thua thì phải làm sao bây giờ?”

Cơ thể yếu diệu kia không run rẩy nữa mà nói khê: “Thua thì giết sạch cả nhà họ Nhiếp, sau đó lột sạch hấn ta, thiêu đốt ba ngày trong lửa nóng.”

Mặc Kính Nam lạnh cả người, trong lòng biết vị này không thêm nhin nữa rồi.

Hấn ta nhìn sang Nhiếp Vân đang càn rỡ ngang ngược mà khê thở dài một hơi: “Được, tôi cược.”

Nhiếp Vân vỗ tay thật to, giọng rượu lên, cười nói: “Rất tốt, chúng ta cứ yên lặng ngồi đây xem Hung Hồ săn mồi... Nhìn Võ Đạo Tông Sư giết người cũng là một cách hưởng thụ đấy!”

Ở một nơi khác, Võ Đạo Tông Sư nhận lệnh giết người đang bay đi với tốc độ cực nhanh.

Đêm đã về khuya, ánh đèn mờ tối trên đường lần lượt lùi lại sau lưng ông ta, cả thành phố vẫn đang chìm trong giấc ngủ. Động tác của ông ta nhẹ nhàng nhanh nhẹn, không phát ra một chút âm thanh nào, càng không quấy nhiễu mộng đẹp của người khác.

Ông ta là Đại cung phụng của Nhiếp gia, tính tình hung ác và tàn nhẫn, từ trước đến nay mỗi khi ra tay đều sẽ có người bỏ mạng, trước kia từng có tiếng tăm rất lớn, được người trong võ đạo xưng là “Hung Hồ”.

Tên nhóc kia ở trong một toà nhà cao tầng tại khu ổ chuột, chính xác là ở tầng thứ hai mươi hai, căn phòng thứ ba tính từ trái qua.

Hung Hồ biết rất rõ nhiệm vụ lần này của mình: Mở cửa, xông vào, giết chết đối phương, đơn giản nhiều đó thôi.

Nhưng ông ta chắc chắn sẽ không chủ quan, dù sao ông ta cũng không có một chút tin tức nào về đám người đã sắp đặt trước đó, không biết vị trí và cũng không liên lạc được.

Chuyện này có gì đó kỳ lạ.

Hung Hồ đang nghĩ ngợi thì điện thoại bỗng reo vang.

“Hung Hồ, người ông cần đang ở trong tay tôi.”

Ông ta khá là bất ngờ, đáp lại: “Không phải đã dặn các anh thả tay giết hấn luôn sao?”

“Không không, tôi thấy cần phải tăng giá thêm một chút!”

Chết tiệt! Hóa ra là vì lý do này. Hung Hồ chửi thề.

Đám thế giới ngầm rác rưởi dám tăng giá ngay trước mũi mình, chẳng lẽ danh tiếng “Hung Hồ” của mình đã không còn dọa được bọn chúng rồi sao?

Ông ta nhe răng cười, cố gắng làm cho giọng nói trở nên bình tĩnh: “Giá cả thì tất nhiên có thể bàn luận thêm, các cậu ở đâu?”

“Tôi chờ ông ở nhà của thằng ranh ấy, chắc ông cũng biết nơi đó rồi.”

Ngay sau đó, đầu dây bên kia cúp máy.

Hung Hồ gầm lên một tiếng rồi đâm thật mạnh lên tấm biển quảng cáo.

Dám mặc cả với tao hả? Cứ chờ đó, cái tên “Hung Hồ” của tao chẳng phải chỉ để gọi thôi đâu!

Ông ta lập tức tăng tốc, thân hình bay xẹt qua bầu trời đêm giống như một ngôi sao băng màu xám.

Chỉ năm phút sau, Hung Hồ đã đến tầng thứ hai mươi hai của tòa nhà kia, sau khi tra rõ số phòng thì ông ta lập tức đá tung cánh cửa chống trộm.

Cả căn nhà tối om, chỉ có một chiếc đèn bị vỡ phủ đầy bụi treo lủng lẳng giữa trần nhà.

Hung Hồ hí hóp mắt lại, nhanh chóng quét một vòng quanh nhà.

Ở đây không chia ra làm phòng khách phòng ngủ phòng bếp gì cả, chỉ có đúng bốn bức tường bao quanh tạo thành một nơi chật hẹp, miễn cưỡng có thể đặt một cái giường và một cái tủ, còn những thứ khác đều phải chất đống ở bên cạnh chứ không còn nơi nào để bày ra nữa.

Thậm chí đến phòng tắm cũng không có.

Hoàn cảnh sống như thế này có thể xem là hạ đẳng trong khu ổ chuột.

Đối diện với Hung Hồ, một người ngồi nghiêng nghiêng dựa vào bậu cửa sổ, chính là gã sát thủ khi nãy. Ngoài gã ra thì không còn bất cứ ai, kể cả mục tiêu.

Tên này ngược lại cũng thông minh đấy, nhưng tiếc là bọn chúng không biết rằng trước một kẻ mang sức mạnh tuyệt đối như Hung Hồ, thì chút thông minh còn con này chỉ sẽ khiến chúng đau đớn thêm mà thôi.

Hung Hồ sai bước tiến lên, túm lấy cổ áo nhấc bổng gã lên, nói: “Đồ cặn bã, giao thằng ranh kia ra đây! Nếu không tao đảm bảo là tất cả tội này sẽ phải chết rất thảm đấy!”

Vậy mà gã sát thủ kia chỉ trừng trừng nhìn ông ta chứ chẳng nói lời nào.

Hai hàng lông mày của Hung Hồ quắc lên, chuẩn bị cho gã ném một ít đau khổ nhưng bỗng nhiên, một cảm giác xấu ập tới trong lòng ông ta.

Hung Hồ quay ngoắt người lại, cơ bắp toàn thân siết chặt, thân hình đột nhiên trở nên vạm vỡ hơn rất nhiều. Chỉ trong chớp nhoáng, ông ta đã biến thành một người khổng lồ cao khoảng ba mét!

“Hãy!”

Hung Hồ hét lên một tiếng dữ dội, hai tay chụp mạnh một thứ gì đó trong không trung. Một âm thanh nặng nề vang lên, Hung Hồ hơi ngả người ra sau, bị mất thăng bằng phải lùi lại vài bước, cuối cùng đâm sầm vào bức tường ngay cạnh cửa sổ làm nó lập tức nứt toác ra.

Ông ta cúi đầu xuống nhìn thứ ở giữa hai tay mình.

“Mùi tên? Hiếm thật đấy!” Hung Hồ bắt đầu suy tư.

Đột nhiên, ông ta ngẩng phắt đầu lên, vừa vận trông thấy một bóng người đang đứng ở ngay cửa ra vào, giương cây trường cung phong cách cổ xưa nhắm thẳng vào ông ta.

“Mày chính là... Tên học sinh nghèo rót mòng toi đó?” Hung Hồ kinh ngạc vô cùng, mũi tên vừa rồi ông ta phải dùng hết toàn lực mới ngăn lại được.

Trình độ bắn cung này quả thực bất phàm, một học sinh trung học bình thường căn bản không thể đạt được mức ấy. Mà điều đáng sợ hơn là ông ta đã điều tra suốt hai năm trời nhưng vẫn không phát hiện ra đối phương có thực lực đáng gờm đến vậy.

Thằng nhóc này... Dưới gương mặt bình thường kia lại che giấu một sức mạnh kinh khủng như thế, rốt cuộc là hắn muốn làm gì?

Không được! Phải lập tức triển khai trận đánh cận chiến thì mới có cơ hội giết hắn!

Vừa nghĩ đến đó, Hung Hồ liền khẽ nhún hai chân, cả người lao về phía trước, mà ngay khi ấy, Cố Thanh Sơn cũng hành động!

Thêm một mũi tên nữa!

Mũi tên này nhắm vào ngực và bụng của Hung Hồ, vì ông ta đang vội vàng tấn công nên vốn không thể né kịp. Vì thế, ông ta đành phải vờn hai tay ra

cản lại mũi tên lần nữa.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Tuy mũi tên đã bị hất bay đi nhưng bản thân ông ta cũng bị lực đẩy khủng khiếp của mũi tên ấy đẩy về sau hai bước. Có điều Hung Hổ cũng chẳng để ý mấy, chỉ nhún miệng cười.

“Uy lực của mũi tên này không tệ đâu. Vốn dĩ nhìn cơ thể gầy còm kia của mày thì e là còn chưa kéo nổi cung ấy chứ!” Ngay sau đó, ông ta bỗng nhiên lắc lắc đầu, cười cợt: “Để xem mày còn tấn công được bao nhiêu lần nữa đây?”

Cổ Thanh Sơn hơi khựng lại một chút rồi trả lời: “À, nhiều lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cuộc chiến của tông sư

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Không đợi lâu, hần lập tức kéo cung.

Liên Xạ!

Giữa hai người họ như vừa xuất hiện từng tia chớp màu xám, xuất phát từ chỗ Cổ Thanh sơn và hướng thẳng về phía Hung Hổ.

Ông ta vội dựa vào vách tường, dốc hết toàn lực để chống đỡ.

Lực xung kích phát ra từ mũi tên mạnh gần bằng với một đòn tấn công dốc toàn lực của Võ Đạo Tông Sư. Nếu ông ta mặc kệ không thèm để ý tới, thì kết cục nhận được chắc chắn là bị bắn xuyên qua người.

Hung Hổ không ngờ một Võ Đạo Tông Sư như mình mà lại bị một tên nhóc trung học đánh cho không góc đầu lên được, chưa kể hình ảnh chật vật này còn đang truyền trực tiếp đến chỗ cậu cả nữa chứ!

“Thằng nhóc chết tiệt! Mày không giết tao nổi đâu! Đến khi mày bắn hết tên rồi thì đợi mày chính là cái chết đấy!” Hung Hổ giận dữ quát lớn.

Hai tay Cổ Thanh Sơn vẫn hoạt động không ngừng: “Ông không đợi được đến lúc đó đâu. Bye nhé!” Hần khơi gọi linh lực trong đan điền của mình rồi rút hết vào trong mũi tên này.

Vụt vụt vụt!

Mũi tên xé gió bay đi, không khí xung quanh nó phát ra tiếng vùn vụt do ma sát. Ngay sau đó, nó xuyên thẳng qua hai tay của Hung Hổ rồi cắm thẳng vào ngực ông ta.

Bức tường Hung Hổ đang dựa không chịu nổi sóng xung kích của mũi tên, lập tức sụp đổ, lao thẳng ra ngoài từ độ cao ở tầng hai mươi hai.

Cả bức tường đều đã sụp hết, sau lưng Hung Hổ lúc này chỉ còn lại cơn gió đêm thổi tới không ngừng. Ông ta chẳng còn gì để dựa nữa.

“Khốn thật!”

Hung Hổ cố gắng giữ thăng bằng, muốn ổn định lại thân hình của mình, nhưng ông ta chỉ có thể tuyệt vọng nhìn một mũi tên khác bay tới nhanh vùn vụt.

Mũi tên ác liệt ấy cuối cùng cũng đẩy được Hung Hổ bay ra khỏi căn phòng ở tầng hai mươi hai của tòa nhà. Trong đêm tối, một bóng người tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp trong không trung rồi rút bịch xuống đất.

Đừng nói là Tông Sư, mà ngay cả Đại Tông Sư bị rơi từ tầng hai mươi hai xuống như thế cũng chỉ có chết. Trừ khi người đó đã đến cảnh giới Võ Tôn, luyện được một cơ thể mình vàng xương sắt thì may ra mới có cơ hội sống sót.

Cổ Thanh Sơn đi đến chỗ Hung Hổ đứng khi nãy, nhặt mấy truyền tin lên.

“Nhiep Vân?”

Từ trong máy phát ra tiếng hét điên cuồng: “Khôn kiếp! Mây dám giết Đại cung phụng của tao! Mây gặp rắc rối lớn rồi, chờ chết đi!”

Cố Thanh Sơn nhìn nhìn hình ảnh trong máy: “Hình như anh đang ở trong casino lớn nhất thành phố thì phải? Vậy anh có thể nào ở yên đó đợi tôi hay không?”

Nhiếp Vân: “Mày có ý gì?”

“Đợi tôi một chút, tôi sẽ đến giết anh ngay thôi.”

Nói xong, Cố Thanh Sơn ném thẳng máy truyền tin ra ngoài, để mặc nó rơi từ tầng hai mươi hai xuống. Sau đó, hắn liếc nhìn tên thanh niên đang co rúm người trốn trong một góc rồi quay người định rời đi.

Gã kia thấy vậy, nhin không được bèn hỏi: “Tôi đâu còn giá trị lợi dụng gì nữa, anh không giết tôi sao?”

“Những gì tôi yêu cầu anh đều đã thực hiện, nên anh có thể nhặt lại cái mạng của mình.” Dứt lời, Cố Thanh Sơn tiếp tục sai bước đi ra ngoài, chỉ một thoáng sau đã biến mất ở đầu cầu thang.

Trên gương mặt gã thanh niên kia thoáng hiện vẻ đấu tranh, cuối cùng thở dài rồi đuổi theo hắn, gọi lên thật to: “Đợi đã! Anh không thể đi chịu chết như vậy! Cao thủ nhà họ Nhiếp nhiều như mây, còn có cả Đại Tông Sư và Siêu Phàm giả nữa!”

Mặt khác, trong casino.

Nhiếp Vân ngơ ngác nhìn máy truyền tin một lúc, lặng người không thốt nổi câu nào.

“Nhiếp thiếu, xin lỗi, hình như là tôi thắng rồi.” Người đàn ông vuốt keo bóng loáng nói, nhưng Nhiếp Vân dường như không nghe thấy, hắn ta bỗng đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Chỉ một lát sau, một chiếc phi cơ hình giọt nước trông cực kỳ lộng lẫy cất cánh bay đi từ casino, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Người đàn ông kia nhìn chằm chằm vào chiếc phi cơ ấy, cười giễu: “Lúc nãy oai phong lẫm lẫm mà, vậy mà chỉ một câu đã bị dọa cho vỡ mặt.”

Ngay sau đó, sắc mặt của hắn ta nghiêm túc hơn hẳn, quay lại hành lễ: “Điện hạ, trong lúc thực hiện nhiệm vụ xin ngài hãy kiểm chế một chút.”

Cô gái xinh đẹp ở sau lưng hắn từ từ đứng dậy, cúi đầu nhìn ngọn lửa hùng hục trong tay mình. Ngọn lửa tụ lại trên tay cô, tạo thành một cái đầu lâu tĩnh lặng nhuộm đầy hơi thở chết chóc.

Cô gái nhìn đầu lâu một lúc thật lâu rồi mới nói: “Che giấu tung tích quả thực là quá phiền.”

Cô nắm bàn tay mình lại, ngọn lửa cũng lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện.

Một lúc sau, cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng dặn dò: “Lấy đoạn băng của phòng giám sát về đây, tôi muốn xem lại hình ảnh chiến đấu ban nãy.”

Nghe vậy, người đàn ông vuốt keo thở phào một hơi, hiếu kỳ hỏi: “Chẳng qua chỉ là chiến đấu cấp bậc Tông Sư, ngài vẫn muốn xem sao?”

Cô gái trầm mặc một lát rồi nói: “Thằng nhóc đó hơi kỳ quái, tôi phải xem lại một chút.”

Người đàn ông vuốt keo liền đem đoạn băng đến, bắt đầu chiếu từ đầu.

“Ngừng.” Cô gái nói.

Hắn ta lập tức bấm nút tạm dừng, hình ảnh trên máy chiếu ngừng lại vào những phút cuối cùng, ngay khoảnh khắc khi Cố Thanh Sơn rút toàn bộ linh lực vào trong mũi tên.

“Anh nhìn đi...” Cô gái nheo mắt, chỉ vào vị trí mũi tên: “Không khí là mẫn cảm nhất, khi có bất kỳ sức mạnh nào xuất hiện trong không khí, nó sẽ lập tức có phản ứng.”

Người đàn ông kia nhìn chăm chú, chỉ thấy ở đầu mũi tên có hai gợn sóng trong suốt vụn vụn như có như không.

Hắn ta lắc đầu, nói: “Tôi chưa từng thấy thứ này bao giờ, chẳng lẽ là một loại năng lực siêu phàm nào đó mà không ai biết?”

“Thứ vị lắm, loại sức mạnh này mặc dù trông có vẻ yếu ớt nhưng khiến tôi có cảm giác rất đặc biệt.” Cô gái xinh đẹp nhìn chằm chằm vào màn hình, lẩm bẩm nói: “Chúng ta phải nghĩ cách tiếp cận thằng nhóc nghèo này.”

Một đêm dài dằng dặc cuối cùng cũng trôi qua.

Trong một cư xá cao cấp ở Thành Nam.

“Anh có muốn báo thù cho đồng bọn của mình không?” Cố Thanh Sơn như cười như không nhìn đối phương.

Vương Minh lúc đầu nói: “Bọn tôi đều bị phần thưởng của nhiệm vụ hấp dẫn, chỉ tạm thời hợp tác với nhau chứ trước kia không hề quen biết.” Gã ném một xâu chìa khóa qua cho Cổ Thanh Sơn, nói tiếp: “Anh tha cho tôi một mạng, điều duy nhất tôi có thể làm cho anh là cung cấp một chỗ ở bí mật, dù sao thế lực của nhà họ Nhiếp cũng quá mạnh.”

Cổ Thanh Sơn nhận chìa khóa, nhìn đối phương với vẻ bất ngờ: “Cảm ơn ý tốt của anh. Vậy tôi đi trước đây.”

Vương Minh sững ra, vội vàng hỏi: “Anh đi đâu đấy?”

“Đi làm thuê.”

“Làm thuê?” Vương Minh nhất thời không phản ứng lại kịp.

“Ừm, làm thuê kiếm tiền mới có cơm ăn. Hơn nữa sau này học đại học cái gì cũng phải tốn tiền.” Cổ Thanh Sơn nghiêm túc nói.

Hắn là người không nơi nương tựa, muốn học trong trường đại học trọng điểm, học phí cao ngất ngưỡng nên càng cần phải có một vài điểm thành tích nhất định. Cộng thêm chuyên ngành hắn thích là khoa Robot, học ngành này còn tốn hơn những ngành khác gấp mấy lần.

Cổ Thanh Sơn phải làm mấy công việc để kiếm tiền, cũng luôn tích lũy điểm thành tích cá nhân, lặng lẽ chuẩn bị cho chuyện học hành tương lai.

Vương Minh nghi ngờ không biết có phải tai mình xảy ra vấn đề, nghe nhầm lời đối phương nói không.

Thiếu niên trước mắt này có thể một mạch xử lý hết năm sát thủ, ngay cả Võ Đạo Tông Sư cũng bị hắn gài vào chỗ chết, ngã từ tầng 22 xuống thành một đồng máu thịt bầy nhầy. Một nhân vật như vậy, thế mà phải đi làm công kiếm tiền để sống? Mà nghe ý thì hắn còn chuẩn bị vào đại học?

Vương Minh sống hơn ba mươi năm, đây là lần đầu tiên gã cảm thấy giá trị quan của mình bị lật đổ hoàn toàn.

“Chìa khóa tôi nhận.” Cổ Thanh Sơn nhận chìa khóa, ngẫm nghĩ, nói: “Cho anh một lời khuyên nhé, giờ chạy khỏi quận Trường Ninh, đi thẳng phía Đông, đến nước Cộng hòa Phục Hi đi.”

“Vì sao?” Vương Minh nói.

“Chuyện tôi nay chắc chắn đã bị bại lộ. Tôi có nhà họ Tô làm chỗ dựa, mà Nhiếp Văn đã thất bại một lần, khi chưa chắc chắn thành công sẽ không dám động đến tôi nữa. Còn anh thì khác, anh là sát thủ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu còn không đi có thể sẽ chết bất cứ lúc nào.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thăm dò

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Cổ Thanh Sơn lại nói: “Người như anh thích hợp để kết bạn làm ăn buôn bán hơn, không hợp làm công việc sát thủ máu lạnh này. Anh ở lại đây, cho dù không bị nhà họ Nhiếp giết thì một ngày nào đó cũng sẽ bị người khác giết chết.”

Vương Minh im lặng một lúc lâu rồi nói: “Tôi đi đây. Sau này có duyên sẽ gặp lại.” Vô cùng dứt khoát, không hề dây dưa dài dòng, chứng tỏ người này rất có tính quyết đoán.

Cổ Thanh Sơn thăm gât đầu tán thưởng, lập tức rời khỏi phòng.

Nửa tiếng sau.

Hắn đi vào trong một tòa cao ốc khoa học kỹ thuật cao vút chín tầng mây, thành thạo quét thẻ để vào cửa, lại quét thẻ lần nữa rồi tiến vào tầng hầm.

Sau khi xác thực bằng phương pháp quét tròng mắt và kiểm tra dấu vân tay, hắn thay sang đồng phục làm việc rồi mới đeo thẻ nhân viên lên, bước vào thang máy, đi thẳng xuống tầng 50 dưới mặt đất.

Cửa thang máy mở ra, một giọng nói điện tử quen thuộc vang lên.

[Bộ phận nghiên cứu và phát triển Chiến giáp Trường Ninh hoan nghênh bạn, số hiệu 41157.]

Cố Thanh Sơn bước vào trong.

Đối diện hẳn là năm con robot sắt cao năm mét cùng rất nhiều người mặc quần áo lao động đang đứng vây quanh con robot, bận rộn thảo luận.

Đây chính là Trung tâm nghiên cứu và phát triển Robot lớn nhất của phủ Trường Ninh, là sản nghiệp trọng tâm của nhà họ Tô. Dù có là con cháu nhà họ Tô mà không có năng lực vững chắc trên phương diện này thì cũng không được phép bước vào.

Cố Thanh Sơn nhìn mấy cỗ máy chiến đấu lạnh lẽo kia, trong lòng dần cảm thấy hưng phấn.

Đây chính là sản phẩm của nền văn minh nhân loại, là kết tinh kỹ thuật được sản sinh ra từ sự giao thoa của vô số những ngành khoa học hàng đầu, là đại diện cho sức chiến đấu mạnh nhất thế giới này.

Mấy loại phi cơ gì đó, khi đứng trước robot chiến đấu đúc từ sắt đều trở nên yếu ớt. Loại máy móc lạnh băng như mộng ảo này có sức hấp dẫn trí mạng với mỗi người đàn ông.

“Số hiệu 41175, xin nghiên cứu đề tài.” Cố Thanh Sơn nói.

[Hãy miêu tả nội dung công việc của anh để máy chủ tiến hành sắp xếp.] Giọng nói điện tử vang lên.

“Không chế công suất của tay lái dầu điện tử số 2.”

[Số hiệu 41157, xin phép của anh đã được duyệt, thời gian là sáu ngày. Phòng ký túc của anh là 4009. Xin nhớ đi ăn đúng giờ, làm việc vừa phải, đảm bảo sức khỏe.]

“Cảm ơn.” Trong lòng Cố Thanh Sơn thở phào. Đúng như hắn dự đoán, có thể ở đây liên tục trong sáu ngày, nếu như có thể hoàn thành khá tốt đề tài thì còn nhận được phần thưởng tương ứng.

Đây là một nơi cư trú tuyệt đối an toàn, trừ phi đế quốc Phục Hi tiến đánh Liên Bang và cả quận Trường Ninh này rơi vào tay địch.

Nhà họ Nhiếp không đuổi tay được tới đây, mà sau sáu ngày nữa là kỳ thi tốt nghiệp trung học. Đến lúc đó hắn thi xong thì có thể lập tức cao chạy xa bay rồi.

Còn bây giờ à, yên tâm nghiên cứu robot thôi!

Cố Thanh Sơn nhảy chân sáo, vội đi đến trước một robot chiến đấu.

Kiếp trước, hắn đã mày mò được rất nhiều đồ tốt, cộng thêm hơn chục năm phát triển sau đó hắn cũng không hề từ bỏ việc nghiên cứu robot, những thứ học tập và nghiên cứu trong nhiều năm e là vượt xa thời đại hiện tại.

Điều kiện nơi này tốt như vậy, có vài ý tưởng có thể nghiệm chứng thử một chút.

Trong khi đó, bên ngoài công ty khoa học kỹ thuật Chiến giáp Trường Ninh, trên sân thượng của một tòa cao ốc khác.

Người đàn ông đeo chiếc kính râm lớn đang đứng ở chỗ cao nhất, mở bộ đàm, bắt đầu dĩ báo cáo những việc có liên quan đến Cố Thanh Sơn.

“Nói vậy, hắn còn là một nhân viên nghiên cứu robot?”

Trong bộ đàm truyền đến giọng nữ lạnh lẽo, cùng với đó là tiếng gõ bàn phím lách cách.

“Đúng vậy, thưa điện hạ. Nơi này được bảo vệ vô cùng nghiêm mật, cho dù tôi có dùng hết sức để xông vào cũng chỉ e không cách nào đưa hắn ra được, ngược lại còn có thể nổ ra chiến tranh.”

“Được rồi, trở về đi, không cần phải phiền phức như vậy, chúng ta cứ đi theo con đường chính quy đi.” Giọng nữ suy tư nói.

“Ngài nói con đường chính quy tức là sao?” Người đàn ông đeo kính râm thận trọng hỏi.

Chẳng thể trách hắn ta lại cẩn thận như vậy, lần trước khi điện hạ nói lời này thì dùng con đường chính quy tức là tuyên chiến. Chuyện xảy ra sau đó... người đàn ông đeo kính râm nhớ tới mà run bắn cả người.

“Anh yên tâm, tôi chuẩn bị viếng thăm chính thức. Cứ thế mà đến, chẳng cần phải nguy trang thân phận.” Giọng nữ nói.

Người đàn ông đeo kính râm thở hắt ra, nói: “Vậy nhiệm vụ của chúng ta phải làm sao đây?”

“Nhiệm vụ gì?”

“Bắt cóc những nhân tài hàng đầu của Liên Bang đó, thưa điện hạ.”

“Chúng ta đang làm đây.”

Trên mặt người đàn ông đeo kính đen tràn đầy khó tin, nói: “Thằng nhóc này, cũng có thể tính là thiên tài hàng đầu sao?”

Đầu kia của bộ đàm là một cô gái xinh đẹp không gì sánh được, cô ta vừa nhanh chóng lướt hai tay trên hai màn hình ảo vừa nói: “Tôi đã tính ra rồi, thứ năng lực khó hiểu của hắn đã giúp tăng thêm một bội số động năng kinh người vào trong mũi tên. Ngoài ra anh thật sự nên xem những bài luận văn của hắn trên tạp chí khoa học kỹ thuật Liên Bang, nó có liên quan đến robot mô phỏng hành vi con người.”

Cô gái nhìn chằm chằm tin tức trên màn hình ảo, khẽ liếm môi, trên mặt toát ra vẻ hưng phấn tựa như con mèo sắp bắt được cá.

Cô gái suy ngẫm một lúc, nói: “Đặt một người máy giám sát ở chỗ anh đang đứng đi.”

Người đàn ông đeo kính râm do dự đáp lại: “Thứ này đắt lắm, số lượng hàng tồn trong tay chúng ta cũng không nhiều.”

Cô gái kiên trì nói: “Đặt một con đi, hắn đáng với cái giá này.”

“Được, sẽ như ý ngài, thưa điện hạ.” Người đàn ông đeo kính râm lắc đầu rồi thận trọng lấy một cái hộp nhỏ màu bạc ra, nhẹ nhàng đặt ở một nơi kín đáo trên nóc tòa cao ốc.

Cái hộp nhỏ kia vừa đặt xuống đã lập tức biến mất tăm.

Hắn ta nhún vai, lấy ra một cái máy tính quang học loại nhỏ, nói: “Nào, hãy cho tôi xem tư liệu của nhân viên Công ty khoa học kỹ thuật Chiến giáp Trường Ninh đi.”

Trên máy tính lập tức hiện lên vô số thông tin cá nhân, người đàn ông đeo kính râm đột nhiên chọn một tấm chân dung. Đây là một gương mặt trẻ trung đẹp trai, lộ ra sức sống đặc biệt của tuổi thanh xuân.

“Không sai, là hắn.”

Hai tay người nọ bấm nhanh trên bàn phím. Cuối cùng, một thanh % xuất hiện trên màn hình, máy tính bắt đầu đọc tư liệu cá nhân của Cố Thanh Sơn.

Hắn ta đưa tay lên nhìn đồng hồ, nói với vẻ khinh miệt: “Mười lăm giây mới tìm ra tao, đúng là hệ thống phòng vệ rác rưởi. Nhà họ Tô thật chẳng quan tâm đến nhân viên gì cả.”

Chỉ bảy giây sau, người nọ đã có được đầy đủ tư liệu, nhanh chóng đóng hệ thống xâm nhập lại. Hắn ta click liên tục trên tài liệu cá nhân của Cố Thanh Sơn, chẳng bao lâu sau đã tra ra được dải sóng băng tần của cơ thể đối phương.

“Cố Thanh Sơn, mày chạy không thoát đâu.” Hắn ta mỉm cười, ghi lại thông tin đối phương vào trong người máy giám sát.

...

Chạng vạng tối, Cố Thanh Sơn kết thúc một ngày nghiên cứu. Ăn cơm xong, hắn bắt đầu tản bộ trong sân bóng của nhân viên công ty.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, màn đêm đã buông xuống, vầng trăng treo trên cao, những ngôi sao như những viên kim cương lóe sáng. Từng cơn gió nhẹ thổi đến, một buổi tối cực kỳ dễ chịu.

Cố Thanh Sơn im lặng neho mắt lại, linh lực trong đan điền khẽ động, lập tức bao trùm lấy đôi mắt. Bỗng nhiên, cảnh tượng trước mắt hắn biến đổi, trên bầu trời bắt đầu nổi lên từng làn sương mù màu xám tro, giống như một tấm lụa đang lặng lẽ cuốn đến.

Cố Thanh Sơn nhíu mày.

Khí tức màu xám tro thuộc về âm phủ, dấu vết của ngày tận thế đã xuất hiện.

“Còn chưa đến một năm nữa.” Hắn lầm bầm nói rồi bước nhanh trở về căn phòng riêng mà công ty đã sắp xếp. Tính từ lúc quay về đêm hôm qua thì cũng đã gần một ngày rồi, thời gian tiến vào dị thế giới sắp đến.

Cố Thanh Sơn mở thế giới trò chơi ra, nhìn thời gian trên đồng hồ cát, vừa đúng lúc hạt cát cuối cùng rơi xuống. Một vầng sáng hiện lên, trong căn phòng chẳng còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quái vật (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Ở dị thể giới, trời còn tờ mờ sáng.

Cố Thanh Sơn đang đứng dưới mái hiên, giống như chỉ rời đi trong một giây lát thì đã quay về dị thể giới lần nữa. Ngoài doanh trại, thi thể yêu thú vẫn nằm đấy, phần thịt dưới những mũi tên vẫn đang chảy máu đầm đìa. Hắn nhận ra mình vẫn đang giương cung, một chân quỳ trên đất, làm tư thế chuẩn bị bắn về phía cổng doanh trại.

Tất cả đều giống như hắn chưa từng rời đi vậy.

Cố Thanh Sơn đứng dậy, kêu một tiếng: “Triệu Lục!”

Nhưng không có động tĩnh gì, cũng không có người đáp lại.

Hắn bắt đầu đi quát lên: “Triệu Lục, kết thúc rồi, ra đi!”

Một hồi sau, Triệu Lục mới run rẩy bước ra từ sau lưng hắn, ngoái qua vai hắn nhìn ra ngoài: “Chết... chết rồi sao?”

“Chết rồi, ra khiêng vào với tôi nào.”

Triệu Lục nhìn con yêu thú kia, lại nhìn Cố Thanh Sơn, chất lưỡi nói: “Cố huynh đệ, không ngờ cậu lợi hại như vậy.”

Cố Thanh Sơn nói: “Bớt nói nhảm đi, đi lấy dụng cụ đến, chúng ta khiêng yêu thú về doanh trại.”

Triệu Lục bạo gan lên, lại liếc mắt nhìn yêu thú, vui vẻ nói: “Mẹ nó, yêu thú to thế này đủ cho chúng ta ăn cả tháng!”

Cố Thanh Sơn gật đầu, trong lòng cũng bình tĩnh hơn một chút. Thịt yêu thú có chứa huyết khí dồi dào, người thường ăn cũng có thể cứng xương bổ cốt, tráng thận bổ gan.

Nhờ vào hai viên đan dược chữa thương nên thương thế trong cơ thể hắn đã khỏi, nhưng hắn vừa trở về thế giới hiện thực đã phải liên tục chiến đấu hai trận, mà trận thứ hai còn đối phó với Võ Đạo Tông Sư, quả thật đã tiêu hao hết tất cả thể lực và tâm thần.

Lúc này, Cố Thanh Sơn có thể cảm nhận thấy cả người mình đều đau ê ẩm, miệng vết thương vừa khép lại đã hơi nứt ra. Tình trạng này, nếu có thể ăn thịt yêu thú liên tục, tinh dưỡng vài ngày sẽ rất có ích cho cơ thể.

Triệu Lục lao vào nhà bếp nhanh như chớp, cầm tất cả dụng cụ đến, nào là túi lưới lớn, dây thừng dài, dao róc xương... Hai người chuẩn bị sẵn sàng, đi ra ngoài doanh trại.

Cố Thanh Sơn vừa đi vừa hỏi: “Sao lại không lấp cái hố người chết trước doanh trại? Dù sao cũng là đồng bào mà.”

Triệu Lục nổi con bực: “Trước kia Ngũ trường căn bản chẳng thèm để ý đến, một đầu bếp như tôi thì có cách gì? Một mình tôi ra khỏi doanh trại đào hố, lỡ như gặp phải quái vật nào đó, chẳng phải là chết chắc sao?”

Cố Thanh Sơn vỗ vỗ vai gã, nói: “Đội đưa yêu thú về xong, tôi với anh đi lấp cái hố người chết lại nhé.”

Thấy Triệu Lục do dự không đáp, Cố Thanh Sơn lại thuyết phục thêm: “Mùi máu trong hố đó tanh nồng quá, nếu lại dụ yêu quái mạnh tới, phá vỡ trận pháp che giấu của doanh trại thì hai chúng ta chỉ còn một con đường chết mà thôi.”

“Vậy... được thôi!” Triệu Lục nghĩ tới tình cảnh đó, cuối cùng cắn răng lên tiếng.

Hai người đi tới trước cổng doanh trại, Triệu Lục vừa nhấc chân định bước ra thì lại bị Cố Thanh Sơn kéo cổ áo trở lại, suýt chút nữa là ngã chổng vó trên mặt đất. Gã bực bội nói: “Cố huynh đệ, cậu làm gì vậy?”

Cố Thanh Sơn giơ tay lên, làm dấu im lặng.

Triệu Lục còn định cãi lý nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cố Thanh Sơn, tim đập tức đập dồn dập, câu chat vẫn cũng không nói ra thành lời. Gã bỏ dậy, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Cố Thanh Sơn chỉ chỉ vùng nước đọng bên ngoài cổng doanh trại. Mưa liên tiếp mấy ngày, những chỗ trũng tạo thành những vùng nước to đùng.

Lúc này đột nhiên ngừng mưa, nước đọng trong đó không ngừng gợn sóng, giống như có gì không ngừng chấn động bên dưới. Cố Thanh Sơn kéo Triệu Lục lùi liên tục ra sau bảy tám bước để quan sát, nhưng ngoài doanh trại vẫn vô cùng yên tĩnh. Thêm mấy chục giây trôi qua, mặt nước phẳng lặng trở lại.

Triệu Lục nín thở nửa ngày không thấy động tĩnh gì, lúc này thở phào một hơi, cười cười định nói chuyện, nhưng còn chưa kịp thốt ra lời nào thì Cố Thanh Sơn đã vội che mắt miệng gã, chạy một lèo trở về mấy chục mét, cho đến khi vào đến đầu bên kia của doanh trại mới dừng lại.

Cố Thanh Sơn ấn gã vào trong vũng bùn, bản thân hắn cũng lập tức nằm bò xuống, không ngừng trét bùn lên người.

Nước mưa mấy ngày trời đã làm bùn đất nhão ra, Cố Thanh Sơn tiện tay bốc một nắm lớn, vừa bôi vừa ra hiệu cho Triệu Lục làm giống hắn.

Triệu Lục tuy là đầu bếp, bình thường cũng làm rất nhiều việc vặt, nhưng dù sao cũng chưa từng chịu khổ thế này, gã nhất thời không nhịn được muốn đứng dậy. Có điều, gã vừa cong lưng lên, bỗng nhiên lại ngã mạnh vào trong đồng bùn làm cả người dính đầy nước bùn, không cần trét thêm nữa. Gã chống hai tay trên mặt đất, cảm thấy mặt đất đang lung lay, căn bản không thể làm được gì, muốn bò cũng chẳng bò được.

Mặt đất đang rung lắc dữ dội.

Triệu Lục hoảng sợ há to mồm, lăn vào trong vũng bùn lẫn nữa.

Chẳng lẽ địa long trở mình?

Triệu Lục nghi hoặc nhìn về phía Cố Thanh Sơn, thấy đối phương đang nhìn về phía hố người chết, mặt trầm như nước. Gã bèn nhìn theo ánh mắt hắn, thấy được một cảnh tượng khiến gã cả đời khó quên.

Đó là một cái chân.

Một cái chân cực lớn choán gần hết tầm mắt, thậm chí còn lớn hơn doanh trại này gấp mấy lần.

Cái chân này giẫm lên rừng cây rậm rạp ngoài doanh trại, tất cả cây cối đều bị nó san thành bình địa.

Gã thuận theo chân nhìn lên nhưng chỉ thấy nó đâm thẳng vào chín tầng mây, không nhìn thấy điểm cuối.

Triệu Lục trừng mắt ngây người nhìn cảnh này, đến giờ mới hiểu, làm gì có địa long trở mình, rõ ràng là cái chân này giẫm trên mặt đất gần nên va chạm làm mặt đất không ngừng chấn động.

Ngay sau đó, một màn điên cuồng hơn nữa xuất hiện.

Một cái chân khổng lồ từ đám mây đen ngòm đưa xuống, giẫm mạnh vào bên cạnh hố người chết, phát ra tiếng nổ rung chuyển đất trời.

Hai người trốn dưới vũng bùn, bị rung lắc đến nỗi gần như rời khỏi mặt đất.

Một cánh tay khủng khiếp từ đám mây đưa xuống, chỉ vót một cái đã nắm gọn con yêu thú to như ngọn núi và cả móng thi thể trong hố người chết, sau đó từ từ rút về, lại mất hút trong đám mây.

Tiếng nhai nuốt nặng nề vang vọng hết như tiếng sấm rền, sắc trời tối sầm lại, máu đen rét lạnh róc rách chảy xuống từng trận khiến cho cả doanh trại biến thành một màu đen, tỏa mùi tanh hôi buồn nôn vô cùng.

Một lúc sau, tiếng nhai nuốt trên tầng mây ngừng lại, máu đen giống như mưa rơi cũng dần dần biến mất.

Đôi chân khổng lồ nặng nề đi về phía xa, chỉ vài bước đã rời khỏi tầm mắt của Triệu Lục và Cố Thanh Sơn.

Triệu Lục ngơ ngác nói: “Đó là quái vật gì...”

Trái tim của Cố Thanh Sơn hết sức nặng nề, lẩm bẩm: “Không ngờ ngay cả nó cũng xuất hiện rồi...”

Triệu Lục lặp lại như bị mê sảng: “Đó là quái vật gì... Đó là quái vật gì...”

Cố Thanh Sơn mặc kệ gã, chỉ âm thầm suy nghĩ.

Vô Diện Cự Nhân là yêu ma cực kỳ hiếm gặp, là một quái vật rất mạnh trong hỗn độn. Nó không dễ dàng xuất hiện, chỉ có khi yêu ma bao vây tấn công Nhân tộc mới không được thì nó mới tiếp nhận hiệu lệnh, đến giúp tấn công.

(*) Vô Diện Cự Nhân tức là người khổng lồ không có mặt.

Dựa theo trí nhớ của kiếp trước, bây giờ là những năm cuối thời bình, loạn yêu ma mới bắt đầu thôi, sao lại xuất hiện quái vật như Vô Diện Cự Nhân chứ?

Đây là trận đại chiến đầu tiên giữa Nhân tộc và Yêu tộc, đánh hết tròn một năm mới kết thúc, Cố Thanh Sơn vẫn nhớ rõ như in.

Ở trận quyết chiến cuối cùng, nghìn vạn người chơi đều không có cách nào đấu với Vô Diện Cự Nhân, để cho nó công đánh biến thành. Lúc đó người chơi chỉ vừa vào thế giới này được nửa năm, cấp bậc và tu vi đều rất bình thường, Vô Diện Cự Nhân xuất hiện đem lại cảm giác thất bại nặng nề cho bọn họ.

Cuối cùng vẫn phải nhờ đến một nhân vật trong kịch bản là Tiên Vương đích thân ra tay, mới có thể giết chết yêu ma này. Có điều lúc đó biên thành đã bị công phá, Nhân tộc chịu thất bại nặng nề, không thể không lùi lại một bước, nhường ra một phần đất đai màu mỡ để giảng hòa.

Trong chiến dịch lần đầu tiên, Nhân tộc đã thất bại tháo chạy như thế.

Nhưng mà... Nhưng mà bây giờ vẫn đang là những năm cuối thời bình! Chiến tranh chỉ mới bắt đầu, Nhân tộc và Yêu tộc vẫn đang thăm dò lẫn nhau!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Quái vật (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Vô Diện Cự Nhân xuất hiện vào lúc này thực sự không khớp với nội dung kịch bản, trừ phi có chuyện gì đó đã xảy ra mà Cố Thanh Sơn không biết.

Trong lòng hắn như có một đám sương mù không cách nào vén ra được để nhìn rõ chân tướng trong đó.

Hai mắt Triệu Lục đại ra, vẫn không ngừng lặp lại cùng một câu nói: “Đó là quái vật gì...”

Một tiếng bốp vang lên, Cố Thanh Sơn đập mạnh vào lưng Triệu Lục khiến gã hôn mê.

Triệu Lục bị đá kích nặng nề đến nỗi thần kinh cũng sắp hỏng, vẫn nên để gã nghỉ ngơi một chút thì hơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy quái vật giống như Vô Diện Cự Nhân, không ít người chơi đều cảm thấy sốc chứ đừng nói đến một người bình thường như Triệu Lục, và lại đây còn là thế giới thực. Cho nên khi nhìn thấy yêu ma này, gã bị dọa điên cũng là chuyện bình thường.

Cố Thanh Sơn mắng Triệu Lục vào quân doanh rồi vút gã trên chiếu, sau đó xoay người đi ra trước cửa.

Nếu Vô Diện Cự Nhân đã xuất hiện, nói không chừng sẽ có quái vật khác đi cùng với nó.

Quả nhiên, không đến một khắc sau, đội quân yêu ma đã xuất hiện.

U Hỏa Tà Xà với một cái sừng trên đầu đang xuyên qua rừng rậm, thân thể uốn lượn trườn qua mặt đất không một tiếng động, để lại một vệt lửa cháy xém sau đuôi.

Có một quái vật hình dáng giống người ngồi trên vai của nó, mặc giáp màu đen, tay chân có móng vuốt, trên mặt không có ngũ quan gì, chỉ có một cái miệng dính đầy máu ngoác ra thật to đến tận sau gáy.

Đó chính là Âm Huyết Ma giết người điên cuồng. Nếu như để nó đột nhập vào trong quân đội Nhân tộc, có thể tạo thành một cuộc đồ sát nhỏ.

Sau con U Hỏa Tà Xà này, càng có nhiều con U Hỏa Tà Xà khác xuất hiện, trên vai mỗi con đều có một Âm Huyết Ma.

Một, hai, ba... tổng cộng 20 con.

Cố Thanh Sơn nín thở, đứng ở trong quân doanh âm thầm đếm.

Đội quân yêu ma lướt qua phía trước quân doanh thật nhanh, đuổi theo phương hướng của Vô Diện Cự Nhân, biến mất trong khu rừng.

Suốt cả quá trình này, quân doanh cũng không bị phát hiện, đó thực sự là một chuyện đáng mừng, nhưng Cố Thanh Sơn chẳng thể nào vui nổi.

U Hỏa Tà Xà là vua ám sát trong yêu thú, hành động rất lặng lẽ, trời sinh đã thuộc hành hỏa trong ngũ hành, rất khó đối phó. Còn Âm Huyết Ma chế ngự nó thì càng không cần phải nói cũng biết khủng bố cỡ nào.

Tướng quân trông giữ quân doanh này đã chết trong tay Âm Huyết Ma.

Ở trong quân đội có một quy định bất thành văn, trong quá trình hoàn thành nhiệm vụ, nếu như các binh sĩ gặp phải Âm Huyết Ma thì có thể lập tức từ bỏ nhiệm vụ mà không bị cấp trên trách phạt, bởi chỉ có các tướng quân mới có khả năng đối chọi với ma đầu này.

Hai mươi con U Hỏa Tà Xà, hai mươi Âm Huyết Ma, nhiều đó đã đủ để có thể phát động một trận chiến bất ngờ.

Bọn chúng đi theo bước đi của Vô Diện Cự Nhân trong yên lặng.

Sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Cố Thanh Sơn đang suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn thấy một con chim đậu ở trên cây ngoài doanh trại.

Con chim này mang khuôn mặt con người, muốn đuổi theo phương hướng của Vô Diện Cự Nhân, hiện giờ đang nghỉ ngơi ở trên cành cây một chút.

“Mệt quá, mệt quá, sắp đuổi theo được rồi.” Quái điều mặt người oán trách nói.

Nó xòe đôi cánh, hất những vết máu ra rồi dùng cái mỏ ngăn ngừa để xử lý vết thương dài dưới cánh. Vết thương này rất sâu, thỉnh thoảng có giọt máu rơi xuống.

Cố Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào vết thương của con quái điều, chỉ suy nghĩ trong chốc lát liền cảm lấy cung tên, nhắm bắn.

Liên Xạ!

Một loạt ba mũi tên, tiếp theo là một loạt sáu mũi tên, sau nữa là mười hai mũi tên kín kẽ.

Sau khi bắn ra một loạt hai mươi mũi tên, tuy Cố Thanh Sơn có kỹ năng Ôn Định nhưng hai tay vẫn không ngừng run rẩy, bởi vừa rồi hắn đã bộc phát ra tất cả sức mạnh.

Nếu như đã ra tay, thì tuyệt đối không được để đối phương sống sót rời khỏi, nếu không con quái điều có trí tuệ này nhất định sẽ dẫn đại quân yêu ma đến.

Mũi tên sắc nhọn hóa thành ảo ảnh đoạt mệnh, bay ra khỏi doanh trại, trực tiếp cắm vào đầu con quái điều.

Ba loạt tên bay ra, trong đó có một mũi tên trúng con quái điều, nó gãy giữa bay lên, hai cánh nhanh chóng nhấc cao, tránh được sáu mũi tên phía sau nhưng lại bị mười hai mũi tên cuối cùng bao vây lấy, bị bắn thành con nhím.

[Hồn lực + 2, hồn lực hiện tại: 3/5.]

[Bạn đã nắm được kỹ năng “Ôn Định” một cách thành thạo. Trong chiến đấu nếu như đột phá thành công, kỹ năng sẽ được nâng cấp lên: “Vững chắc”]

Một luồng nhiệt quanh quẩn ở hai cánh tay hắn, mãi không thấy tan.

Kỹ năng cũng nâng cấp được à?

Cố Thanh Sơn nghe được tin này mà hết hồn, vội vàng lấy một mũi tên ra, kéo cung bắn.

Hai cánh tay cực kỳ chắc chắn, không có một chút run rẩy nào.

Cố Thanh Sơn thử di chuyển trước sau trái phải, chạy tới chạy lui nhưng dù làm gì thì cũng không ảnh hưởng đến sự vững chắc của cánh tay. Đôi tay này vững vàng đến nỗi giống như từ xưa đến giờ đã được mặc định tư thế nhắm bắn như vậy.

Kỹ năng này không tồi!

Bỏ cung xuống, trong lòng Cố Thanh Sơn đã có phán đoán.

Đây không phải là Kỹ năng Mở rộng trong truyền thuyết, mà là kỹ năng bình thường đã tiến hóa hơn, có điều thế này cũng không tệ.

“Ôn Định” là kỹ năng sơ cấp, “Vững Chắc” cũng là kỹ năng sơ cấp nhưng mạnh hơn một chút. Kỹ nghệ Chiến Thần đã biến một kỹ năng sơ cấp thành một kỹ năng sơ cấp mạnh hơn, khả năng này thực sự khiến người khác phải chặc lưỡi.

Kỹ năng “Vững Chắc” này trông có vẻ chỉ là tăng thêm tính ổn định của động tác, nhưng trên thực tế có tác dụng cực lớn.

Bắt đầu từ bây giờ, cho dù Cố Thanh Sơn có di chuyển một cách nhanh chóng thì hai bàn tay cũng sẽ không có chút run rẩy nào, có thể giữ được tính tấn công liên tục trong bất kỳ tình huống chiến đấu nào.

Đối mặt với quái vật di chuyển chậm, hắn hoàn toàn có thể vừa chạy vừa đánh, không sợ trong lúc di chuyển mạnh bạo sẽ bị bắn lệch.

Cố Thanh Sơn lại thu cung về, đi ra đem con quái điều về doanh trại, nhóm một đồng lửa, vứt vào trong đốt thành tro bụi. Có lẽ yêu ma quỷ quái như thế nào thì cũng sẽ bị lửa thiêu rụi, không thể nào tác quái được nữa.

“Ồ, đây là cái gì?” Sau khi ngọn lửa tàn, Cố Thanh Sơn nhìn đám tro bụi, kinh ngạc thốt lên.

Chỉ thấy trong đồng tro, một miếng ngọc bài đỏ tươi như máu yên lặng nằm ở đó.

Cố Thanh Sơn nhặt ngọc bài màu đỏ ấy ra, sau khi quan sát cẩn thận thì rút linh lực vào trong đó thúc nhẹ một chút.

Một âm thanh âm u, huyền ảo và ma quái lập tức vang lên từ trong ngọc bài.

[Mục tiêu tiếp tục đi chếch về hướng Nam, bảy trăm hai mươi sáu độ Đông, chín mươi tư độ Nam. Mệnh lệnh: Vô Diện Cự Nhân, Quân đoàn Huyết Âm toàn lực truy kích.]

Cố Thanh Sơn nghe xong, lập tức giật mình. Đây là khẩu lệnh bí mật dùng để điều động Quân đoàn Ma Quỷ, là truyền lệnh bài chỉ dẫn hoạt động cho quân đội. Xem ra con chim quái vật này chính là kẻ đưa tin tức của Quân đoàn Ma Quỷ, chuyên nhận nhiệm vụ truyền đạt tin tức và điều động bộ đội.

Tốc độ của nó cực nhanh, bay hết tốc lực thì nhanh như chớp giật, nếu không phải đã bị trọng thương, chắc chắn Cố Thanh Sơn không thể bắt hạ nó được.

Không có tình báo và mệnh lệnh của con chim quái vật, Quân đoàn Ma Quỷ sẽ cách xa mục tiêu mà chúng cần theo dõi.

Cố Thanh Sơn ước lượng ngọc bài màu đỏ máu rồi tiện tay bỏ luôn vào trong túi.

Không ngờ trời xui đất khiến thế nào mà mình đã phá hủy tổ chức của Quân đoàn Ma Quỷ. Quái điều đã chết, chắc hẳn có thể khiến cho Vô Diện Cự Nhân và Âm Huyết Ma bối rối một thời gian.

Tu vi của mình quá thấp, chỉ có thể làm như vậy thôi. Cố Thanh Sơn than nhẹ một tiếng.

Cứ tiếp tục thế này thì không được, nhất định phải thay đổi tình cảnh của mình thật nhanh! Sức mạnh, mình cần sức mạnh!

Lúc này, đôi mắt Cố Thanh Sơn hiện ra nét kiên định và khát vọng.

Rửa lớp bùn đen bám trên người, Cố Thanh Sơn nhìn qua Triệu Lục, thấy gã vẫn hôn mê như cũ. Hắn bèn bỏ sung mũi tên đầy đủ vào trong túi, đeo Quân cung lên rồi rời khỏi nơi đóng quân.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Khát vọng

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, Cố Thanh Sơn mới kéo một con yêu thú trở lại quân doanh.

Thực ra hắn không đi quá xa, chỉ là bởi vì tu vi quá thấp, không thể không lấy ra tất cả bán lãnh còn đang che giấu rồi đi lòng vòng xung quanh quân doanh, dù có kinh sợ nhưng cuối cùng vẫn thoát khỏi mấy con yêu thú hung ác mà không gặp nguy hiểm gì. Sau cùng, hắn săn giết mấy con yêu thú cỡ nhỏ, đẳng cấp thấp.

Những yêu thú này đều thuộc cấp thấp nhất, rất thích hợp để kẻ ở Luyện Khí giai đoạn đầu như hắn đối phó.

Với thực lực Luyện Khí tầng hai yếu ớt, hắn phải sử dụng hết toàn bộ mũi tên bên trong ống tên, khắp cơ thể cũng thêm vài vết thương mới giết chết được mấy con yêu quái.

Cái này cũng không thể trách hắn, ở kiếp trước, ngay từ đầu, người chơi muốn săn giết yêu thú thì phải tạo thành tổ đội cỡ lớn, dùng hết toàn lực mới có thể lùng giết một con yêu thú. Hơn nữa, dù là yêu thú cỡ nhỏ cũng nặng ba, bốn trăm cân, một người bình thường muốn di chuyển nó cũng khó khăn cực kỳ.

Không gian trong túi Trữ Vật có hạn, để duy trì tính cơ động, Cố Thanh Sơn cũng chỉ mang một con về mà thôi, còn những yêu thú cỡ nhỏ khác đều bị hắn bỏ lại. Trong rừng đầy rẫy hiểm nguy, mũi máu tanh trên thi thể yêu thú có thể nhanh chóng thu hút rất nhiều kẻ săn mồi.

Hệ thống Chiến Thần lại rất khinh thường việc săn giết yêu thú cấp thấp, săn cả một ngày mới cho Cố Thanh Sơn một điểm hồn lực, nên bây giờ tổng cộng hắn cũng chỉ có bốn điểm hồn lực. Về mặt điểm EXP thì lại không tệ lắm, được mười điểm, như vậy đã đủ để thăng cấp rồi. Mặt khác, con yêu thú cỡ nhỏ kia cũng đủ cho hắn và Triệu Lục ăn một thời gian.

Nếu không phải linh thạch không đủ để duy trì trận pháp che giấu thì hai người họ ở đây thêm hơn mười ngày nữa cũng không có vấn đề.

Lúc Cố Thanh Sơn trở lại nơi đóng quân, Triệu Lục đã tỉnh. Về mặt gã trông rất tuyệt vọng, ngồi ngầy người ở cổng quân doanh, mãi đến tận khi trông thấy Cố Thanh Sơn và thi thể yêu thú cỡ nhỏ sau lưng hắn thì mới tạm tỉnh lại.

Triệu Lục khom lưng, trừng đôi mắt nhìn chăm chăm vào yêu thú cỡ nhỏ kia không dời, nói: “Cố huynh đệ, trước hết phải cảm ơn cậu, cậu mau về nghỉ ngơi đi, sức sinh này cứ giao cho tôi xử lý, đảm bảo cậu sẽ hài lòng với bữa cơm tối nay.”

“Anh mang đi đi!” Cố Thanh Sơn vút yêu thú xuống, sau đó xoay người trở về phòng, khoanh chân, nhắm mắt lại.

[Điểm kinh nghiệm bây giờ là: 10/10. Xin hỏi có tăng cấp hay không?]

“Có.”

Ngay sau khi Cố Thanh Sơn chọn xong, khí huyết toàn thân hắn nhanh chóng sôi sục, linh lực cũng rực rả rực rịch, nhưng mà có một cửa ải ngăn chặn linh lực lại chặt chẽ, không cho phép nó đi qua.

Có thể cảm ứng được sự tồn tại của cửa ải tức là thời cơ đột phá đã đến!

Cố Thanh Sơn thuận theo tự nhiên, tiến vào trạng thái đột phá.

Phù... ừ...!

Đột nhiên hắn thở ra một hơi khí đục, cả người thoải mái hơn nhiều.

Thành công! Cuối cùng cũng đột phá đến cảnh giới Luyện Khí tầng ba!

Cố Thanh Sơn lập tức thu lại linh lực, cẩn thận chia đều ra kinh mạch toàn thân, từ từ săn sóc cơ thể mình. Tuy chỉ là những vết thương nhỏ thôi nhưng không thể khinh thường được.

Hắn vừa dùng linh lực để chăm sóc cơ thể mình, vừa mở giao diện ra.

“Điểm EXP bây giờ là 0/15.” Muốn thăng cấp nữa thì phải ra ngoài săn giết tiếp. Cố Thanh Sơn chỉ cảm thấy một cảm giác gấp gấp trước nay chưa từng có tràn ngập ở trong lòng.

Thực lực của Vô Diện Cự Nhân ngang ngửa Nguyên Anh đại viên mãn, là sự tồn tại mà Cố Thanh Sơn chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng mộ.

Với thực lực của nó thì hẳn là đã phát hiện doanh trại này, có điều trong doanh chỉ có hai con sâu kiến yếu ớt nên nó không thèm ra tay mà thôi.

Loại cảm giác sự sống bị khống chế ở trong tay yêu ma này thực sự không ổn.

Cố Thanh Sơn đi tới lui mấy bước, cuối cùng hạ quyết tâm

Không được! Nhất định phải luyện cấp ngay lập tức, khi nào đạt được Trúc Cơ mới tạm yên tâm. Mà từ Luyện Khí đến Trúc Cơ, từ Trúc Cơ đến Kim Đan, mỗi lần vượt qua một cảnh giới lớn là có cơ hội linh ngộ thần thông, nhưng đương nhiên cũng có thể gặp thất bại.

Thần thông của thế giới này chia làm bốn loại giống hệt với thế giới thật, theo thứ tự là Vũ Đạo Quy Tàng, Ngũ Hành Siêu Phàm, Thiên Tuyền Chi Nhân cùng với Thần Duệ.

Vũ Đạo Quy Tàng kích thích những sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể, phạm vi thăng cấp tương đối lớn, cực kỳ thích hợp với Kiếm tu và Thê tu.

Trong khi đó, Ngũ Hành Siêu Phàm lại kích thích linh tính của cơ thể, khai hóa linh căn của Chính Ngũ Hành hoặc Đặc Dị Ngũ Hành, sau đó sử dụng sức mạnh của hai loại này để chiến đấu.

Kỹ năng của Thiên Tuyền giả đủ đủ loại, theo Cố Thanh Sơn biết thì hơn mấy ngàn. Mà loại thần thông này là do trời sinh, kích phát nhờ vào vận mệnh bẩm sinh, không thể nào dự đoán nên khỏi cần đề cập đến.

Về phần Thần Duệ, hoàn toàn chỉ là một cái tên dùng để xưng hô người nắm giữ Thần kỹ.

Thần kỹ này cực kỳ đơn giản, chính là cướp đoạt tính năng tạo hóa của trời đất, làm những điều không thể tưởng tượng nổi. Họ có thể dời non lấp biển, ngược dòng vận mệnh, khiến tinh thần sa ngã, khiến vạn vật kết thúc.

Dạng kỹ năng này, người chơi bình thường muốn cũng không được. Ngay trong dị thể giới này cũng chỉ có tu sĩ Nhân tộc mạnh mẽ nhất mới có thể nắm giữ nó.

Vì vậy, Cố Thanh Sơn không hy vọng xa vời rằng sẽ đánh thức được Thiên Tuyền kỹ, càng không mơ tưởng đến việc đánh thức Thần kỹ, thậm chí ngay cả khai hóa Ngũ Hành cũng không.

Hắn chỉ muốn kích phát lực lượng của Vũ Đạo Quy Tàng cho tốt, để năng lực chiến đấu của mình tăng lên trên diện rộng.

Nhất định phải thu được thần thông để giữ mạng!

Trong lòng Cố Thanh Sơn tràn đầy khát vọng, nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh, không ngừng dùng linh lực săn sóc thương thể trên người. Hiện giờ vết thương

trên người hắn chưa lành, tinh thần và thân thể cũng rất mệt mỏi, không thể cố sức ra ngoài chém giết với yêu thú được.

Ngồi mài dao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi, nhất định phải tự cho mình một chút thời gian để khôi phục.

Hai tiếng sau, Triệu Lục tới.

Thịt yêu thú nướng than thịnh soạn, thêm chút cháo trong như nước lã bày trên bàn, hai người họ lại vui sướng tràn trề khi có một bữa cơm no đủ.

Ăn xong, hai người dọn dẹp xong xuôi đầu đầy rồi vây quanh bếp lửa nói chuyện.

“Trong doanh trại có kiếm không?” Cố Thanh Sơn hỏi. Luyện Khí tăng ba có thể bắt đầu luyện kiếm rồi. Tầm xa có cung, cận chiến có kiếm, đây là phương thức chiến đấu mà hắn muốn có ở kiếp này.

“Kiếm ư?” Triệu Lục lắc đầu: “Chỉ có tướng quân mới có bội kiếm thôi, nhưng tướng quân trong doanh đều chết hết rồi, binh khí cũng ném xuống hố người chết cùng bọn họ.”

Mà hố người chết đã bị Vô Diện Cự Nhân nuốt mất, một hạt bụi cũng không thừa.

Cố Thanh Sơn thở dài bất đắc dĩ, thân là một tên Kiếm tu sống lại mà ngay cả một thanh kiếm cũng không sờ được, thật là dở khóc dở cười.

Cố Thanh Sơn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Trong quân doanh thì sao? Tuy người đã chết sạch hết cả nhưng vẫn còn kho trang bị quân sự chứ, chẳng lẽ không còn sót lại vũ khí nào à?”

Triệu Lục búng tỉnh nói: “Chỗ của tôi có chìa khóa của kho trang bị quân sự, nhưng mà tôi không biết sử dụng vũ khí nên chưa bao giờ vào đó hết. Hay là cậu đi cùng tôi qua đó xem thử đi.”

Cố Thanh Sơn vui vẻ nói: “Được.”

Hai người mở cánh cửa của kho trang bị quân sự ra, cảm nên rà soát khắp bốn phía nhưng chỉ thấy một hàng giá đựng vũ khí trống rỗng. Họ đi từ đầu đến cuối, ở giá đựng vũ khí cuối cùng mới nhìn thấy một thanh loan đao đã đứt làm đôi.

Cố Thanh Sơn chau mày, lại tìm kiếm ở mấy vách tường xung quanh, cuối cùng phát hiện một chỗ có khóa chìm. Hắn biết, đằng sau chỗ này chính là nơi cất giấu vật phẩm của các quân sĩ cấp cao trong quân doanh.

Điểm này vẫn giống y hệt như kiếp trước.

Kiếp trước, khi người chơi gặp một căn cứ bỏ phế của người tu hành, điều đầu tiên họ làm chính là tìm kiếm bảo vật.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lựa chọn

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Về sau, những phương pháp thủ đoạn tìm kiếm ấy đã phát triển thành một môn học, đến nỗi vào giai đoạn sau của trò chơi còn sản sinh ra chức nghiệp tìm bảo vật.

Cố Thanh Sơn liếc nhìn khóa chìm, trong lòng đã có cân nhắc, bèn nói: “Cấp bậc khóa chìm ở đây tương đối cao, có lẽ chỉ có tướng quân trấn giữ doanh trại mới có chìa khóa.”

Triệu Lục kinh ngạc nhìn khóa chìm, giật mình nói: “Tướng quân đã tử trận lâu rồi.”

Cố Thanh Sơn hỏi tiếp: “Anh có biết chỗ ở của ngài ấy ở đâu không?”

“Cái này thì tôi biết.”

“Đi, đi xem thử.”

Hai người quay về lục lọi trong phòng tướng quân một lúc lâu, cuối cùng Cố Thanh Sơn cũng tìm ra chìa khóa. Hắn vui mừng quay lại phòng trang bị quân sự, mở khóa chìm trên vách tường nhưng trong đó chỉ có một cuốn sách nhỏ và một cái đĩa tròn đen ngòm có rất nhiều vết nứt, thậm chí nhiều chỗ

hoa vẫn còn bị bong tróc ra.

“Đĩa bát quái?” Tim Cổ Thanh Sơn đập thình thịch, nhanh chóng chạy lên cầm lấy cái đĩa tròn.

[Đĩa bát quái cấp thấp (đã hư hỏng), dùng để cố định và bố trí trận pháp huyền hoặc. Lĩnh ngộ được cách bố trí của trận pháp huyền hoặc cần tiêu hao 17 điểm hồn lực.]

17 điểm, vượt xa so với hạn mức hồn lực của Cổ Thanh Sơn, vốn không cách nào lĩnh ngộ được. Có điều hắn cũng chẳng để ý đến chuyện đó lắm. Hắn vội vàng lật ngược đĩa bát quái lại, nhấn ở chính giữa một cái, đĩa bát quái đột nhiên mở ra, một vật màu xanh nhạt rơi xuống đất.

Cổ Thanh Sơn lại nhẹ nhàng ấn lên một chỗ khác trên đĩa, càng có thêm nhiều vật sáng rơi xuống nền đất.

“Linh thạch!” Triệu Lục hét to lên, vội vã vô xuống đất điên cuồng nhặt lấy.

Trong lòng Cổ Thanh Sơn cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, tuy đĩa bát quái đã bị hư nhưng linh thạch ở phía trên hầu như chưa từng sử dụng, ngay cả những linh thạch dự trữ cũng không có dấu hiệu sử dụng qua.

Có lẽ là do tướng quân trấn giữ bị chết bất ngờ, người khác lại không biết chuyện này nên linh thạch mới còn nguyên như thế. Đây quả thật là chuyện vui từ trên trời rơi xuống!

Hai người nhặt hết toàn bộ linh thạch rồi ngồi đếm, không ngờ có đến 75 viên! Như vậy, trận pháp ẩn giấu của nơi này lại có thể tiếp tục duy trì được khoảng hơn mười ngày nữa.

Cổ Thanh Sơn để đĩa bát quái xuống, cầm lấy cuốn sổ nhỏ, tiện tay lật ra.

[Quân Thể Luyện Khí pháp,

Tầng thứ nhất: Khúc tri

Tầng thứ hai: Ân môn

Tầng thứ ba: Thiếu thương

Tầng thứ tư: Thái âm

Tầng thứ năm: Khu trung

Tầng thứ sáu: Linh khư

Tầng thứ bảy: Thần đường. (*)

(*) Tên của các huyệt đạo trên cơ thể.

Lĩnh ngộ cảnh giới của ba tầng đầu tiên cần tiêu hao 1 điểm hồn lực.

Lĩnh ngộ cảnh giới tầng thứ tư, thứ năm cần tiêu hao 2 điểm hồn lực.

Lĩnh ngộ cảnh giới tầng thứ sáu cần tiêu hao 3 điểm hồn lực.

Lĩnh ngộ cảnh giới tầng thứ bảy cần tiêu hao 6 điểm hồn lực.]

Đây là phương pháp tu hành trong quân đội, là phương pháp luyện khí bình thường nhất trong tất cả các cách luyện khí, không thể nào so sánh với mật pháp của các môn phái, thế gia khác.

Nhưng phương pháp luyện khí này cũng có chỗ tốt của nó. Người học theo phương pháp này sẽ có căn bản vô cùng vững chắc, rất có lợi để sau này đột phá Trúc Cơ. Hơn nữa người tu luyện phương pháp này ở đâu cũng có, không gây sự chú ý một chút nào.

Đây rõ là mèo mù vớ phải cá rán! Mà grooms đã, muốn nâng cấp không phải dùng điểm kinh nghiệm à? Sao hồn lực cũng dùng được thế?

Trong lòng Cổ Thanh Sơn khẽ động, chợt nhìn thấy trên giao diện Chiến Thần xuất hiện một hàng chữ nhỏ sáng như đom đóm.

[Phương pháp tu luyện hoàn chỉnh đã xuất hiện, giao diện thao tác Chiến Thần chuẩn bị sẵn sàng.]

[Bắt đầu từ bây giờ, người chơi có thể lựa chọn dùng hồn lực thay cho điểm kinh nghiệm để nâng cấp cấp bậc cá nhân.]

[Hồn lực có tính độc chiếm, một khi sử dụng hồn lực thì không bao giờ được sử dụng điểm kinh nghiệm để nâng cấp, xin hãy lựa chọn cẩn thận.]

Đúng là linh hoạt thật nhỉ, có được hết phương pháp thì muốn nâng cấp cũng chỉ cần hồn lực giống như lĩnh ngộ kỹ năng thôi. Mà điều này cũng có nghĩa

là từ giờ hồn lực sẽ càng quan trọng hơn.

Cố Thanh Sơn trầm tư nhìn giao diện Chiến Thần, hỏi: “Rốt cuộc thì hồn lực là gì?”

Giao diện Chiến Thần trả lời: [Là lực lượng cơ bản nhất của chúng sinh, đến từ nguồn gốc của linh hồn.]

“Cơ bản” và “nguồn gốc”, hai từ này trong game cực kỳ hiếm gặp, đại diện cho một loại cực hạn nào đó, mà lực lượng cực hạn như vậy chắc chắn có điểm đặc biệt của nó.

Cố Thanh Sơn lập tức chú trọng hơn.

Đến giai đoạn sau của game, mỗi lần thăng một cấp cần đến mấy nghìn điểm kinh nghiệm, tạo thành mối phiền phức cực lớn đối với người chơi.

Mà hồn lực này hình như là loại lực lượng càng cao cấp hơn, chỉ cần lựa chọn hồn lực là có thể thoát khỏi trói buộc của điểm kinh nghiệm. Chẳng qua, con đường phía trước rốt cuộc thế nào thì không ai có thể biết được.

Nhưng nếu suy xét cẩn thận, có rất nhiều người chơi cực kỳ tài giỏi mà đến cuối cùng cũng không đạt được trình độ chiến đấu cao nhất ở thế giới này, một trong những nguyên nhân lớn nhất là vì điểm kinh nghiệm.

Kiếp này có thể làm lại, chẳng lẽ còn muốn giẫm vào vết xe đổ hay sao?

Chỉ bằng cược một ván lớn.

Cố Thanh Sơn thoáng suy nghĩ rồi quyết định: “Tôi lựa chọn dùng hồn lực để thăng cấp.”

[Người chơi lựa chọn hồn lực, tiến thêm một bước trên con đường đến với Chiến Thần, xin hãy tiếp tục cố gắng.]

Cùng với giọng nói lạnh lùng của hệ thống, thanh “EXP” của Cố Thanh Sơn trên giao diện lập tức biến mất, chỉ còn lại “điểm hồn lực”.

Hắn lặng lẽ nhìn giao diện Chiến Thần rồi nhét cuốn sách nhỏ vào trong lòng, sau đó đi cùng với Triệu Lục rời khỏi kho trang bị quân sự. Suốt cả đường đi, Triệu Lục vui sướng đến nỗi không khép miệng được.

Về đến nơi, hai người họ tách ra, mỗi người tự vào phòng của mình. Cố Thanh Sơn đóng cửa lại, ngồi xuống chiếu rồi đặt cuốn sách luyện pháp khí trên đầu gối.

Hắn đã đã thông các huyết Khúc tri, Ân môn, Thiếu thương từ lâu, nên lúc này hắn lướt luôn qua cảnh giới của ba tầng đầu tiên, chỉ đọc cảnh giới tầng thứ tư và thứ năm.

Tự dừng lại nhặt được một cuốn bí kiếp tu hành, nếu như muốn nâng cao thực lực thì cách tốt nhất là phải nâng cao mức giới hạn của hồn lực.

Cố Thanh Sơn không phải là một người do dự thiếu quyết đoán, nghĩ gì là làm nấy: “Tôi lựa chọn lĩnh ngộ cảnh giới của tầng thứ tư - Thái âm.”

[Bắt đầu lĩnh ngộ, tiêu hao 2 điểm hồn lực. Hồn lực còn sót lại: 2/5]

Một luồng nhiệt từ trong cuốn sách nhỏ lan ra, truyền vào trong ý thức của Cố Thanh Sơn.

Qua thời gian đứng một hơi thở, từ phương thức vận hành linh lực, tiết tấu của hơi thở, cho đến cách vận dụng khí huyết của tầng này đã in sâu vào trong tâm trí hắn. Tuy Quân Thể Luyện Khí pháp cực kỳ đơn giản nhưng rất bảo đảm, không khiến người ta tẩu hỏa nhập ma, có thể yên tâm tu hành.

Cố Thanh Sơn nhắm mắt lại, lặng lẽ gọi linh lực, bắt đầu phá cửa ải trong cơ thể. Linh lực chuyển động bao quanh cửa ải, tập trung hết lại rồi từ từ lan rộng ra, trong phút chốc đã mở được “Thiếu thương”.

Hắn xem xét trong cơ thể mình, thấy linh lực trong đan điền từ từ quay về, mạnh và nhiều hơn trước kia rất nhiều.

[Giới hạn hồn lực +1. Hiện tại hồn lực tối đa có thể đạt được là: 6. Hồn lực hiện tại là: 2/6.]

Nhờ có hồn lực mà Cố Thanh Sơn cũng dùng phương thức tu luyện để đột phá đẳng cấp giống như những người ở thế giới này.

Người chơi không thăng cấp nhờ điểm EXP, đây là sự việc chưa từng xảy ra từ trước đến nay.

Cố Thanh Sơn sợ có sự cố nên cẩn thận tra xét một phen, lại kinh ngạc phát hiện ra linh lực đang ở trạng thái sung mãn.

Trước kia, sau khi thăng cấp bằng điểm EXP thì cần rất nhiều thời gian để chăm sóc và củng cố đan điền, từ từ bổ sung đầy đủ lực lượng để đạt mức giới hạn vừa được tăng lên. Ai ngờ lần này dùng hồn lực để đột phá cảnh giới, linh lực được bổ sung đầy đủ ngay lập tức.

Xem ra hồn lực quả nhiên là năng lực chất lượng cao, lần này mình đã đặt cược thắng! Như vậy, với nền tảng của mình thì vẫn còn có thể đột phá tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Đột phá liên tiếp!

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

“Tranh thủ thời gian, thêm lần nữa!” Cố Thanh Sơn dứt khoát không thêm suy nghĩ thêm nữa, điều khiển linh lực đi lòng vòng trong cơ thể, dựa vào linh ngộ đã tiếp thu được mà tìm thấy cửa ải thứ năm rất nhanh chóng.

Cửa ải này chính là huyết đạo chủ chốt.

Cố Thanh Sơn thử một chút, mấy lần tưởng như đã phá tan cửa ải cuối cùng đến nơi, thế nhưng lúc nào cũng thất bại ở những phút cuối.

Hắn đứng lên đi loanh quanh căn phòng, điều chỉnh cảm xúc của bản thân, sau đó thở một hơi thật dài rồi khoanh chân ngồi xuống lần nữa.

[Tiêu hao 2 điểm hồn lực, linh ngộ tăng thứ năm: Phương pháp tu luyện Khu trung.]

[Đã tiêu hao thành công, hồn lực hiện tại: 0/6.]

Lần này không làm hắn thất vọng, dựa theo phương pháp linh ngộ được bên trong ý thức, cửa ải thứ năm mở ra trong chớp lát. Qua một đợt “Khu trung”, linh lực trong đan điền của Cố Thanh Sơn càng lúc càng lớn mạnh, đến khi chậm dần lại thì tổng số linh lực đã nhiều gấp đôi so với Luyện Khí tầng bốn.

Lúc trước giết Hung Hồ, hắn còn phải tính toán một chút, nhưng nếu bây giờ giao đấu lại thì chỉ cần một mũi tên là có thể bắn cho đối thủ nổ tan xác.

Hắn đã là người tu hành đạt đến Luyện Khí tầng năm, cũng coi như là đuổi kịp những người tu hành cùng tuổi ở thế giới này. Đây đã là rất đáng mừng rồi, cần phải biết rằng cho dù là ở trong thế giới tu hành này, thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi có thể đạt đến Luyện Khí tầng năm là một việc không hề đơn giản.

[Giới hạn hồn lực +1, hiện tại hồn lực tối đa có thể đạt được là: 7, hồn lực hiện tại là: 0/7.]

Giới hạn hồn lực tăng từ 6 lên 7.

Cố Thanh Sơn nhìn thanh hồn lực của hắn, trong lòng lại nghĩ tới Quân cung vẫn còn hai kỹ năng.

Nếu giới hạn hồn lực đã tăng lên thì không cần phải linh ngộ “Tĩnh Thông” vội, bởi chỉ cần tích lũy được 6 điểm hồn lực thì có thể linh ngộ chiêu “Yến Song Phi”!

Mặc dù tu vi kiếp trước đã mất hết, thế nhưng kiến thức và năng lực phân biệt của Cố Thanh Sơn vẫn còn ở đó. “Chính Xác” có thể gia tăng tỉ lệ chính xác và tỉ lệ trúng đòn, cũng là chiêu thức nhất định phải linh ngộ, còn “Yến Song Phi” lại là chiêu thức bản tên mạnh mẽ.

Đối với người chơi mà nói, cho dù cấp bậc có cao đi chăng nữa mà không có chiêu thức mạnh mẽ, thì cũng không tài nào khai triển được uy năng khổng lồ của linh lực.

Vậy nên, chiêu “Yến Song Phi” này rất quan trọng.

Cố Thanh Sơn im lặng suy nghĩ, lúc đứng lên thì chỉ cảm thấy toàn thân dồi dào sức lực, ngay cả mặt đất cũng có thể đâm thủng được. Đây là do tu vi đột phá quá nhanh nên mới sinh ra ảo giác, mà xuất hiện cảm giác như vậy chứng tỏ căn cơ của hắn không ổn định.

Vậy nhưng liên tục đột phá hai tầng cảnh giới thì cũng là rất hiếm thấy trong giới tu hành rồi.

Cố Thanh Sơn đánh một bài Hành Quân quyền trong phòng, vẫn cảm thấy không có hiệu quả gì bên dứt khoát xách Quân cung, vác bao đựng tên đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua gian phòng của Triệu Lục thì nghe thấy tiếng ngáy o o như sấm, rốt cuộc hôm nay gã cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Cố Thanh Sơn không dừng lại mà nhanh chóng ra khỏi doanh trại rồi biến mất trong màn đêm mờ mịt. Hắn muốn đi săn một số yêu thú mạnh hơn, củng cố tu vi của bản thân và thu hoạch hồn lực từ trong những tình huống nguy hiểm.

Trong rừng rậm.

Một con yêu quái Mãng Xà màu xám từ trên cành cây rơi xuống, thân thể thô to đập vào mặt đất phát ra tiếng ầm ầm. Nó là một kẻ săn mồi trong chuỗi động thực vật ở vùng rừng núi này, chưa thất bại lần nào cả. Sau một thời gian vật lộn, những yêu thú mạnh mẽ hơn cũng rơi vào trong nanh nọc của nó và nhanh chóng trở thành thức ăn cho nó.

Lúc đi săn mồi, Mãng Xà yêu luôn rất kiên nhẫn, thế nhưng hôm nay nó gặp phải một người đi săn nóng tính.

Mới bắt đầu chiến đấu được mấy phút thì cặp mắt của nó đã bị bắn mù, phần bảy tấc (*) trên thân nó bị mũi tên găm sâu, nên dù đã cố hết sức nhưng vẫn không thể gây ra tổn thương lớn cho kẻ địch.

(*) Người ta nói đánh rắn phải đánh bảy tấc, vì nơi đó là nhược điểm của con rắn.

Mãng Xà yêu trút hơi thở cuối cùng một cách không cam lòng.

[Hồn lực +5, hồn lực hiện tại: 7/7.]

Cố Thanh Sơn đi ra từ dưới dóc khuất sau gốc cây, nhìn Mãng Xà yêu trước mặt.

Hắn từng tới đây lúc còn là Luyện Khí tầng hai, bị Mãng Xà yêu đuổi theo mấy chục dặm, dùng hết thủ đoạn mới trốn thoát khỏi nó. Lần này hắn lên Luyện Khí tầng năm, thực lực tăng lên gấp đôi, cuối cùng đã có thể trở về báo thù rửa hận.

Trong đám yêu thú bình thường, mãng xà được coi là khá hiếm thấy, e rằng có tìm toàn bộ rừng cây cũng không thấy con thứ hai.

Toàn thân mãng xà đều là bảo bối, mật rắn có thể giải được tất cả các loại độc, trị các vết thương nặng, máu rắn có thể tăng cường sự nhận biết của năm giác quan, thịt rắn ăn lâu dài giúp cường thân kiện thể, răng rắn thì là vật liệu chế tạo dao găm và mũi tên thương hạng.

Đây là một con Mãng Xà yêu sống đã lâu năm, vật liệu trên thân chắc chắn sẽ không kém chút nào.

Cố Thanh Sơn lấy ra một con dao găm, nhắm ngay thân con mãng xà mà rạch một đường. Hai túi mật rắn to chừng quả đào lăn ra, được hắn đỡ lấy.

Mật rắn sáng óng ánh long lanh, tỏa ra ánh sáng nhạt màu sữa, đây nhất định là đồ tốt. Thứ mật rắn này vì công hiệu và độ hiếm thấy của nó nên trong giới tu hành cũng chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Cố Thanh Sơn cắt cẩn thận một viên mật rắn, viên còn lại thì ăn sạch sẽ trong vài nốt nhạc. Chỉ chốc lát sau, vết thương trên thân dần dần trở nên ngứa ngáy khiến hắn thâm vui mừng. Không ngờ lại có tác dụng nhanh như vậy, mật rắn có thể giải độc trong cơ thể và thúc đẩy quá trình đóng vảy của vết thương. Với tốc độ này, chỉ cần hai tiếng sau là vết thương trên người hoàn toàn khỏi hẳn.

Cố Thanh Sơn rút thanh dao găm ra cạy hết răng của mãng xà.

Nơi này cách doanh trại quá xa, lại là đi săn ban đêm, muốn xách mãng yêu này về một mình thì chẳng khác gì người si nói mộng.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể nắm chắc thời gian, ra tay với những thứ có ích nhất.

Cắt kỹ mật rắn và răng rắn, Cố Thanh Sơn lại lấy bi-đồng ra rửa sạch để đựng máu rắn. Hắn uống thử một ngụm, chỉ thấy miệng đầy mùi tanh. Hắn bèn cắn răng uống một ngụm nữa rồi tiếp tục lấy cho đầy miệng bi-đồng.

Thứ đồ này không thể uống nhiều, người tu hành ở giai đoạn Luyện Khí sẽ không chịu nổi.

Sau khi nuốt nhanh toàn bộ vật liệu trên thân mãng yêu, kế tiếp là màn kịch quan trọng.

Mãng yêu này là yêu thú khó giết nhất tới nay, thoảng cái đã cho hắn 5 điểm hồn lực, cộng thêm mấy con yêu thú giết chết lúc trước, giờ đã là lúc thu hoạch rồi.

Cố Thanh Sơn hít sâu, nhìn giao diện Chiến Thần, nói: “Tiêu hao 6 điểm hồn lực, lĩnh ngộ ‘Yến Song Phi’!”

[Đã lĩnh ngộ thành công ‘Yến Song Phi’, hồn lực hiện tại: 1/7.]

Một luồng khí nóng từ trên Quần cung tràn vào cánh tay của Cố Thanh Sơn, sau đó tỏa ra khắp cơ thể hắn. Các loại kỹ xảo phát lực, phương thức vận chuyển linh lực, động tác tay, cách nắm bắt đặc tính và cự li liên tục hiện lên trong đầu hắn.

Sau khi luồng khí nóng dạo qua một vòng trong cơ thể Cố Thanh Sơn thì cuối cùng nó tràn vào ý thức của hắn rồi dần tan đi.

Thật không dễ dàng, cuối cùng hắn đã học được kỹ năng mạnh mẽ này!

Cố Thanh Sơn mở mắt, lặng lẽ rút hai mũi tên đặt vào dây cung, ngón tay kéo một cái rồi nhẹ nhàng buông ra. Hai mũi tên bắn đi, vẽ ra một đường cong kỳ dị, cắm thật chặt vào phiến lá trên cành cây.

Đường bắn hình vòng cung!

Tìm Cố Thanh Sơn nhảy lên một cái, quả nhiên là giống suy nghĩ của hắn.

Cứ như vậy thì mũi tên bắn ra càng khó đoán.

“Dùng linh lực dẫn dắt...”

Cố Thanh Sơn lẩm bẩm, thử khởi động “Yên Song Phi” thêm lần nữa. Lần này, hai mũi tên phân thành hai hướng, tạo thành vòng cung thật rộng vòng qua từng hàng cây, cuối cùng bắn trúng con thỏ đang chạy phía sau hàng cây hơn trăm mét.

Dù Cố Thanh Sơn đã được chứng kiến rất nhiều điều thú vị ở kiếp trước nhưng vẫn bị hấp dẫn bởi một chiêu thức này. Đây là thuật bắn cung thuộc cấp Tướng quân của Nhân tộc.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Loạn vũ

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Cố Thanh Sơn đi tới lui một lượt, suy tính một lát rồi giờ cung lên.

Khởi động Liên Xạ!

Khởi động Yên Song Phi!

Trường cung bị kéo ra không ngừng, từng mũi tên lung tung bay ra ngoài, lệch khỏi mục tiêu.

Cố Thanh Sơn cau mày, lặng im suy nghĩ.

“Yên Song Phi” là kỹ năng tốt, nhưng vì sao không thể bắn liên tục? Chẳng lẽ loại kỹ năng mạnh mẽ này phải có khoảng thời gian ngừng mới bắn tiếp được?

Không phải, không hợp lý.

Hắn lại thí nghiệm một phen nhưng vẫn không đạt được gì.

Yên Song Phi là kỹ nghệ bắn cung cao siêu, vậy tại sao bắn liên tiếp thì không thể cam đoan độ chính xác khi bắn?

Không đúng, không phải như vậy.

Cố Thanh Sơn như si mê, không ngừng thử nghiệm, không tự chủ được cũng lòi “Vững Chắc” ra nhét vào.

Sau nửa canh giờ.

Hai mũi tên hóa thành bóng xám, bay tới giống như một con rắn có sức sống, xẹt qua bầu trời với quỹ đạo hình cung vặn vẹo rồi cùng xuyên qua một phiến lá. Quỹ đạo mũi tên hoàn toàn không thể dự đoán, lại thêm tần suất bắn liên tục, nếu có người đối mặt với nó, quả thực là nhìn hoa cả mắt cũng không biết tránh né như thế nào.

Cố Thanh Sơn khẽ gật đầu, buông Quân cung xuống.

Quả nhiên làm được, chỉ là xem người có thể kìm nén tâm tư để suy nghĩ và tập luyện tay nghề hay không mà thôi!

Ting!

Bỗng nhiên vang lên âm thanh của hệ thống làm Cố Thanh Sơn bị dọa giật bắn người.

Chỉ thấy bên trên giao diện thao tác của Chiến Thần, vàng sáng hình tròn đại diện cho “Kỹ nghệ Chiến Thần” phát ra một tin tức.

[Người chơi Cố Thanh Sơn trộn ba loại kỹ thuật bắn cung vào với nhau, sáng tạo ra kỹ thuật bắn cung mới: Loạn Vũ.]

[Loạn Vũ (sơ cấp), trong thời gian ngắn bắn ra năm mũi tên liên tục, công kích đối phương bằng đường bắn hình cung không thể đoán được.]

Lại còn thế nữa!

Cố Thanh Sơn há to miệng, nhìn chăm chăm hai chữ “sơ cấp”, nửa ngày cũng nói không nên lời.

Có sơ cấp thì tất nhiên sẽ có cấp bậc cao hơn.

Không ngờ vậy mà mình sáng tạo ra Kỹ năng Mở rộng!

Đang kinh ngạc, hần chột thấy một dòng chữ nhỏ hiện ra trên trên Giao diện Chiến Thần.

[Kỹ năng Mở rộng rất hiếm, xin người chơi mài giũa kỹ thuật nhiều hơn để sớm ngày tăng đẳng cấp của kỹ năng lên!]

Không sai, uy lực của kỹ năng Phổ thông chỉ dựa vào lượng linh lực đưa vào nhiều hay ít, lượng linh lực khác nhau thì uy lực cũng thay đổi.

Còn Kỹ năng Mở rộng thì lại khác, loại kỹ năng đặc biệt này có thể tiến hóa không ngừng, sự linh ngộ của người chơi đối với kỹ năng càng sâu sắc thì uy lực càng tăng cao, cho đến khi trở nên phi thường.

Đây là kỹ năng hiếm thấy, chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Đến giai đoạn sau của trò chơi, sau khi Kỹ năng Mở rộng có thể tiến hóa đến mức cao nhất, lúc đó sẽ có cái tên rất kêu là “Thứ Thần kỹ”. Những người nắm giữ Kỹ năng Mở rộng đều là đối tượng khiến mọi người ước ao và ghen tị.

Cố Thanh Sơn hít vào một hơi, trịnh trọng giờ cung lên.

Loạn Vũ!

Vụt vụt vụt vụt vụt, năm tiếng động vang lên liên tiếp, năm hình ảnh mờ mờ nhanh chóng bay vụt ra, rần rồn cùng múa!

Những mũi tên này như là có sức sống, quét qua bầu trời với quỹ tích hoàn toàn khác nhau, tránh tất cả chướng ngại vật ven đường rồi cùng găm ở trên cành cây cách đó hơn hai trăm mét.

Cố Thanh Sơn ngây cả người, hoàn toàn bị một loạt bắn này của mình làm cho hoảng sợ.

Một hồi lâu sau, hần chột nhớ tới một chuyện, hỏi: “Hệ thống, liệu tôi có thể pha trộn những kỹ năng phổ thông khác để tiếp tục sáng tạo Kỹ năng Mở rộng không?”

Giao diện Chiến Thần ngừng một chút, lại hiện ra một dòng chữ nhỏ:

[Linh ngộ kỹ thuật của người khác chỉ là cơ sở, trợ giúp người chơi sáng tạo Kỹ năng Mở rộng không ngừng mới là mục đích của Kỹ nghệ Chiến Thần.]

Cố Thanh Sơn thở dài lầm bầm nói: “Tôi vẫn luôn tính sai, hoá ra đây mới là giá trị thật sự của Kỹ nghệ Chiến Thần!”

Hần nhìn một hàng chấm đen phía dưới Giao diện Chiến Thần, chỉ có một mục “Kỹ nghệ Chiến Thần” là sáng, nhưng chỉ một mục duy nhất này cũng đã khiến hần chấn động rồi.

Nếu có một ngày, tất cả kỹ năng của mình đều là Kỹ năng Mở rộng... Như vậy thì thực sự là quá kinh người.

Cố Thanh Sơn nắm chặt Quân cung, bỗng cảm thấy tự tin hơn một chút.

Có Kỹ năng Mở rộng, còn có cả hồn lực, hai thứ này đều là đồ vật cực kỳ đặc biệt.

Dùng hồn lực tăng đẳng cấp và kỹ năng có lợi hơn so với dùng điểm kinh nghiệm. Ít nhất bây giờ, thông qua việc nắm vững bản phương pháp “Quân Thể Luyện Khí”, hần chỉ cần vài điểm hồn lực để thăng cấp.

Hần hoàn toàn có thể sử dụng hồn lực để thăng cấp, không cần đi góp nhặt từng điểm kinh nghiệm một cách khó khăn giống những người chơi khác ở kiếp trước. Vào giai đoạn sau của trò chơi, mỗi lần thăng một cấp thì số điểm kinh nghiệm cần thiết đều là một con số kinh khủng, kìm hãm người chơi tăng thực lực lên.

Mà bên cạnh hồn lực còn có Giao diện Chiến Thần, có thể tự sáng tạo Kỹ năng Mở rộng.

Cố Thanh Sơn đột nhiên cảm giác được rằng mình nhất định có thể tiến xa hơn kiếp trước rất nhiều.

Bất ngờ được trọng sinh, trong lòng Cố Thanh Sơn vẫn tràn ngập áp lực nặng nề.

Nơi này là thời đại bị thất lạc, là trò chơi lịch sử chưa tồn tại người chơi.

Từ khi sống lại tới nay, rất nhiều thứ đi chệch quỹ đạo so với kiếp trước, rất nhiều sự tình chưa bao giờ nghe thấy cũng phát sinh một cách thầm lặng,

ngay cả đám quái vật Hỗn Độn gần như không có đối thủ là Vô Diện Cự Nhân cũng đã xuất hiện.

Cố Thanh Sơn lơ mơ cảm ứng được rằng cái chết đang tiếp cận mình từng bước một.

Loại trực giác này là do bản thân sinh ra, từng cứu mạng hắn vô số lần ở kiếp trước.

Kế hoạch hiện giờ chỉ có một: dốc sức khiến bản thân mình mạnh hơn nữa. Như vậy trong tương lai không xa, khi cái chết buông xuống hắn mới có thể tìm được một con đường sống.

Cố Thanh Sơn thờ dài, ánh mắt đảo qua Giao diện Chiến Thân, nhìn chăm chú vào thanh kỹ năng của mình.

Lúc này, trên đó đã có ba kỹ năng là “Vững Chắc”, “Liên Xạ” và “Loạn Vũ (sơ cấp)”. Còn Yên Song Phi đã biến mất, bị Loạn Vũ thay thế hoàn toàn.

Không giống ba kỹ năng trước, “Loạn Vũ” phải dùng linh lực nhiều hơn mới có thể khống chế được quỹ đạo, mà đây mới là tiêu chuẩn “Sơ cấp” thôi đó.

Nhưng đây cũng không phải là vấn đề gì to tát lắm, kỹ năng có uy lực càng mạnh mẽ thì đương nhiên càng phải tiêu hao linh lực nhiều hơn. Sau này, hắn nhất định phải tốn công sức mài giũa kỹ năng, tranh thủ tăng đẳng cấp của “Loạn Vũ” lên sớm một chút.

Cách đó không xa, có yêu thú ngửi được mùi máu tanh của Mãng Xà yêu, tiếng gào thét càng ngày càng gần. Cố Thanh Sơn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Phụt!

Đột nhiên, không có dấu hiệu nào báo trước, Cố Thanh Sơn phun ra một ngụm máu đen.

Hắn kinh ngạc mở to hai mắt, không tự chủ được lại liên tiếp phun ra hai ngụm máu nữa.

Cố Thanh Sơn vuốt máu ở miệng đưa lên mũi ngửi, một mùi hôi thối nhàn nhạt xông lên.

Đây là độc!

Sao vô duyên vô cớ lại có trong cơ thể? Mà tại sao độc lại bị đẩy ra?

Cố Thanh Sơn không dám khinh thường, vận chuyển linh lực đưa vào khắp người, điều tra tỉ mỉ một phen. Nhưng hắn thấy các vị trí trong cơ thể cũng không có gì khác thường, thậm chí dưới sự tắm bó của mật Mãng Xà yêu, các bộ phận còn đang không ngừng hồi sinh toả sáng, ngay cả linh lực trong đan điền cũng linh động và tự nhiên hơn trước.

Đây là công hiệu từ mật rắn của Mãng Xà yêu.

May mà như vậy.

Xem ra vừa rồi mình chiến đấu, độc của Mãng Xà yêu đã ngấm vào trong cơ thể.

Lần này Cố Thanh Sơn có chút bó tay.

Mãng Xà yêu này thật đúng là không đơn giản, có thể làm cho hắn vô hình trúng phải độc. Nếu vẫn đấu tiếp thì hươu chết vào tay ai còn chưa biết. Cũng may hắn không ham chiến, đánh chết đối phương nhanh gọn lẹ.

Nếu không phải giết chết đối phương rồi ăn mật rắn hiếm của nó, thì còn lâu mới phát hiện được chất độc này, vậy thì không biết sau đó sẽ như thế nào.

Quả nhiên mấy loài yêu thú hiếm gặp này đều có bản lãnh được cất giấu kỹ.

Cố Thanh Sơn sợ hãi vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Quà sinh nhật (1)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Một ngày trôi qua rất nhanh, khi Cố Thanh Sơn trở về thế giới hiện thực, thời gian chỉ mới trôi qua đúng một tiếng.

Máy truyền tin vút trên giường không ngừng kêu lên. Hắn cầm lên xem, có bảy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Tô Tuyết Nhi. Thấy vậy, hắn bèn gọi lại, đối phương lập tức nghe máy, dung nhan cực kỳ xinh đẹp tràn đầy thanh xuân của Tô Tuyết Nhi xuất hiện trên máy truyền tin.

“Anh Thanh Sơn, em có một tin tốt muốn chia sẻ với anh.” Tô Tuyết Nhi vui vẻ nói.

“Ồ? Tin tốt gì vậy?” Cố Thanh Sơn hỏi.

Cô hít sâu một hơi rồi nhấn mạnh từng chữ một: “Em đã được Đại học Thủ Đô tuyển thẳng, không cần tham gia kỳ thi đại học, giờ phải lập tức đến trường để báo danh rồi!”

Cố Thanh Sơn cũng mừng cho cô, hớn hờ nói: “Đại học Thủ Đô là trường tốt nhất Liên Bang rồi, chúc mừng em nhé!”

Tô Tuyết Nhi bĩu môi nói: “Đáng tiếc là trong nhà đã chuẩn bị xong cho em, hồi em lập tức khởi hành, cho nên tối nay không thể đến quầy của anh ăn đồ nướng rồi.”

Cố Thanh Sơn bật cười đáp lại: “Không sao, đợi em về, anh lại làm cho em ăn.” Hắn nghiêm túc suy nghĩ rồi nói tiếp: “Đợi khi em tròn mười tám tuổi là có thể uống rượu, đến lúc đó anh sẽ đích thân pha rượu cho em uống. Kể ra em cũng có lộc ăn đấy, người thường không uống được rượu anh pha đâu.”

Câu này trong mắt Cố Thanh Sơn có vẻ rất bình thường, chỉ vì kiếp trước hắn chịu ảnh hưởng của một cố nhân, khi không có chuyện gì sẽ làm vài món gì đó, pha chút rượu cho mình, tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Hắn đã dùng rất nhiều tâm tư trong việc pha rượu, thực sự là có trình độ rất cao siêu. Về sau hắn còn học được cách cất rượu bằng vật liệu của dị giới, vô cùng có ích cho bản thân. Rất nhiều cao thủ muốn làm bạn với hắn, không phải vì thân phận quan chỉ huy trong trận chiến, mà chỉ vì món rượu ngon khiến người ta trầm mê kia.

Có điều, Tô Tuyết Nhi vừa nghe thấy chữ “rượu” khuôn mặt liền ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Anh Thanh Sơn, anh phải cố thi đại học nhé! Em ở thủ đô chờ anh.” Khi nói đến cuối, âm thanh gần như không thể nghe thấy được gì nữa.

Nhưng Cố Thanh Sơn là ai, là tu hành giả Luyện Khí tầng năm, chỉ cần chút chấn động nhỏ xíu trong không khí cũng không thoát khỏi lỗ tai hắn huống chi là giọng nói dịu dàng này.

Hắn đã sống hai kiếp người, sao có thể không nhận ra tình ý trong câu nói ấy.

Hắn gạt mình, có chút khó hiểu. Rõ ràng chúng ta đang bàn chuyện ăn uống, sao lại chuyển chủ đề nhanh vậy? Nhưng đối mặt với tình ý của Tô Tuyết Nhi, trái tim hắn vẫn không kìm được đập thình thịch.

Cố Thanh Sơn đang định lên tiếng thì thấy Tô Tuyết Nhi phía đối diện tránh né ánh mắt hắn, không dám nhìn hắn nữa, ngón tay nhỏ ấn vào nút tắt máy của máy truyền tin.

Mất mặt quá, sao có thể nói những lời như vậy chứ! Tô Tuyết Nhi cảm thấy mình sắp điên rồi.

Thực ra lúc Cố Thanh Sơn định tỏ tình trước mặt thầy trò toàn trường, trong lòng cô rất đau khổ vì cô không thể đồng ý với anh. Nếu như cô đồng ý với Cố Thanh Sơn trước mặt mọi người, đừng nói trường bối trong nhà sẽ không bỏ qua cho Cố Thanh Sơn, mà ngay cả đám con ông cháu cha của mấy thế gia kia cũng sẽ ngăm ra tay với hắn.

Đây không phải là điều Tô Tuyết Nhi muốn nhìn thấy.

Ai ngờ tất cả đều là hiểu lầm, là người khác đang giờ trò. Hơn nữa trong bữa vũ hội, Cố Thanh Sơn đã ứng đối vô cùng bình tĩnh, giải quyết sự việc khá hoàn hảo. Trong lòng Tô Tuyết Nhi cũng thờ phào, càng có cảm tình với Cố Thanh Sơn hơn, cho nên mới có chuyện chủ động liên lạc ngày hôm nay.

Đầu bên kia, Cố Thanh Sơn sững sờ nhìn chằm chằm không khí nửa ngày trời, cho đến khi máy truyền tin báo có tin nhắn mới hồi phục lại tinh thần. Hắn mở ra xem mới biết là tin nhắn thoại của Tô Tuyết Nhi.

“Anh Thanh Sơn, còn nhớ sinh nhật lần trước của anh không?”

Cố Thanh Sơn khẽ nhếch môi, nói vào máy truyền tin: “Lúc đó em đã tặng anh cả một hộp đầy sao, vì món quà này mà em phải gấp giấy hơn một tuần lễ, mười ngón tay đều bị rộp nước, đau đến mức không cầm được bút, đến lúc nộp bài kiểm tra làm không xong bài, cuối cùng đã bật khóc.” Trong lòng hắn tràn đầy ấm áp: “Chuyện ngốc nghếch như vậy, sao anh quên được?”

“Hừ! Anh là đồ không có lương tâm! Tuần sau là sinh nhật em, em muốn có quà sinh nhật!”

Cố Thanh Sơn nhắm mắt suy nghĩ một lúc, đáp lại vền vền một chữ: “Được.”

Khi hồi ức tốt đẹp một lần nữa hiện ra trước mắt, rõ ràng đến mức gần như có thể chạm vào được, Cố Thanh Sơn thừa nhận mình hơi trở tay không kịp.

“Nhưng... đúng là rất đẹp.” Cố Thanh Sơn tự lẩm bẩm, trong lòng đã có quyết định.

Hắn đứng dậy ra khỏi phòng nghỉ, đi thẳng đến thang máy, quét thẻ rồi ấn nút “Tầng 99”. Thang máy đi thẳng lên đến tầng cao nhất của cao ốc Chiến giáp Trường Ninh.

Cố Thanh Sơn đi ra ngoài, dùng chân trước máy xử lý trung ương loại lớn ở cuối tầng, đặt bàn tay lên máy quét.

Một giọng nói điện tử vang lên: [Chúng mình thân phận được thông qua. Số hiệu 41157, xin hỏi muốn làm gì?]

Đây là hệ thống máy chủ của Công ty khoa học kỹ thuật Chiến giáp Trường Ninh, tất cả mọi việc trong công ty đều do nó phụ trách xử lý.

Cố Thanh Sơn nói: “Tôi xin kết nối với Nữ Thần Công Chính.”

Sau khi hắn nói xong, giọng nói điện tử lập tức vang lên: [Muốn kết nối với Nữ Thần Công Chính cần phải trải qua cuộc kiểm tra thân phận nghiêm mật nhất, cũng sẽ kiểm tra điểm công huân cá nhân của công dân để đảm bảo danh dự của Công ty khoa học kỹ thuật Chiến giáp Trường Ninh sẽ không bị ảnh hưởng bởi hành vi cá nhân của bạn. Bạn có chắc chắn muốn kết nối với nữ thần không?]

“Tôi chắc chắn.” Cố Thanh Sơn nói.

[Vậy thì sẽ theo ý bạn, một phút sau bắt đầu kiểm tra.]

Giọng nói điện tử kia dần dần biến mất, rất nhiều cánh tay robot từ dưới đất vươn lên, vây quanh Cố Thanh Sơn bắt đầu làm một loạt kiểm tra. Cùng lúc đó, tầng lầu thứ 99 bước vào trạng thái phong bế hoàn toàn, bất kỳ ai cũng không thể bước vào trong.

[Kiểm tra võng mạc được thông qua.]

[Kiểm tra máu được thông qua.]

[Độ phù hợp đặc trưng sinh vật học: 99.1759%.]

[Kiểm tra Clone, kiểm tra thể phi Clone, kiểm tra DNA được thông qua.]

[Sóng sinh học phù hợp với ghi chép, thông qua.]

[Đang đọc hồ sơ cá nhân, phán đoán không phải nhân vật nguy hiểm.]

[Ghi chép về uy tín: tốt.]

[Đang đọc công huân cá nhân...]

Cố Thanh Sơn đứng yên tại chỗ, yên lặng chờ những kiểm tra phức tạp rườm rà kết thúc.

Nữ Thần Công Chính là hệ thống xử lý trí năng trọng tâm của cả Liên Bang, quản lý vận chuyển của cả Liên Bang, phụ trách tất cả mọi việc của tất cả công dân, chấp hành dựa theo hiến pháp của Liên Bang.

Nữ Thần Công Chính là kết tinh của tập hợp khoa học kỹ thuật đỉnh cao của Liên Bang, là thành quả văn minh lộng lẫy nhất, huy hoàng nhất của nhân loại.

Vì tốc độ tính toán của Nữ Thần Công Chính quá kinh khủng, trình độ trí năng, trình độ cá cược cũng vượt xa các quốc gia khác cho nên gần như mấy chục năm nay không có quốc gia nào dám xuống tay với Liên Bang.

Mười phút sau...

Giọng nói điện tử lại vang lên lần nữa: [Công huân cá nhân của ngài đã đạt yêu cầu, kiểm tra được thông qua. Máy chủ của Công ty khoa học kỹ thuật Chiến giáp Trường Ninh xin chính thức kết nối với Nữ Thần Công Chính, mời số hiệu 41157 đứng yên tại chỗ chờ đợi, đừng rời đi.]

Công huân cá nhân là những cống hiến của công dân Liên Bang cho xã hội và nền văn minh nhân loại. Lượng cống hiến cho xã hội nhân loại càng lớn, công huân cá nhân sẽ càng cao, có thể nhận được đãi ngộ và phúc lợi càng tốt. Ngay cả những trường đại học trọng điểm khi chiêu sinh cũng đều khảo sát công huân cá nhân, nếu không đạt yêu cầu, cho dù thành tích có tốt cũng sẽ không trúng tuyển.

[Nữ Thần Công Chính đã chấp nhận thỉnh cầu.]

Bỗng nhiên, giọng nói điện tử thay đổi, đổi thành giọng nữ nghiêm túc và trang trọng. Giọng nói vô cùng du dương trầm bổng ấy phát ra từng từ một, nghe như đang theo mớ5t cảm giác nhịp điệu đặc biệt.

[Công dân Liên Bang Cố Thanh Sơn, tôi là Nữ Thần Công Chính, hãy nêu ra yêu cầu của anh.]

[Xin chú ý, tất cả những hành vi lãng phí thời gian đều sẽ làm giảm đi đánh giá của tôi về anh.]

Chương 21: Quà sinh nhật (2)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Trong lòng Cố Thanh Sơn biết Nữ Thần Công Chính đã liên kết đến trí não, liền làm lễ, nói: “Tôi thỉnh cầu Nữ Thần Công Chính hỗ trợ vật liệu và kỹ thuật, giúp tôi chế tạo robot.”

[Kiểm tra thấy công dân Cố Thanh Sơn có năng lực chế tạo robot nhất định.]

[Kiểm tra thấy công huân cá nhân của công dân Cố Thanh Sơn đạt yêu cầu.]

[Thỉnh cầu thành lập.]

Nữ Thần Công Chính nói: [Tôi cần nhắc nhở công dân Cố Thanh Sơn, trí năng của siêu máy tính của Công ty khoa học kỹ thuật Chiến giáp Trường Ninh đủ để đảm nhiệm 87.158257% công tác nghiên cứu và chế tạo robot trên thế giới hiện nay. Trong tình huống này, anh vẫn muốn tốn điểm công huân vượt mức để mời tôi đích thân giúp đỡ sao?]

“Vâng.”

[Khởi động tôi đích thân hỗ trợ chế tạo robot, cần phải tốn 2000 điểm công huân, giờ sẽ bắt đầu tính điểm công huân của công dân Cố Thanh Sơn.]

Đối với mỗi công dân Liên Bang mà nói, mỗi một điểm công huân đều rất quý giá, vì Nữ Thần Công Chính sẽ dựa vào đó làm căn cứ chủ yếu để quyết định tấn thăng, phúc lợi, đãi ngộ của người nọ. Cố Thanh Sơn luôn liều mạng góp nhặt điểm công huân, một mặt là để được học một trường đại học tốt, mặt khác là muốn dùng điểm công huân để đổi lấy một cỗ chiến giáp cơ động trong trường đại học.

Thứ chiến giáp cơ động này, người bình dân căn bản không thể nào tiếp xúc được. Quý tộc cũng sẽ không khăng khải hào phóng cống hiến ra, trừ phi là ký vào một tờ văn tự bán thân. Chỉ ở chỗ Nữ Thần Công Chính mới có thể dùng điểm công huân quý giá đổi lấy chiến giáp cơ động. Đương nhiên, để làm vậy thì buộc phải có thân phận trong sạch, còn phải phù hợp với một loạt điều kiện của Nữ Thần Công Chính.

Chỉ một giây sau, một màn hình ảo xuất hiện trước mặt Cố Thanh Sơn, tất cả điểm công huân Cố Thanh Sơn tích lũy được từ khi sinh ra tới nay đều được thể hiện trên đó.

[Đưa ra mô hình kiểm tra hạn mức quá tải của động lực trọng tâm mô hình nhỏ, điểm công huân +30.]

[Tập chí Tổng Hợp Mỹ Thực đã thu nhận cách phối trộn nguyên liệu đồ nướng sườn bò của Cố Thanh Sơn, điểm công huân +2.]

[Phát biểu luận văn: Robot mô phỏng hành vi con người, điểm công huân +10.]

[Tự nguyện tham gia khai thông hiện trường cứu hòa hòa hoãn khu Đông quận Trường Ninh, điểm công huân +9.]

[Đại diện quận Trường Ninh tham gia cuộc thi Chỉ huy chiến dịch các chiến hạm Liên Bang, giành được phần thưởng chiến thắng, điểm công huân +5.]

[Ứng cứu cô gái nhảy sông tự tử, vì thể chất bản thân quá kém, ứng cứu thất bại, nhưng tinh thần đáng khen, điểm công huân +0,5.]

[Lần đầu đưa ra lý luận robot mô phỏng hành vi con người, thúc đẩy sự phát triển của khoa học nghiên cứu robot, điểm công huân +80.]

...

[Công dân Cố Thanh Sơn, tổng điểm công huân cá nhân của anh là 2002,41, có thanh toán 2000 điểm để khởi động tôi trợ giúp anh chế tạo robot không?]

“Có.” Cố Thanh Sơn đáp không hề do dự. Lần này, hẳn đã dùng gần hết điểm công huân.

[Thanh toán hoàn tất, bắt đầu chuẩn bị.]

Nữ Thần Công Chính hơi dừng một chút, nói lần nữa: [Phi thuyền Thần Điện của trạm vũ trụ Tĩnh Không sẽ bay qua bầu trời quận Trường Ninh sau một giờ hai mươi lăm phút nữa, hãy chuẩn bị sẵn sàng để lên phi thuyền.]

Cùng với lời nói của Nữ Thần Công Chính, một robot động lực cao ba mét từ trong bức tường đi ra, đến đứng bên cạnh Cố Thanh Sơn. Tất cả những đường ống điện từ trên người robot động lực đều được rút về hết, khoang điều khiển của robot chậm rãi mở ra.

Cố Thanh Sơn nhìn thoáng qua, nói: “Tôi còn có một yêu cầu.”

[Mời nói.]

“Xin hãy giữ bí mật hành động lần này của tôi.”

[Căn cứ trên tinh thần hiến pháp của Liên Bang, khi công dân tiến hành hoạt động nghiên cứu khoa học dạng sáng tạo sẽ có quyền riêng tư tương đương để đảm bảo sự an toàn của bản thân và quyền trí tuệ không bị xâm phạm. Yêu cầu của anh được thông qua. Bắt đầu từ giờ khắc này, Nữ Thần Công Chính sẽ giữ bí mật cho anh.]

Cố Thanh Sơn nói: “Trừ cô, xin đừng để bất kỳ ai lấy thành quả nghiên cứu khoa học của tôi. Ừm, tôi muốn sống bình yên một thời gian.”

[Nữ Thần Công Chính sẽ căn cứ theo tinh thần hiến pháp, giữ bí mật nghiên cứu khoa học của anh, nhưng Nữ Thần Công Chính có quyền đưa ra thỉnh cầu sử dụng thành quả nghiên cứu khoa học của công dân Liên Bang. Công dân Cố Thanh Sơn, anh có đồng ý không?]

“Đồng ý.”

Tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, Cố Thanh Sơn mỉm cười.

Cho dù phát triển khoa học kỹ thuật thời đại này lạc hậu xa so với mười mấy năm sau, nhưng có Nữ Thần Công Chính đích thân hỗ trợ hẩn, những ý tưởng kia đại khái có thể thực hiện được một phần.

Đây là món quà sinh nhật hẩn tặng cho Tô Tuyết Nhi, cũng là thiện ý lớn nhất của hẩn đối với cái thế giới sắp bị hủy diệt này.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Cố Thanh Sơn leo lên robot, điều khiển robot nhẹ nhàng nhảy lên bay khỏi mái vòm được mở ra, hướng thẳng vào bầu trời.

Trên trời cao, một chiếc chiến hạm cỡ trung đã đợi hẩn. Chiếc chiến hạm này không hề có một người nào, hoàn toàn do Nữ Thần Công Chính điều khiển.

Chiến hạm đón robot mà Cố Thanh Sơn điều khiển, lập tức bay ra ngoài vũ trụ.

Một tiếng sau.

Trong vũ trụ đen tối tịch mịch.

Trong một cứ điểm giữa các hành tinh có vô số ánh đèn lấp lóe.

Một mình Cố Thanh Sơn đứng trong một không gian được phong bế hoàn toàn.

Không gian này lớn bằng bốn sân bóng rổ, trên sân bãi trống trải chỉ có một thiết bị ảo đang nhẹ nhàng trôi trước mặt Cố Thanh Sơn.

“Bắt đầu chế tạo robot.” Hẩn nói.

Giọng Nữ Thần Công Chính vang lên từ bốn phương tám hướng. [Đã sẵn sàng chế tạo robot, mời tự thuật ý tưởng chế tạo.]

Trong đầu Cố Thanh Sơn hiện ra dung nhan tuyệt mỹ của Tô Tuyết Nhi, xuất thần một lúc hẩn mới nói: “Tôi hy vọng robot chiến đấu này dù trong tuyệt cảnh tàn khốc cỡ nào cũng có thể mang đến hy vọng sống sót cho người điều khiển.”

Nữ Thần Công Chính đáp lại: [Tự thuật quá trừu tượng, mời dùng thuật ngữ chế tạo robot để miêu tả.]

Cố Thanh Sơn im lặng một lúc, nói: “Khởi động thuật toán cấu trúc sinh mệnh.”

Nữ Thần Công Chính lập tức phản bác: [Không thể nào khởi động. Thuật toán cấu trúc sinh mệnh chỉ là lý luận phỏng đoán, với tính toán kỹ thuật tuyến đầu của robot hiện nay, phép tính này có tổng cộng 2 phép tắc chưa thông qua, 7 công thức chưa thành lập, 29 kỹ thuật khó chưa được khắc phục.]

Cố Thanh Sơn gãi đầu. Thời gian cách quá lâu, hẩn cũng không biết ở niên đại này rốt cuộc những kỹ thuật nào vẫn chưa được khắc phục. Hẩn bèn nói: “Hãy liệt kê từng cái một.”

Lập tức, trước mặt hẩn xuất hiện một loạt màn ảnh ảo, trên mỗi màn ảnh đều ghi lại một phép tính khó. Hẩn đi đến trước màn hình đầu tiên và nhìn vào.

“Hóa ra là vấn đề tiêu chuẩn độ lượng nguyên đa trọng truyền thần kinh, mình nhớ trước khi tận thế đến vấn đề này mới được giải quyết. Vậy thì bắt đầu thôi!”

Cố Thanh Sơn vén tay áo lên, bắt đầu tính toán trước màn hình ảo. Vấn đề này rất khó, phải dùng hơn nửa tiếng mới giải quyết được.

“Mời thử lại phương trình bên dưới.” Hấn nói.

[Sắp thử lại phép tính.] Nữ Thần Công Chính đáp.

Màn hình ảo vừa rồi chậm rãi chui vào lòng đất, biến mất không thấy đâu.

Mười giây sau, giọng Nữ Thần Công Chính lại một lần nữa vang lên: [Phương trình chính xác, tiêu chuẩn độ lượng đã xác lập.]

Rất tốt, xác lập tiêu chuẩn rồi thì những việc phía sau cũng dễ giải quyết hơn một chút. Cố Thanh Sơn hài lòng gật đầu, đi về phía màn hình tiếp theo.

Hấn chăm chú nhìn nan đề trên đó, nói: “Ồ, vấn đề này, xin hỗ trợ đưa ra mô hình, tôi sẽ ráp công thức tương ứng.”

...

Thời gian tiếp theo, Cố Thanh Sơn không ngừng giải những vấn đề kỹ thuật khó, từng chút từng chút hoàn thiện những phép tính chế tạo sinh mệnh.

Ở sâu trong căn cứ mà hấn không nhìn thấy, trên một màn hình cực lớn đang diễn cuồng thử lại những công thức, phép tắc và ý tưởng chế tạo mà Cố Thanh Sơn đưa ra. Khi tiến độ nghiên cứu của hấn được đến một nửa, trên màn hình cực lớn này đột nhiên hiện lên dòng nhắc nhở đặc biệt.

[Kiểm tra thấy mục tiêu phù hợp điều năm Hiến pháp Liên Bang, lập tức khởi động dự án tương ứng, sắp bắt đầu thỉnh cầu trao quyền.]

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Quà sinh nhật (3)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

[Liên lạc Đại tướng Lục quân, Võ thánh Trương Tông Dương.]

[Liên lạc Tư lệnh Hải quân, Hải hoàng Lý Đông Nguyên.]

[Liên lạc Tổng chỉ huy Tinh Không, Tổng Thiên Vũ các hạ.]

Ba sóng ánh sáng vô hình từ phi thuyền Thần Điện bắn ra, đi về các hướng khác nhau.

“Tướng quân, thỉnh cầu trò chuyện cấp bảo mật cao nhất.”

“Hả? Là ngài Tổng thống sao?”

“Không, là Nữ Thần Công Chính.”

Trong phủ Tổng thống ở Thủ đô Liên Bang đột nhiên ồn ào náo động bất thường. Ba quân nhân mặc quân phục chỉnh tề bước đi cùng nhau, nhanh chóng đến Văn phòng Tổng thống.

“Lý tướng quân, sao ông lại tới đây?”

“Chào Trương tướng quân.”

“Tổng tướng quân!”

Trên đường đi có không ít người chào hỏi bọn họ, trên mặt đều mang vẻ sợ hãi.

Ba vị chỉ huy quân đội sao lại xuất hiện cùng nhau? Chẳng lẽ có chuyện nghiêm trọng gì xảy ra rồi ư? Hay là đế quốc Phục Hi đã tiến đánh, chiến tranh nổ ra rồi? Trong lòng ai nấy đều lo sợ bất an.

Ba vị tướng không hề ngừng lại mà vẫn gấp gấp bước đi, chẳng chào hỏi đám chính trị gia quen biết như thường ngày họ vẫn làm.

Cửa phòng làm việc của Tổng thống đã mở sẵn, ba người lập tức đi vào, cùng chào theo nghi thức quân đội.

“Ngài Tổng thống, Nữ Thần Công Chính mời ngài lập tức nổi đường dây.” Lý tướng quân nói.

Một ông già tóc hoa râm xoay người lại, dùng ánh mắt hỏi dò phụ tá bên cạnh.

Người đứng đầu trong mấy vị phụ tá nói: “Thưa ngài, là kết nối khẩn cấp, nhưng không phải chiến tranh.”

Lúc này nét mặt ông ta mới giãn ra một chút, ra lệnh: “Các vị tướng quân, xin nổi dây.”

Một vị tướng hành lễ rồi mở vali xách tay nặng nề của mình ra, bày một máy bộ đàm vũ trụ loại đơn giản trước mặt tổng thống.

Bộ đàm lập tức phát sáng, giọng nói trang nghiêm của Nữ Thần Công Chính vang lên.

[Cuộc trò chuyện có cấp bậc tối mật nhất sắp bắt đầu, xin mời những nhân viên không liên quan lập tức lui ra! Nếu không sẽ căn cứ theo Hiệp định Giữ bí mật của Liên Bang, xóa sạch những người không liên quan và cấp bậc bí mật không đủ.]

Người ở chỗ này đồng thời thay đổi sắc mặt.

“Xóa sạch” chính là giết chết. Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cho Nữ Thần Công Chính không để ý đến cả tính mệnh của công dân chỉ vì giữ bí mật?

Mọi người vội vàng lui ra ngoài, trong Văn phòng chỉ còn lại Tổng thống và ba vị tướng. Lúc này, giọng nói của Nữ Thần Công Chính vang lên lần nữa.

[Sắp khởi động các biện pháp an ninh cấp cao nhất đối với phi thuyền Thần Điện trạm Tinh Không, xin ngài Tổng thống và ba vị chỉ huy quân đội trao quyền!]

“Vì sao lại muốn khởi động các biện pháp an ninh cấp cao nhất?” Tổng thống hỏi.

Nữ Thần Công Chính đáp: [Căn cứ điều thứ năm của Hiến pháp Liên Bang, tất cả những việc trọng đại liên quan tới vận mệnh loài người, hoặc là thúc đẩy sự tiến bộ của nền văn minh nhân loại, sẽ nhận được biện pháp bảo vệ cấp cao nhất của Liên Bang.]

Sắc mặt Tổng thống trở nên nghiêm túc, hỏi: “Trên phi thuyền Thần Điện đang làm cái gì?”

Nhưng Nữ Thần Công Chính không trả lời câu hỏi ấy: [Vì giữ bí mật, tạm thời không tiện tiết lộ.]

Nghe vậy, vẻ mặt của Tổng thống và ba vị tướng quân đều biến đổi. Đẳng cấp của họ gần như là cao nhất ở Liên Bang, vậy mà Nữ Thần Công Chính cũng không nói cho họ.

Nữ Thần Công Chính rất ít khi trả lời thận trọng như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ ra thúc đẩy sự tiến bộ của văn minh nhân loại là chuyện tốt, thế nhưng căn cứ theo kinh nghiệm lịch sử, rất nhiều chuyện cũng không phải đơn giản như vậy.

Tổng thống suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi nhớ hình như lần khởi động các biện pháp an ninh gần đây nhất cũng cách đây ba mươi năm rồi.”

“Đúng vậy.” Tổng tướng quân nói: “Lần đó chúng ta thu hoạch được đột phá quan trọng về kỹ thuật nhảy vọt trong không gian, kết quả là hạm đội đã gặp phải quái vật vũ trụ trong lần đầu tiên thí nghiệm bước nhảy không gian.”

Ba mươi năm trước, Chiến hạm Liên Bang Tinh Tế tiến hành lần nhảy vọt đầu tiên trong không gian, lập tức xuyên qua lỗ giun(*), đến một hệ hành tinh nào đó cách năm trăm triệu năm ánh sáng, nhìn thấy một tình cảnh cực kỳ đáng sợ.

(*) wormhole, không nhầm với blackhole là lỗ đen.

Một con quái vật thân mềm khổng lồ đang ôm chặt lấy một hành tinh, dùng sức hấp thu vật gì đó trên hành tinh ấy. Chuyện kinh khủng này được liệt vào hồ sơ tuyệt mật cấp cao nhất cùng với kỹ thuật “Bước nhảy không gian”.

Mấy vị lãnh đạo chủ chốt nhìn nhau, vẻ mặt càng căng thẳng hơn. Sự tiến bộ vượt bậc của nền văn minh thường hay kèm theo nguy hiểm không lường trước được, nữ thần phản ứng như thế là đương nhiên.

Tổng thống thờ dài, nói: “Nữ Thần Công Chính đã suy nghĩ cẩn kẹ, chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, vậy chúng ta liền trao quyền đi!”

Nữ Thần Công Chính lập tức hưởng ứng: [Đã tạo ra cấp an ninh SSS cho phi thuyền Thần Điện trạm Tinh Không, xin ngài Tổng thống trao quyền chấp hành!]

Tổng thống nói: “Tôi trao quyền.”

[Xin Tổng tư lệnh Tinh Không trao quyền!]

Tổng tướng quân nói: “Tôi trao quyền.”

[Xin Tổng tư lệnh Hải Dương trao quyền!]

Lý tướng quân nói: “Tôi trao quyền.”

[Xin Tổng tư lệnh Lục quân trao quyền!]

Trương tướng quân nói: “Tôi trao quyền.”

[Nhận quyền xong, bắt đầu chấp hành nhiệm vụ cấp SSS.]

Trên bộ đàm vũ trụ, một biển sao bao la hùng vĩ chiếu ở trước mặt mọi người.

[Phi thuyền Hùng Vũ trạm Tinh Không quay về lập tức, cố gắng áp sát phi thuyền Thần Điện, bắt đầu tuần tra.]

[Phi thuyền Minh Quang trạm Tinh Không bay từ đáy biển lên không gian, áp sát phi thuyền Thần Điện, phụ trách công việc cảnh giới mọi mặt.]

[Nhóm Chiến hạm trạm Tinh Không số một, số bảy và số mười sáu lên đường, bắt đầu hộ tống toàn bộ hành trình.]

[Đội quân Robot vũ trụ chiến đấu đặc chủng chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu tự kiểm vũ khí, chuẩn bị kích hoạt để phóng đến gần phạm vi không gian trong một phút nữa.]

[Để phòng ngừa rắc rối không cần thiết, mời Võ thánh Trương Tông Dương trấn thủ vùng biên giới!]

Nữ Thần Công Chính nói đến đây, mấy người trong phòng đều nhìn sang Trương tướng quân.

Trương tướng quân cười khổ một tiếng, nói: “Tay chân đã run rẩy rồi mà vẫn còn có chuyện thế này gõ cửa.”

Tổng thống an ủi: “Ngài nên đi đi, dù sao cả Liên Bang này chỉ có một vị Võ thánh là ngài.”

Trương tướng quân thở dài, mở cửa Văn phòng Tổng thống đi ra ngoài. Ngay sau đó, ông nhảy lên không trung, phát ra một tiếng nổ siêu thanh rồi bay vụt về phía chân trời như một tia chớp.

[Để phòng ngừa các quốc gia khác dò xét và quấy nhiễu trên biển, xin Hải hoàng Lý Đông Nguyên trấn thủ vùng duyên hải!]

Lý tướng quân lắc đầu: “Nữ thần điều động nhân lực mà lại không nói hết trong một lần, làm lão Trương còn tưởng rằng chỉ có một mình ông ta vất vả!”

Tổng thống nói: “Ngài đi đi, tôi sẽ nói với ông ấy.”

Lý tướng quân chậm chậm lấy vài cái bình nhỏ ra, lần lượt nhìn thoáng qua từng cái.

“Gần đây nhất hẳn là Hoàng Hải.” Ông ta mở một cái bình có ghi hai chữ “Hoàng Hải”, sau đó đổ hết nước biển bên trong bình ra ngoài. Những giọt nước biển này lơ lửng giữa không trung rồi nhanh chóng tập hợp cùng một chỗ, tạo thành một quả cầu bằng nước.

Lý tướng quân cầm quả cầu nước trên tay, nói: “Tôi đi đây.” Vừa dứt lời thì đã biến mất tăm.

Trong Văn phòng Tổng thống chỉ còn lại Tổng thống và Tổng tư lệnh Tinh Không.

Giọng nói của Nữ Thần Công Chính lại vang lên một lần nữa: [Xin Tổng tướng quân bảo vệ thủ đô, bảo đảm tất cả hoạt động bình thường.]

Tổng tướng quân thở phào nhẹ nhõm: “Còn may còn may, lần này tôi không cần gấp gáp lên đường.”

Trên không gian...

Phi thuyền Thần Điện thuộc trạm vũ trụ Tinh Không.

Cố Thanh Sơn không hề có cảm giác gì về những ảnh hưởng to lớn mà mình đã tạo ra, vẫn liên tục chiến đấu hăng hái. Cuối cùng, sau bảy tiếng, hắn cũng giải quyết hết tất cả vấn đề.

Cố Thanh Sơn thở ra một hơi, nói: “Bây giờ bắt đầu xây dựng Robot chiến đấu, dùng thuật toán cấu trúc sinh mệnh làm cơ sở.”

[Đã hiểu, thuật toán đã sắp xếp xong, vật liệu đã chuẩn bị sẵn sàng, xin xây dựng mô hình Robot chiến đấu!]

“Mô hình à...”

Cố Thanh Sơn suy nghĩ một chút rồi dứt khoát kết nối máy truyền tin, gửi một tin nhắn đi: “Em thích hình dáng của Robot như thế nào?”

Tin nhắn đã được gửi nhưng một hồi lâu sau cũng không có động tĩnh gì.

Chương 23: Quà sinh nhật (4)

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Cố Thanh Sơn nhún nhún vai, nói: “Chúng ta đợi chút đi!”

Nữ Thần Công Chính vẫn im lặng.

Nhưng ở dưới vòm trời, tại thủ đô Liên Bang, trong một buổi hòa nhạc.

“Tạ Suong Nhan! Tạ Suong Nhan! Tạ Suong Nhan!” Đám người hét to rất cuồng nhiệt.

Trên sân khấu có một cô gái trẻ được hàng vạn hàng nghìn người yêu mến, tay cầm micro đang muốn đáp lại tiếng kêu của fan hâm mộ nơi đây.

Bỗng nhiên, mấy chục con Robot chiến đấu từ đâu bay tới, hơn hai mươi lính thuộc đội đặc chủng cũng đột nhập vào trong đám người từ bốn phương tám hướng.

Cô gái trẻ im lặng, kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt này.

Trên bầu trời, một chiếc chiến hạm vũ trụ khổng lồ bao trùm không gian, lơ lửng ngay phía trên buổi hòa nhạc.

“Yên lặng! Tất cả mọi người giữ yên lặng!”

“Buổi hòa nhạc tạm thời chấm dứt, bây giờ bắt đầu kiểm tra truy bắt tội phạm đang lẩn trốn!”

“Mọi người nhất định phải giữ yên lặng, nếu không sẽ bị bắt giữ ngay tức khắc, chịu sự điều tra của Nữ Thần Công Chính!”

Lính đặc chủng bắt đầu kiểm tra từng người.

Ban đầu đám người vẫn khá là ồn ào, thậm chí có không ít người nổi giận đùng đùng chửi ầm lên, nhưng khi bốn chữ “Nữ Thần Công Chính” vừa xuất hiện, tất cả mọi người biết đây không phải là nói đùa. Chỉ trong khoảnh khắc, mấy vạn người đều ngậm miệng chặt lại, tất cả loa phát thanh đều bị tắt, giọng nói trên khán đài cũng biến mất, buổi hòa nhạc ồn ào náo động bây giờ đã im phăng phắc.

Tô Tuyết Nhi ngồi ở ghế VIP, lúc này mới nghe thấy mấy truyền tin liên tục gọi mình. Trước khi cô phát hiện, tên hiển thị trên máy đã đổi từ “Nữ Thần Công Chính” thành “Cố Thanh Sơn”.

Cô cảm thấy lạ, vừa đọc hết tin nhắn đã cười lên rất vui vẻ: “Anh Thanh Sơn muốn đích thân làm mô hình Robot cho em à?”

Trong vũ trụ, Cố Thanh Sơn lập tức nhận được tin nhắn, cũng mỉm cười.

Đúng vậy, anh đích thân làm cho em, nhưng không chỉ là mô hình.

Cố Thanh Sơn trả lời: “Nói một câu xem, em thích điều khiển Robot có hình dáng như thế nào?”

Tô Tuyết Nhi chăm chú suy nghĩ một chút rồi đáp: “Em thích Thiên Thần Rực Lửa.”

Cố Thanh Sơn ngạc nhiên nói: “Thiên thần? Sao em lại thích cái thứ này?”

“Đồ ngọc, Thiên Thần Rực Lửa tượng trưng cho tình yêu và khát vọng.” Đằng sau còn kèm một biểu tượng cảm xúc tròng mắt.

“Được được được, anh biết rồi, bây giờ anh sẽ làm quà sinh nhật cho em, hẹn gặp lại!”

“Anh làm được không đó? Mô hình mà xấu là em cười anh thối mũi đấy, hẹn gặp lại!”

Tuy ngoài miệng, Tô Tuyết Nhi chẳng tha cho hắn nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào.

Cố Thanh Sơn có lòng tự tay làm quà sinh nhật tặng cô, dù nó xấu hay đẹp thì cô cũng vẫn vui.

Cố Thanh Sơn buông máy truyền tin xuống, bắt tay vào việc chế tạo mẫu robot Thiên Thần Rực Lửa đầu tiên, không hề hay biết rằng có một mật lệnh vừa được truyền đi từ vũ trụ.

[Nhiệm vụ hoàn thành, lệnh cho tất cả rút lui.]

Ngay sau hiệu lệnh ấy, chiến hạm vũ trụ đang lơ lửng ở vùng trời phía trên buổi hòa nhạc lập tức bay đi, toàn bộ robot chiến đấu đều rời khỏi, mấy người lính đặc chủng đang rà soát cũng nhanh chóng rời đi.

Tô Tuyết Nhi để máy truyền tin xuống, thấy tình hình trước mắt thì lấy làm lạ: "Không phải muốn điều tra ư? Sao lại đi hết rồi? Rốt cuộc thì Liên Bang muốn chơi trò gì thế?"

Tất cả mọi người ở đó cũng giống cô, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Chỉ có cô gái trẻ đứng trên sân khấu là khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua dải ngân hà ở trên cao.

Bốn giờ sau...

Cố Thanh Sơn lặng lẽ quay về Công ty nghiên cứu chế tạo Chiến giáp Trường Ninh, đến phòng nghỉ của mình ở tầng 55 sâu dưới mặt đất, nằm xuống nghỉ ngơi một chút. Làm việc liên tục với cường độ cao như vậy, ngay cả người tu hành ở Luyện Khí tầng năm như hắn cũng bắt đầu thấm mệt.

Chiến giáp cơ động Thiên Thần Rực Lửa đã hoàn thành, được mang đến chỗ Nữ Thần Công Chính tiến hành thí nghiệm tiếp theo, sau đó sẽ trực tiếp vận chuyển tới chỗ Tô Tuyết Nhi. Vì được trang bị tính năng kỹ thuật nhạy bén nên chiến giáp này chỉ cho phép một mình Tô Tuyết Nhi sử dụng.

Vì muốn làm thêm một bước thử nghiệm chiến giáp nữa, đồng thời cũng để phòng ngừa công nghệ này bị lộ ra ngoài, Nữ thần Công Chính đã yêu cầu hắn cho phép Nữ thần điều động quân đội tối mật, tiến hành bảo vệ chiến giáp và Tô Tuyết Nhi. Như vậy, an toàn của Tô Tuyết Nhi sẽ được bảo đảm.

Tự dưng lại nhận được một tin vui bất ngờ như thế, Cố Thanh Sơn đương nhiên đồng ý.

Ngoài ra, kỹ thuật công nghệ mà hắn đã góp phần tạo nên này sẽ được Nữ Thần Công Chính đích thân chỉnh sửa lại, hoàn thành một nghiên cứu khoa học mang tính tuyệt mật.

Bây giờ đã làm xong quả sinh nhật, Cố Thanh Sơn có thể an tâm nghỉ ngơi. Hắn ngồi thẳng lưng, khoanh hai chân, bắt đầu thu nạp linh khí, vận chuyển linh lực trong người để từ từ bồi dưỡng cơ thể. Chẳng bao lâu sau, hắn đã dần dần tiến sâu vào cảnh giới thiền định, bỏ mặc cả thế giới hiện đang sôi trào lên.

Trong vòng vài giờ qua, rất nhiều quốc gia đã gọi điện khẩn cấp cho Liên Bang để hỏi nguyên nhân thường xuyên điều động sắp xếp quân sự.

Ngài Tổng thống cũng là cáo già, dốc hết sức lực che giấu sự việc. Ông ta phí rất nhiều công sức khuyên giải mới khiến từng quốc gia nửa tin nửa ngờ.

Trong khi đó, ở một casino thuộc địa phận quận Trường Ninh.

Mặc Kính Nam và cô gái xinh đẹp đứng trong một căn phòng bí mật, ánh mắt tập trung chăm chú đọc tin tức vừa truyền về. Hắn ta thở dài một tiếng rồi nói: "Làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng Liên Bang muốn khai chiến.""

Cô gái vẫn tập trung nhìn thẳng vào màn hình như trước rồi nói: "Anh tin lời Tổng thống Liên Bang à?"

Đáp lại là giọng nói khinh bỉ của Mặc Kính Nam: "Mấy chính trị gia là chúa nói dối, cái gì mà vì chúc mừng Liên Bang thành lập tròn 300 năm nên tổ chức buổi diễn tập quân sự trước, có quỷ mới tin ông ta.""

Cô gái nói: "Bây giờ cách ngày kỷ niệm 300 năm thành lập Liên Bang chỉ còn 21 ngày, quả thật là quá gượng ép." Sau đó, cô hỏi ngược lại: "Nhưng có chuyện gì đáng giá đến nỗi phải huy động hai trạm không gian và ba chiến hạm vũ trụ, đồng thời còn xuất động cả đại đội robot vũ trụ chiến đấu nữa?"

Mặc Kính Nam bổ sung thêm: "Vô thánh Trương Tông Dương và Hải hoàng Lý Đông Nguyên cũng tham gia, hai người này chia ra bảo vệ ở biên giới và vùng biển đến năm giờ, vừa mới rút khỏi thôi.""

Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy vô cùng nhức đầu. Rốt cuộc thì Liên Bang đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, máy truyền tin bỗng sáng lên, tiếng ho khan khan truyền đến. Sắc mặt hai người căng thẳng, lập tức đứng thẳng người, nói đồng thanh: "Bệ hạ.""

Người nọ ho khan một lúc lâu mới thông thả nói: "Ừ, hai người vất vả rồi, đặc biệt là công chúa điện hạ của ta.""

Cô gái nhỏ giọng nói: "Phụ vương, đều là chức trách của con.""

Giọng nói khan khan mỉm cười rồi nói: "Hai người điều tra xem, cuối cùng Liên Bang đang giờ trò gì mà lại tập trung một lực lượng quân sự lớn như vậy, xong rồi chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi đã rút lui toàn bộ.""

"Vâng ạ.""

"Đúng rồi, Anna, con gái của ta, ta trao cho con toàn quyền xử lý kẻ dưới, nhiệm vụ kế tiếp cũng do con toàn quyền phụ trách."

Được toàn quyền phụ trách chỉ có cấp bậc tướng quân mới có tư cách nhận. Anna mở to hai mắt, cố gắng khiến giọng nói run rẩy trở nên vững vàng: "Cảm ơn phụ vương."

Tiếng nói khàn khàn tiếp tục: "Được rồi, chú ý giữ gìn sức khỏe, cũng phải chú ý an toàn." Vừa dứt lời thì máy truyền tin cũng tắt.

"Chúc mừng Điện hạ Anna." Mặc Kính Nam thật tâm nói.

Cô gái tên là Anna ngạc nhiên nhìn máy truyền tin, nhất thời cảm thấy ngọt bùi cay đắng dâng lên trong lòng.

Cô không muốn trở thành vật hi sinh cho hôn nhân chính trị nên mới rời khỏi hoàng cung, dựa vào tài năng của mình nỗ lực làm việc vì đế quốc. Hoàng đế bệ hạ cũng không muốn làm khổ con gái mình, chỉ nói rõ nếu cô chịu khổ không nổi thì đành hoàng tử tể trở về, cử hành hôn lễ với Thánh giáo.

Hoàng đế để cô tự lặn lội mò mẫm từ căn bản, cũng không cho cô đặc quyền gì. Mạo hiểm ban đầu là rất lớn, mặc dù công chúa Anna có thực lực xuất sắc nhưng cũng từng gặp vài trường hợp nguy hiểm đến tính mạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tìm ra manh mối

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

May mà cuối cùng những cố gắng của cô đã được Hoàng đế bệ hạ công nhận.

Cảm xúc nhanh chóng bị áp xuống, Anna bình tĩnh nói: "Bắt đầu tiến hành đi."

"Vâng ạ."

Hai người họ làm việc suốt một đêm mà vẫn không tìm ra được đầu mối. Tính toán của Nữ Thần Công Chính vô cùng hoàn hảo, không có một chút sơ sót nào. Vì vậy, họ muốn điều tra chân tướng từ việc điều động quân đội quả thực như mò kim đáy bể. Hơn nữa, ngay cả ba vị tướng chỉ huy và Tổng thống Liên Bang cũng còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Anna mệt mỏi dụi mắt, đôi mắt vẫn không rời khỏi màn hình chủ.

"Điện hạ, cà phê."

"Muốn tôi tinh táo thì phải lấy cho tôi một chai rượu mạnh."

"Người có thể uống ít đi một chút không?"

"Không thể."

Anna quay đầu mỉm cười, nhận chai rượu mạnh mới rồi tiếp tục vui đầu vào công việc. Dưới chân cô đã có bảy, tám vỏ chai rượu xếp thẳng hàng ngay ngắn.

Bỗng nhiên, cô hơi ngẩn ra rồi quay ngoắt người lại, nhìn về phía hình ảnh trên màn hình.

"Sao thế?" Mặc Kính Nam khó hiểu.

"Anh đang xem gì vậy?" Cô hỏi.

"Hình ảnh giám sát các quận trong Liên Bang." Mặc Kính Nam trả lời.

Anna hí hóp, nói: "Vậy kế hoạch săn nhân tài của chúng ta thì sao? Đã điều động bao nhiêu người máy giám sát ra ngoài rồi?"

Mặc Kính Nam vỗ trán một cái, nói: "Tổng cộng là 691 cái. Khốn thật! Tôi quên mất người máy giám sát ngoài việc giám sát nhân vật được chỉ định thì cũng có thể ghi hình hoàn cảnh xung quanh."

Hai người vội vàng xem xét lại từng hình ảnh giám sát.

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Bỗng nhiên Anna vỗ vai Mặc Kính Nam, chỉ vào màn hình rồi nói: "Anh xem này."

Mặc Kính Nam nhìn về phía màn hình của Anna, chỉ thấy trong đó là một robot di động đang bay ra từ tầng cao nhất của Công ty nghiên cứu chế tạo Chiến giáp Trường Ninh. Hắn ta lập tức điều chỉnh trí thông minh nhân tạo, hai tay lướt nhanh trên bàn phím: "Kiểm tra hình ảnh vệ tinh không gian."

Vệ tinh gián điệp không gian cần thêm một chút thời gian để truyền tải hình ảnh về, hai người họ bèn yên lặng chờ.

Chỉ một lát sau, hình ảnh đã xuất hiện. Bọn họ thấy rõ ở độ cao khoảng mười nghìn mét trên không, có một chiến hạm vũ trụ cỡ trung đang đón lấy robot ấy rồi lập tức bay ra ngoài vũ trụ.

"Lúc đó, phi thuyền vũ trụ Thần Điện vừa khéo đi ngang qua bầu trời quận Trường Ninh."

"Không sai, chiến hạm vũ trụ này rất có thể đã chở người đến trạm vũ trụ Tĩnh Không."

Mặc Kính Nam lẩm bẩm: "Vấn đề hiện nay là, ai ở trong robot cơ động kia?"

Bỗng nhiên, công chúa Anna nói: "Lúc đó Cố Thanh Sơn đang ở đâu?"

Mặc Kính Nam thao tác hai tay rất nhanh: "Tôi xem một chút."

Trên máy chủ nhanh chóng xuất hiện một hàng chữ: [Mục tiêu đang di chuyển lên cao, ở khoảng cách 19217 mét trên không, tín hiệu rada không thể tiếp tục theo dấu.]

Hai người nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

Một lúc lâu, công chúa Anna mới chậm rãi nói: "Tuyên bố tin tức: Chín giờ sáng mai, trưởng công chúa đế quốc Sanorlanka sẽ có chuyến viếng thăm chính thức đến Liên Bang Tự Do, nơi dừng đầu tiên sẽ là quận Trường Ninh của Liên Bang."

Mặc Kính Nam chần chờ nói: "Thế thân của người đang ở nơi xa nhất của đế quốc tiến hành hỏi thăm làm từ thiện. Bây giờ lại đưa ra tin tức này... Chỉ trong vòng hai ngày vốn không thể nào vượt qua ba quốc gia rồi chạy đến đây."

Công chúa Anna nói: "Vậy thêm một câu, lần này công chúa đi xa còn sử dụng tàu bay siêu tốc."

Mặc Kính Nam nói: "Có phải gấp gấp quá rồi không?"

Công chúa Anna nhìn chằm chằm màn hình theo dõi báo cáo, nói khẽ: "Không, ta chỉ sợ chậm."

Sáng sớm hôm sau, Cố Thanh Sơn mặc đồng phục làm việc, dùng xong bữa ở căn tin nhân viên rồi đi nhanh đến phòng nghiên cứu của mình. Hắn chỉ mất khoảng năm phút đã giải quyết xong những vấn đề nghiên cứu, sau đó lại ngồi chờ người ra.

Rất cuộc trong vòng một năm, hắn có thể tu hành đến cảnh giới nào đây? Dựa vào sức của mình hắn, muốn thay đổi tương lai là điều gần như không có khả năng. Chẳng lẽ hắn phải trợ mắt nhìn tận thế đến một lần nữa ư?

Giọng nói và nụ cười của Tô Tuyết Nhi bất chợt hiện lên ngay trước mắt.

Cố Thanh Sơn đang miên man suy nghĩ thì một giọng nói điện tử đột ngột vang lên.

[Xin chào, số hiệu 41157, giám đốc Tô yêu cầu anh đến đại sảnh của công ty.]

Nghe vậy, hắn ngạc nhiên đứng dậy đi ra ngoài. Thông thường, những nghiên cứu viên đang nghiên cứu khoa học sẽ không bị quấy rầy, trừ khi là cán bộ cao cấp của công ty mời đến. Nhưng chuyện này rất kỳ lạ, hôm qua chính miệng Nữ Thần Công Chính đã nói sẽ giữ bí mật thì chắc chắn sẽ không báo lại với bất kỳ ai.

Vậy vì sao giám đốc Tô muốn gặp hắn?

Cố Thanh Sơn bước vào thang máy, đi thẳng đến đại sảnh của công ty, lập tức có hai người mặc đồng phục màu đen đi đến trước mặt hắn.

"Cố Thanh Sơn?" Một người hỏi.

"Là tôi."

"Đi theo tôi, phu nhân mời anh dự tiệc."

Người được bọn họ gọi là phu nhân, chỉ có thể là phu nhân chi trưởng của nhà họ Tô, cũng là mẹ Tô Tuyết Nhi.

Cố Thanh Sơn rùng mình, đáp: "Được."

Hai người dẫn Cố Thanh Sơn ra khỏi Công ty nghiên cứu chế tạo Chiến giáp Trường Ninh, lên một chiếc phi cơ bay đến nơi ở của nhà họ Tô. Khoảng hai mươi phút sau, phi cơ đáp xuống một vùng đất rộng rãi ven hồ.

Cố Thanh Sơn bước xuống, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy hồ nước trong vắt gọn sóng và đồi núi trập trùng, trông rất hữu tình. Ở giữa hồ có một hòn đảo nhân tạo, chính là chỗ ở của nhà họ Tô.

"Mời anh lên thuyền nhỏ đến đảo." Người dẫn đường nói xong liền rời đi.

Cố Thanh Sơn cảm ơn rồi đi nhanh đến bên hồ. Hắn không thấy phật lòng hay gì cả, bởi hắn biết rõ quy định ở đây là không cho phép lái phi cơ đến đảo, một mặt là vì lo lắng an ninh, mặt khác cũng là tuân theo lễ nghi.

Sát ven hồ, có một chiếc thuyền con đang chờ hắn, trên thuyền còn một người trẻ tuổi khác đang đứng.

"Cậu chính là Cố Thanh Sơn?" Người trẻ tuổi kia cười, chào hỏi.

"Là tôi, xin hỏi anh là ai?" Cố Thanh Sơn nói.

"Tôi họ Bạch, tên Hồng Vũ, đến từ quận Bạch Sa." Trên mặt người trẻ tuổi lộ ra chút kiêu ngạo.

Phủ chủ của quận Bạch Sa cũng họ Bạch. Người thanh niên này có thể đứng ở đây, có cơ hội lên được thuyền của nhà họ Tô nên rất có khả năng anh ta đến từ nhà họ Bạch, một trong chín đại thế gia Liên Bang.

"Rất vui được gặp." Cố Thanh Sơn nói xong rồi lên thuyền.

Bạch Hồng Vũ ngăn lại: "Cậu chờ một chút."

Cố Thanh Sơn dừng bước nhìn đối phương.

Bạch Hồng Vũ ngẩng đầu nói: "Yến hội nhà họ Tô, loại người hạ đẳng như cậu tốt nhất không nên tham dự, nếu không sẽ khiến giới quý tộc ở đây cảm thấy không vui."

Cố Thanh Sơn bình tĩnh nói: "Là Tô phu nhân mời tôi đến."

Bạch Hồng Vũ cười châm chọc nói: "Trở về đi, tôi sẽ nói với Tô phu nhân rằng cậu cáo bệnh xin về."

Cố Thanh Sơn hỏi: "Nếu tôi không về thì sao?"

Bạch Hồng Vũ đáp lại: "Tôi là người nhà họ Bạch quận Bạch Sa, người đứng đầu nhà họ Bạch là cha tôi, tôi chỉ nói vậy thôi nhưng chắc hẳn cậu đã biết kết cục khi không nghe lời tôi rồi chứ?"

Vậy mà Cố Thanh Sơn chỉ nói: "Phiền anh nhường đường."

Bạch Hồng Vũ bình tĩnh nhìn hắn như đang nhìn một kẻ ngu, lắc đầu: "Nơi này là nhà họ Tô, tôi không muốn làm những hành động thất lễ, nhưng tôi có thể cam đoan rằng cậu sẽ hối hận suốt đời."

Cố Thanh Sơn nhếch miệng cười: "Bây giờ tôi sẽ khiến anh hối hận suốt đời."

Trên hòn đảo giữa hồ.

Vườn hoa nhà họ Tô.

Một phụ nữ trung niên đoan trang ngồi trong đình, vô cùng tập trung pha trà.

"Thưa bà, Bạch Hồng Vũ và Cố Thanh Sơn đã đến bờ hồ nhưng có chút vấn đề."

"Chuyện gì?" Người phụ nữ trung niên cũng không quay đầu lại, hỏi.

"Hình như hai người họ xảy ra xung đột, cuối cùng chỉ có một người lên thuyền, đang trên đường đến đây."

Trên mặt người phụ nữ trung niên mang theo chút ý cười, lầm bầm: "Bạch Hồng Vũ trưởng thành rồi, đã biết làm thế nào để không đánh mà vẫn khuất phục được người khác. Rất tốt, thế mới được xem là quý tộc."

"Phu nhân, không phải như vậy. Người lên thuyền là Cố Thanh Sơn."

Người phụ nữ trung niên ngạc nhiên hỏi: "Bạch Hồng Vũ đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đuổi việc

"Cậu ấy bị Cố Thanh Sơn lột hết quần áo, đập xuống hồ." Rồi nhỏ giọng nói tiếp: "Tùy từng nhà họ Bạch đều đã lên đảo trước, chỉ có Bạch Hồng Vũ làm theo phép tắc cầu hôn, chờ thuyền ra đảo nên mới bị Cố Thanh Sơn ra tay."

"Nực cười!" Người phụ nữ trung niên nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: "Bảo Cố Thanh Sơn đến gặp tôi, đưa Bạch Hồng Vũ ra sau thay quần áo, sau đó dẫn đến yến hội, một lát nữa tôi sẽ tự mình giải thích."

"Vâng."

Người phụ nữ nọ chẳng còn tâm trạng pha trà nữa, cười lạnh một tiếng rồi khẽ nói: "Cóc ghè mà vọng tưởng một bước lên trời ư?" Nói xong, bà ta ngồi yên lặng chờ đợi người khiến bà ta chán ghét.

Một lát sau, Cố Thanh Sơn vừa đến, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra đối phương. Tô phu nhân thật sự rất giống Tô Tuyết Nhi, hơn nữa còn thường xuyên xuất hiện trên bản tin, muốn không biết cũng khó.

"Xin chào, Tô phu nhân." Cố Thanh Sơn cúi người chào.

Tô phu nhân nhìn hẩn một cái, nói: "Đừng nói gì cả, cậu lắng nghe một chút."

Cố Thanh Sơn ngẩn ra, quả nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền tới rất nhiều âm thanh. Đây là vườn hoa sau nhà, phía trước không xa chính là sân yến hội và sân sân bắn, tiếng gió cuốn theo âm thanh lại đây khiến người khác nghe thấy rõ ràng.

Giữa những tiếng âm ỉ ấy, có người thảo luận tình hình thế giới, có người nhỏ giọng trao đổi ý kiến hợp tác. Bên phía phụ nữ thì lại hỏi nhau xem quần áo nào đẹp, túi nào hợp thời, nghỉ mát ở đâu mới thoải mái.

Tô phu nhân chờ Cố Thanh Sơn nghe một lúc rồi mới hỏi: "Cậu nghe thấy gì?"

Cố Thanh Sơn nói: "Rất nhiều tin tức về quân đội quốc gia và các giao dịch nội bộ."

Tô phu nhân nói: "Phải, những người thảo luận vấn đề quân đội quốc gia đều có quân hàm từ thiếu tá trở lên, còn người bàn bạc quan hệ hợp tác giao dịch là người nhà họ Bạch và người nhà họ Tô của tôi, bọn họ đang chuẩn bị đầu tư mấy trăm triệu để thành lập một công ty mới." Những chuyện họ làm chẳng những thúc đẩy sự tiến bộ của Liên Bang, mà đồng thời còn thay đổi cuộc sống của hàng tỷ người. Còn về cánh phụ nữ, một bộ trang phục hoặc một cái túi trong miệng họ đều là những thứ đồ xa xỉ mà cậu có phần đầu vài năm cũng không mua nổi."

Sau đó, Tô phu nhân nhìn Cố Thanh Sơn: "Sao cậu lại rẻ mặt như thế? Đã nghèo còn kém. Nếu không phải có Tô Tuyết Nhi xin xỏ giùm thì cậu cho rằng mình có thể vào Công ty nghiên cứu chế tạo Chiến giáp của nhà họ Tô ư?"

Cố Thanh Sơn im lặng một lúc lâu rồi nghiêm túc nói: "Tô phu nhân, với kỹ thuật của bản thân thì tôi đã đủ tư cách gia nhập bộ phận nghiên cứu khoa học rồi."

"Cậu còn không rõ à?" Tô phu nhân lắc đầu, mở máy truyền tin lên và ra lệnh: "Bộ phận nghiên cứu khoa học chiến giáp hãy đuổi việc Cố Thanh Sơn, lập tức chấp hành."

Tô phu nhân vừa nói xong, máy truyền tin của Cố Thanh Sơn bỗng vang lên.

Trên đó chỉ hiện ra đúng một câu.

[Rời khỏi ngay hôm nay, anh đã bị đuổi việc.]

Cố Thanh Sơn cúi đầu không nói.

Tô phu nhân im lặng nhìn hẩn một hồi rồi bảo: "Tô Tuyết Nhi thích kết bạn, chúng tôi không phản đối, nhưng kẻ nghèo hèn rách nát lại toan tính muốn tỏ tình với Tuyết Nhi trước mặt mọi người hòng bám víu cành cao thì tôi kiên quyết phản đối."

Cố Thanh Sơn ngẩng đầu nói: "Đó là Trương Dã..."

Tô phu nhân ngắt lời hẩn: "Trương Dã là do nhà họ Bạch sắp xếp, nhưng như vậy thì sao chứ? Ngày nào cậu cũng quần lầy Tô Tuyết Nhi nên nhà họ Bạch đã sớm nhìn cậu không thuận mắt rồi." Sau đó, bà ta càng lớn tiếng hơn: "Trước kia, tôi muốn Tuyết Nhi tiếp xúc với nhiều loại người một chút, mở

mang kiến thức xã hội, nhưng đến bây giờ, tôi nhìn không vừa mắt rồi.""

Cố Thanh Sơn đáp lại: "Tôi và Tô Tuyết Nhi kết bạn, chưa từng làm hại cô ấy.""

Tô phu nhân như vừa nghe một câu chuyện rất nực cười, cẩn thận quan sát Cố Thanh Sơn từ đầu đến chân. Hắn bị bà ta ngăm ngửa đánh giá đến nỗi khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống.

Bà ta nói: "Tuần sau là sinh nhật con gái tôi, Bạch Hồng Vũ tặng nó một hòn đảo nghỉ mát trị giá tám mươi triệu điểm tín dụng. Còn cậu? À, là mô hình robot đáng thương này?""

"Bà nghe trộm tin tức của chúng tôi?"" Lần đầu tiên Cố Thanh Sơn nheo mắt lại, nhưng vẫn giải thích: "Robot chiến đấu này không phải là mô hình..."

"Thôi thôi, mặc kệ cậu dùng thủ đoạn lừa bịp nào, mặc kệ cậu đưa cái gì đến cũng không quan trọng."" Tô phu nhân ngắt lời hắn, về mặt hồ hững. Cuối cùng, bà ta đứng lên, nhìn thiếu niên từ trên cao xuống: "Quên không nói cho cậu biết, con gái của tôi đã thức tỉnh ngũ hành đặc biệt, sắp thức tỉnh linh lực hệ Phong rồi.""

Cố Thanh Sơn bỗng ngẩng đầu lên, gương mặt đầy vui mừng.

Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ chính là ngũ hành, Phong - Lôi - Quang - Âm - Âm là ngũ hành đặc biệt. Linh lực hệ Phong không tệ, rất có ích, là năng lực siêu phàm rất nhiều người tha thiết mơ ước.

Kiếp trước, Tô Tuyết Nhi đã thức tỉnh linh lực hệ Phong, nhưng đó là chuyện của hai năm sau. Vậy mà lúc này cô lại có thể thức tỉnh trước, đây là một chuyện tốt, bởi ngũ hành siêu phàm là một loại chức nghiệp giả, thức tỉnh càng sớm thì khi trưởng thành sức mạnh càng lớn.

Tô phu nhân nói: "Cậu mừng gì chứ? Tôi cảnh cáo cậu, sau này không được tới gần con gái của tôi nữa, càng không được liên lạc với nó. Cậu chỉ là một kẻ tầm thường không có chí tiến thủ, phải biết thế nào là chừng mực! Đây là lời khuyên của chủ mẫu nhà họ Tô, cũng là lời cảnh cáo."" Bà ta không thèm liếc nhìn Cố Thanh Sơn thêm cái nào nữa mà thanh lịch xoay người, nhẹ nhàng bước đi ra ngoài.

Xử lý chuyện nhỏ này xong, bà ta phải đến yến hội, dù sao cũng là bữa tiệc của nhà họ Tô, còn chờ nữ chủ nhân là bà đi chủ trì.

"Tô phu nhân, xin chờ một chút."" Bỗng nhiên, giọng của kẻ nghèo hèn kia truyền đến từ sau lưng.

Tô phu nhân quay đầu lại, lạnh lùng nhìn hắn.

Cố Thanh Sơn đứng lên, về mặt thành khẩn nói: "Tôi cần phải nói cho bà biết một chuyện.""

"Cậu nói đi.""

Cố Thanh Sơn nói: "Tôi không quản lấy Tô Tuyết Nhi, cho tới giờ cũng chưa từng muốn trèo cao bám víu nhà họ Tô, chúng tôi là bạn bè bình thường.""

Tô phu nhân cảm thấy bản thân mình sắp không kiềm được tức giận nữa rồi, bất chợt cười nói: "Bạn bè? Tôi thực chẳng dám tin là trong từ điển của cậu còn có từ này.""

Giọng điệu của bà ta bỗng chuyển lạnh: "Nơi này không chào đón cậu, cút đi.""

Cố Thanh Sơn hơi giật mình, chớp mắt một cái rồi yên lặng rời khỏi đình. Một lát sau, Tô phu nhân mới khẽ vỗ tay: "Đi."" Ánh mắt của bà ta lạnh như băng: "Nói với nhà họ Bạch và nhà họ Nhiếp biết, Cố Thanh Sơn sắp rời khỏi đảo.""

"Vâng.""

"Còn nữa, dù bọn họ làm gì tôi cũng không quản, nhưng không thể phát sinh chuyện gì xung quanh đảo này.""

"Tuân lệnh.""

Dặn dò xong chuyện này, cuối cùng tâm trạng của Tô phu nhân mới tốt lên được. Bà ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, lầm bầm nói: "Đã nói đến vậy rồi mà cũng không chịu buông, đến khi sắp chết muốn hối hận thì cũng đã muộn.""

Chẳng bao lâu sau, trời đã tối sầm xuống.

Lúc Cố Thanh Sơn ngẩn ngơ trở lại khu ổ chuột mới phát hiện phòng của mình đã bị cảnh sát dán giấy niêm phong. Cho dù sự việc Hung Hồ đã bị nhà họ Nhiếp che giấu, nhưng tự đứng trên tầng 22 lại có một căn phòng không có tường, thực sự vẫn quá nổi bật.

Cố Thanh Sơn đứng yên tại chỗ một lúc. Vị trí ở bộ phận nghiên cứu khoa học công ty Trường Ninh đã mất, bản thân hắn hình như cũng không còn nơi nào để đi.

Hắn sờ soạng trên người, chìa khóa của sát thủ Vương Minh đưa vẫn còn, hắn bèn xoay người đi về phía một tiểu khu.

Khi đi đến một con hẻm nhỏ hẻo lánh, Cố Thanh Sơn bỗng nhiên cúi đầu nhìn bóng của mình, thấy cái bóng đang vẫy tay với hắn, rồi khỏi chân hắn rồi

chạy vào con hẻm nhỏ.

“Thiên Tuyền kỳ...” Kỹ năng đặc biệt như vậy, Cổ Thanh Sơn lập tức nhận ra ngay.

Cách chào hỏi của người này rất khách sáo, năng lực cũng bày cả hết ra, chứng tỏ không có ác ý với hắn.

Thôi mặc kệ, cứ đi thử xem sao.

Cổ Thanh Sơn đi theo cái bóng vào ngõ nhỏ, đến một quán rượu nơi góc đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Gặp lại

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Hắn vừa mới đi vào, cửa quán rượu đã lập tức đóng lại, trước cửa treo biển “Tạm thời không tiếp tục kinh doanh”.

Bên trong, tiếng nhạc phát ra êm ái du dương, mùi thuốc lá nhàn nhạt, ngọn nến mờ ảo, chỉ có hai người ngồi ở quầy bar.

Một chàng trai vạm vỡ khôi ngô đeo mắt kính, mái tóc vuốt keo gọn ghẽ và một cô gái xinh đẹp với mái tóc đỏ rực dài bằng bình xõa sau vai.

Hai người họ nhìn Cổ Thanh Sơn, trên mặt đều nở nụ cười thân thiện.

“Há? Là cô!” Cổ Thanh Sơn ngạc nhiên nói.

Lời này thật sự rất bất ngờ, hai người kia nhìn nhau, đều cảm thấy khó hiểu.

“À... Không có gì. Tôi chỉ cảm thấy giống như đã gặp cô rồi.” Cổ Thanh Sơn bình tĩnh lấp liếm.

Nghe hắn nói vậy, hai người đối diện mới sực hiểu ra.

Người đẹp tóc đỏ đứng dậy vươn tay, hào phóng nói: “Xin chào, tôi là trưởng công chúa của đế quốc Sanorlanka, chắc anh đã nhìn thấy tôi trên các bản tin.”

Nói thẳng, có chuyện gì cũng đều nói thẳng ra, quả nhiên vẫn là tác phong quen thuộc ấy.

Cổ Thanh Sơn ngẩng đầu lên, đưa tay ra, nhanh chóng nắm lấy tay đối phương rồi thu về.

"Hân hạnh, tôi là Cổ Thanh Sơn."" Hắn đáp lời. Trong trí nhớ của hắn, cô là người thích sạch sẽ, ghét nhất là kẻ khác chạm vào người mình.

Quả nhiên, Anna hơi nhúu mày lại, ý cười trên mặt càng chân thành hơn: "Bạn học Cổ, mời ngồi.""

Cổ Thanh Sơn ngồi xuống đối diện hai người, không kìm được mà liếc nhìn cô thêm một cái.

Không ngờ sau nhiều năm như vậy lại có thể được gặp cô, được nhìn thấy cô ở độ tuổi thanh xuân của thiếu nữ.

Cổ Thanh Sơn cảm khái trong lòng.

Trưởng công chúa Anna Medici, hoa hồng có gai của Thánh giáo, người sở hữu Liệt Diễm Tử Thân, Siêu Phẩm giả có ngũ hành hệ Hỏa trời sinh, chưa kể danh hiệu lấy lòng kia nữa.

Diệt Thế nữ vương.

Cô là người chống lại vận mệnh thê thảm, là một linh hồn xinh đẹp luôn đấu tranh trong tuyệt vọng cho đến lúc mất đi.

Kiếp trước, khi Cổ Thanh Sơn vừa tiến vào dị thế giới, cô đã là nhân vật truyền thuyết nổi tiếng trong cả hai thế giới.

Có một lần vô tình, cô đã thuận tay cứu Cổ Thanh Sơn một mạng. Đối với cô mà nói, đó chỉ là hành động vô tâm tùy ý, nhưng Cổ Thanh Sơn vẫn luôn giữ trong lòng.

Chờ mấy năm sau, khi Cố Thanh Sơn nâng cao thực lực được ngang bằng với cô, hẳn bèn tìm đến cô để báo đáp ân tình: "Tôi chưa bao giờ thiếu nợ ai, cô cần tôi giúp cô làm gì xin cứ nói."

Nhưng cô chỉ cười ha ha và nói: "Được rồi, anh muốn đền ơn thì không bằng pha cho tôi một loại rượu ngon.""

Hắn thật sự đã đi tìm cách pha rượu bí mật hiếm thấy, luyện được tay nghề pha rượu cực ngon rồi đến tìm cô.

Nhưng cô cũng đã không còn nữa rồi.

Không thể tưởng được, đời này sống lại lại có thể gặp được cô nhanh như vậy. Thời khắc này, tâm trạng Cố Thanh Sơn cực kỳ tốt, đã hoàn toàn quên sạch Tô phu nhân.

Anh chàng tóc vuốt keo cũng đứng dậy, nắm tay Cố Thanh Sơn: "Xin chào, tôi là Phùng Hoắc Đức, anh có thể gọi tôi là Phùng hoặc là Hoắc Đức đều được."

"Xin chào!" Cố Thanh Sơn nhìn đối phương một chút.

Hình như đã nghe cái tên này ở đâu đó rồi thì phải? Có chút ấn tượng nhưng có điều dường như biến mất hơi sớm, tình tiết cụ thể thì cũng không nhớ rõ lắm.

Thôi bỏ đi, quản nhiều làm gì.

"Khoan hãy nói gì, trước hết chúng ta cứ uống một chén cái đã!"

Cố Thanh Sơn đi đến phía sau quầy bar, ngắm nhìn những chai rượu được trưng bày trên kệ. Lúc này, khí chất trên người hắn đã khôi phục hoàn toàn, tựa như trở về lúc tận thế, biến thành vị đại kiếm tiên tinh thủ sảng khoái, biến thành tướng chỉ huy chiến dịch, điều khiển ngàn vạn binh lính của quốc gia.

Phùng Hoắc Đức nhìn hắn một chút, bộ dạng âu lo, thăm thì hỏi Anna: "Bộ dáng của hắn có gì đó không đúng, chúng ta cứ thuyết phục theo kế hoạch hay là thẳng tay bắt lấy?"

Cô chăm chú nhìn thiếu niên đối diện rồi nhìn sang những chai rượu kia, nói nhỏ: "Đợi một chút, để xem hắn muốn làm gì."

Hai người nói xong thì Cố Thanh Sơn đã ôm lấy một đồng chai rượu rồi xoay người, đặt sáu, bảy chai rượu lên bàn đánh ầm một tiếng.

"Không được, hình như chưa đủ." Hắn lăm lăm rồi lại xoay người sang chỗ khác chọn lấy một ít rượu, lúc này mới ngừng.

"Người anh em, cậu muốn làm gì?" Phùng Hoắc Đức không nhịn được, hỏi.

Cố Thanh Sơn liếc gã một cái, lấy ra ba cái ly từ trên quầy bar rồi mới đáp: "Đời này lần đầu tiên gặp mặt, uống chén rượu để chúc mừng cái nào!"

"Cũng là một ý kiến hay!" Anna khá hứng thú, đây là một niềm hứng thú bên ngoài công việc.

Diệt Thế nữ vương thích uống rượu, nhất là cocktail.

Ở kiếp trước, từng có một người pha chế rượu, dựa vào một ly "Bọ Cạp" do chính y sáng tạo ra mà được cô coi trọng, gần như đã trở thành bạn trai đầu tiên của cô.

Nhưng chỉ là gần như...

Người pha chế rượu này không thể thành công, bởi vì cô đã chết.

Lúc ấy Cố Thanh Sơn chạy hai ngày hai đêm liên tục để cứu cô, cuối cùng vẫn không đuổi kịp, chỉ có thể đứng từ rất xa mà nhìn ngọn lửa Diệt Thế bùng cháy.

Cô dùng sức mạnh cuối cùng để diệt hàng hà vô số yêu ma, đồng thời cũng mang đi sinh mệnh của chính cô.

Cố Thanh Sơn lắc đầu, thu những dòng cảm xúc lại, bắt đầu điều chế cocktail một cách chăm chú.

Ba phút sau...

Một ly cocktail màu đỏ sẫm được đặt trước mặt Anna. Ly rượu này thoát nhìn tựa như một ngọn lửa thiêu đốt, nhưng nếu như dõ sâu vào trong ngọn lửa đang sôi trào đó thì tất cả đều biến thành vực sâu tăm tối không thể nhìn thấu được.

Anna cúi đầu quan sát chén rượu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Sơn.

"Uống đi!" Cố Thanh Sơn cố gắng nhếch khóe miệng cười nhẹ.

“Chén rượu này gọi là gì?” Anna bung chén rượu lên.

Cố Thanh Sơn nhìn cô, phun ra ba từ: “Cung Bọ Cạp.” Đây là tác phẩm cải tiến dựa trên các cơ sở cũ sau khi hấn uống “Bọ Cạp”.

Là vì hấn thương nhớ cô, dốc hết toàn lực làm ra tác phẩm ưng ý nhất.

“Sao lại gọi như vậy?”

“Bọ Cạp có cung điện, có đám sao nhỏ bảo vệ, là ngôi sao sáng mãi không bao giờ biến mất trên bầu trời.”

“Thật là một lời giải thích... ngu ngốc!”

Anna khinh thường nói, thế nhưng không biết tại sao, sự chua xót đau khổ mấy năm gần đây bỗng nhiên dâng trào. Cô nâng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Đắng, mạnh, như thiêu như đốt.

Hủy diệt, cô độc, khổ đau.

Cuối cùng mới có một chút vị ngọt khiến người ta phải lưu luyến mãi.

Nhắm mắt một lát, cô mở mắt ra, kinh ngạc nhìn Cố Thanh Sơn.

“Tôi thích anh!” Cô nói.

“Điện hạ!” Phùng Hoắc Đức bật dậy kêu to.

“Thật sao? Vậy thì cùng nâng chén nào hồi những kẻ khát máu!” Cố Thanh Sơn cúi đầu xuống, không cho đối phương trông thấy nét mặt của mình, hai tay pha chế rượu thật nhanh.

Chỉ trong chốc lát đã pha xong hai ly rượu.

Hai người cùng ly uống cạn một hơi.

“Xem ra anh cũng không tồi!”

Anna cười ha ha rồi đưa tay vỗ vỗ Cố Thanh Sơn.

Cố Thanh Sơn đẩy tay cô ra, nói chân thành: “Đừng nghịch, ở đây tôi còn một chén ‘Liệt Diễm Địa Ngục’, cô uống không?”

Hấn không nhận được, muốn pha cho cô tất cả rượu ngon mà hấn phát minh ra trong mấy năm gần đây.

Hai mắt Anna lóe sáng nhìn qua đối phương ngay tắp lự, ngoan ngoãn ngồi xuống: “Uống!”

Cô nhìn thiếu niên đang gấp gáp pha rượu một cách chăm chú rồi hỏi: “Có điều sao tôi lại chưa từng nghe qua cái tên ‘Liệt Diễm Địa Ngục’ này nhỉ?”

“Đây là rượu mới của tôi, tốn mất mấy năm mới pha chế được đây.”

Cố Thanh Sơn đáp, đẩy chén rượu đã bỏ thêm vài viên đá nhỏ qua cho cô.

Anna nhận lấy rồi nâng chén rượu lên nhìn một chút, bên trong là một màu đen hoàn toàn im ắng. Cô ngửa cổ uống hết chén rượu này.

“Đủ mạnh, xem ra tâm tình của anh mấy năm gần đây không được tốt cho lắm.” Anna chép miệng nói.

Cố Thanh Sơn cười nhẹ, cũng không trả lời.

Phùng Hoắc Đức đứng bên cạnh gấp đến nỗi không biết phải làm thế nào.

Vốn là dò xét bí mật cho đế quốc rồi tranh thủ đào nhân tài mang về, nào ngờ nhân tài còn chưa tới tay thì đã mất công chúa điện hạ.

Cố Thanh Sơn thì lại rất chú ý tới gã.

“Yên tâm đi!” Cố Thanh Sơn đưa cho gã một chai Whisky rồi nói: “Bây giờ chúng ta chỉ uống rượu thôi, khi nào đàm luận thì sẽ chăm chú luận đàm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Cung bộ cạp

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Phùng Hoắc Đức nhận lấy chai rượu, về mặt đầy bất đắc dĩ: “Ôi! Tôi chẳng ôm hi vọng.”

Bên kia, Anna đặt chén rượu xuống, lại chăm chú nhìn Cố Thanh Sơn.

Đột nhiên, một tiếng “ting” vang lên, ngay sau đó lại có thêm một tiếng nữa.

Ba người đồng thời nhìn lại, hóa ra là bộ đàm của Cố Thanh Sơn.

Cố Thanh Sơn mở bộ đàm lên rồi đặt trên bàn.

[Cố Thanh Sơn, công dân của Liên Bang, hiện giờ anh bị tình nghi là có liên quan đến một vụ án mưu sát, xin hãy đứng yên tại chỗ, không nên di chuyển, nhân viên chấp pháp đang đến!]

[Học sinh Cố Thanh Sơn, do cậu có liên quan tới một vụ án mưu sát, đồng thời bị một số quý tộc lên án về hành vi trộm cắp, Trường Công lập Quý tộc thuộc quận Trường Ninh tuyên bố cậu bị đuổi học.]

Ánh sáng trên bộ đàm tắt dần.

Cố Thanh Sơn ngồi đó không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng vậy.

“Chắc.” Anna vỗ vỗ bả vai của hắn: “Đừng nản chí, cuộc sống luôn không thuận lợi. Đi về Đế quốc với tôi, tôi cam đoan sẽ cho anh hưởng đãi ngộ tốt nhất. Không, tự tôi sẽ phong anh làm Nam tước, thế nào?” Thấy Cố Thanh Sơn không nói lời nào, cô lại hỏi: “Hình như bên ngoài có không ít người đang tới đây, có muốn tôi giải quyết giúp anh không?”

Phùng Hoắc Đức trợn trừng mắt, giật mình nhìn công chúa điện hạ. Công chúa điện hạ vốn lạnh lùng là vậy, sao giờ lại đối xử với một người con trai như thế?

Gặp quý rồi! Không biết thằng nhóc này có lừa gạt mạng công chúa đi hay không nữa?

Cố Thanh Sơn bỗng bật cười, từ tốn đáp lại: “Vốn dĩ tôi muốn có một khoảng thời gian yên ổn.”

Bên ngoài truyền đến tiếng còi cảnh sát chói tai, nhồn nháo ầm ĩ.

Tiếng hô hoán, tiếng chạy, tiếng phản phật của máy bay trực thăng, tất cả đều dần tiến về quán bar này.

Cố Thanh Sơn đứng lên, nói: “Tôi còn đang hi vọng xa vời rằng sẽ thi đỗ vào trường đại học để bù đắp một chút tiếc nuối trong lòng cơ đấy.”

Một cây cung đột nhiên xuất hiện trên tay hắn, ngay sau đó ba ống tên cũng khoác lưng lẳng trên lưng.

Hắn cầm cung rồi đi thẳng ra cửa quán bar. Theo mỗi một bước chân, thân hình hắn dường như lại sáng hơn một chút. Cho đến khi hắn đứng ở cửa và kéo cửa ra thì khí tức vô hình mà gấp gáp đã tràn ngập quanh thân hắn, một tia sáng tinh khiết linh thiêng lượn lờ bao quanh.

Lúc này, hắn giống hệt như một thanh kiếm sắc bén đã được rút ra khỏi vỏ.

Chương 24: Vây Quét

“Hai người đi đi, đừng để bị liên lụy, sau này chúng ta lại nói chuyện.” Nói xong Cố Thanh Sơn sai bước đi ra ngoài.

Anna lập tức tỉnh rượu.

“Hắn ta đẹp trai quá.” Cô lẩm bầm, trong mắt lộ ra con sóng kỳ lạ.

Phùng Hoắc Đức nói: “Điện hạ, có rất nhiều người đang tới, chúng ta đi trước đi.”

“Đi gì chứ, cơ hội tốt như thế này mà.” Anna nghiêm mặt: “Lập tức bắt đầu đánh giá.”

Phùng Hoắc Đức cười khổ nói: “Bắt đầu đánh giá chiến lược vào thời điểm này... Thời cơ có hơi tệ quá không? Lỡ như người bị phát hiện thì sẽ để lại hậu quả rất nghiêm trọng về mặt ngoại giao.”

Sắc mặt Anna trở nên nghiêm túc, nhìn đối phương nói: “Nhiệm vụ của chúng ta là phải làm rõ vì sao Nữ thần Công Chính lại muốn đẩy động can qua, và Cố Thanh Sơn chính là nhân vật then chốt.” Cô nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Bệ hạ chờ câu trả lời của chúng ta.”

“Vâng.”

Phùng Hoắc Đức nghiêm mặt, nhanh chóng lấy một cái máy loại nhỏ từ cái kho sau của quán bar ra, để lên mặt đất, nhanh chóng thao tác.

[Tải sóng sinh mệnh của Cố Thanh Sơn, phong tỏa đặc trưng bên ngoài của sinh vật, bắt đầu theo dõi. Mệnh lệnh: 270 thiết bị giám sát và vệ tinh chuẩn bị vào vị trí.]

“Đã vào vị trí.” Rất nhiều âm thanh khác nhau truyền tới từ máy truyền tin.

[Vệ tinh gián điệp trên bầu trời chuẩn bị vào vị trí.] Giọng nói điện từ vang lên.

“Rất tốt, các đồng chí, nhiệm vụ lần này rất quan trọng, hãy đảm bảo các máy giám sát đều hoạt động bình thường.”

“Tuân lệnh, thưa Thiếu tá.”

“Vậy bắt đầu đi.” Phùng Hoắc Đức gõ lên phím xác nhận.

[Đánh giá toàn diện chức nghiệp giả chính thức khởi động, hệ thống bắt đầu thu thập số liệu.]

[21 giờ 37 phút ngày 27 tháng 4 năm 3091, công dân Liên Bang Cố Thanh Sơn, nam, 18 tuổi, người tiềm lực. Bắt đầu đánh giá.]

Một màn hình xuất hiện trước mặt hai người, phía trên chính là tình cảnh của Cố Thanh Sơn sau khi ra khỏi quán bar. Xung quanh đã được giải tán, trên đường phố trống không không thấy một bóng người. Tiếng còi xe cảnh sát dần tới gần, trên bầu trời, bốn chiếc phi cơ tuần tra nhanh chóng bay tới. Phi cơ còn chưa đến nơi mà tiếng loa phía trên đã vang lên khắp con phố.

“Người bên dưới nghe đây, giờ anh đang là tội phạm bị tình nghi, hãy đứng yên tại chỗ không được lộn xộn, nếu không chúng tôi sẽ thi hành bước tiếp theo.”

Cố Thanh Sơn đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn chằm chằm phi cơ.

Bỗng nhiên, trên một chiếc phi cơ lóe lên một ánh sáng đỏ, hấp dẫn sự chú ý của Cố Thanh Sơn.

“Tia laser khởi động rồi?” Về mặt Cố Thanh Sơn cứng lại.

Quả nhiên, một giây kế tiếp, pháo điện từ chờ bên dưới phi cơ nổ “Ầm” một tiếng. Ánh sáng màu xanh xé rách bầu trời, quả pháo được thả xuống con đường làm mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, bụi đất tung bay, khói mù lượn lờ.

Trên bầu trời, một chiếc phi cơ phát ra lời chất vấn nghiêm nghị: “Cảnh hiệu 172033, tại sao đột nhiên khai hỏa, tôi cần được giải thích.”

“Tôi được trao quyền, mời sếp kiểm tra mệnh lệnh mới nhất.” Phi cơ khai hỏa không thêm đề ý nói.

Chiếc phi cơ phía trước im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Lập tức kiểm tra tình hình trận chiến, xác nhận thi thể.”

Bốn chiếc phi cơ chậm rãi đến gần. Bụi mù từ từ tán đi, họ đã có thể nhìn rõ tình hình bên dưới.

Nhưng trên mặt đất không có thi thể.

Kẻ bị tình nghi giết người kia đang đứng trên nóc đèn đường, nhìn về bên này với ánh mắt lạnh băng.

“Chết tiệt, hắn còn sống! Chuẩn bị đồng thời khai hỏa!”

Nhưng bọn họ không có cơ hội ấy.

Cố Thanh Sơn kéo cung Quân, rút linh lực vào, tiện tay bắn ra bốn mũi tên.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái.

Ầm!

Bốn chiếc phi cơ cảnh lực tuần tra loại nhỏ lần lượt bốc cháy, khói bay mù mịt, phải hạ cánh khẩn cấp.

Vị trí động cơ của những phi cơ ấy đều bị một mũi tên bắn thủng, nếu còn không hạ xuống, phi cơ sẽ nổ.

Anna huyt sáo một cái, nói: “Rất chuyên nghiệp.”

Đối diện cô và Phùng Hoắc Đức, số liệu dày đặc trên máy chủ cấp tốc hiện lên, hệ thống đánh giá đang dồn sức tính toán.

Cố Thanh Sơn đứng trên đèn đường, vẻ mặt bình tĩnh. Hắn đã có tu vi Luyện Khí tầng 5, linh lực mãnh liệt rót vào cung tên, lực tàn phá đã sớm vượt xa lúc xưa.

So với lúc giết Hùng Hồ, thực lực của hắn tăng lên hơn gấp đôi rồi.

“Hahaha, Cố Thanh Sơn, mày thân là công dân Liên Bang, chẳng những chống lại lệnh bắt trước mặt mọi người mà còn định bắn chết cảnh sát sao!”
Phía xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu đặc ý.

Cố Thanh Sơn nghiêng đầu nhìn sang thì thấy Nhiếp Vân đang đứng trên ban công của một tòa nhà, chiếc phi cơ hoa lệ của hắn ta cũng đang đậu ở đó, sau lưng hắn ta là mấy chục tên cao to đang đứng.

Nhiếp Vân khoanh tay, cổ ý tỏ vẻ nuối tiếc nói: “Mặc dù chúng ta là bạn học, nhưng tao thân là quý tộc quận Trường Ninh thì phải có nghĩa vụ trợ giúp cảnh sát lùng bắt hung phạm.”

Cố Thanh Sơn nhìn hắn ta, nghiêm túc hỏi: “Mày tội gì cứ phải làm khó làm dễ tao mãi vậy?”

Nhiếp Vân thù hận nói: “Mày hại tao thua hai chục triệu ở sòng bạc, còn giết người hầu của tao, mày cho rằng tao dễ chọc sao?” Sau đó, hắn ta quay đầu lại nói: “Xông lên, giết hắn đi, ai lấy được đầu hắn, thưởng mười triệu!”

Đám đàn ông cao to nghe thấy vậy, đồng loạt nhìn chăm chăm Cố Thanh Sơn.

Đây là một cái đầu trị giá mười triệu!

Bọn họ ai nấy vịn vách tường, nhảy xuống tòa lầu, tranh nhau tấn công về phía Cố Thanh Sơn.

Nhiếp Vân ưu nhã cầm một ly rượu vang, cười to nói: “Ba mươi Võ Đạo Tông Sư điều phối ghen, chỉ cần đề cũng đủ đề chết mày rồi, đây chính là sức mạnh của quý tộc đây!”

Cố Thanh Sơn nhìn lướt qua đám võ giả không ngừng ép tới gần, im lặng giờ Quân cung lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vây quét

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Tay hắn hành động nhanh đến mức chỉ còn thấy bóng, trên Quân cung không ngừng vang lên những âm thanh nặng nề.

Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!

Sắc mặt của tên cao to chạy đến đầu tiên đột nhiên biến đổi, cơ thể bỗng nghiêng đi.

Một bóng xám bay đi từ chỗ mà gã vốn đang đứng.

“Ngây thơ quá.”

Khóe miệng tên cao to nở nụ cười tàn nhẫn, nhưng gã chỉ kịp nói ra một câu này liền bị một mũi tên khác bắn xuyên qua ngực.

Một cái lỗ cực lớn xuất hiện trước ngực gã, nhìn xuyên qua cái lỗ này còn có thể nhìn thấy cảnh sắc của ngôi nhà phía sau.

Tên cao to té nhào xuống đất, không một tiếng động.

Trên bầu trời, mũi tên càng ngày càng nhiều, tốc độ càng lúc càng nhanh. Khuôn mặt Cố Thanh Sơn lạnh như băng, hai tay không ngừng, cả người giống như một cái máy bắn tên vậy.

Mưa tên trút xuống, các võ giả lật đật tránh né, không còn sức lao về phía trước nữa.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bọn họ đã phát hiện ra rằng mình căn bản không thể trốn thoát. Từng bóng xám hóa thành tử thần đoạt mệnh, lấy đi sinh mạng của họ.

Một tông sư thấy tình hình không ổn, lấy một cái rương ở sau lưng ra, ấn một cái lên đó. Một bộ giáp bảo vệ Đan Bình Ngoại Cốt từ trong rương đưa ra, chậm rãi khoác lên người gã.

Giáp bảo vệ Đan Bình Ngoại Cốt có năng lực phòng vệ khá tốt, có thể gia tăng sức mạnh cho người mặc, lại còn trang bị hệ thống hòa lực, là hàng phân phối cho binh lính quân đội.

Gã là võ giả cấp bậc tông sư được điều phối giết, giống như quả trên cây được dùng thuốc thúc chín, mặc dù cảnh giới đạt tới cấp bậc tông sư, nhưng lại không thật sự lĩnh ngộ được sức mạnh tông sư, cho nên không ngại sử dụng chút hỏa lực binh sĩ. Còn Tông sư Võ đạo chân chính thì tay không vật lộn trong máu và lửa cũng không thêm sử dụng những thứ này.

Cố Thanh Sơn lập tức chú ý đến gã, trường cung xoay qua, khởi động Liên Xạ.

Keng keng keng keng keng!

Một chuỗi âm thanh vang lên giòng gã xen lẫn với tia lửa bắn ra, võ giả cấp Tông Sư kia ngửa mặt lên trời phun ra một búng máu rồi ngã quỵ dưới đất, không nhúc nhích nữa.

Trên bộ giáp bảo vệ Đan Bình Ngoại Cốt xuất hiện một cái lỗ sâu hoắm.

Phòng vệ mức độ này tuy mạnh hơn tám thép trên phi cơ cảnh dụng loại nhỏ, nhưng đối mặt với mũi tên linh lực của Cố Thanh Sơn thì vẫn chẳng có nghĩa lý gì. Có điều cái chết của người này đã đưa đến cơ hội hiếm có cho các Tông sư Võ đạo khác.

Ba võ giả cấp Tông sư nhanh chóng áp sát đến, đã đến dưới đèn đường.

Bọn họ nhìn nhau rồi cùng nhảy lên đèn đường, tung ra quyền cước đánh vào những chỗ yếu hại trên người Cố Thanh Sơn.

Bọn họ phối hợp với nhau cũng khá ăn ý, vây kín Cố Thanh Sơn không còn chút kẽ hở, căn bản không cách nào chạy thoát được.

Bên kia, một tay Cố Thanh Sơn cầm trường cung, một tay khác nhẹ nhàng ấn xuống.

“Hãy!”

Cố Thanh Sơn quát lên một tiếng, linh lực trong đan điền dâng lên mãnh liệt như nước thủy triều. Trên người hắn từ từ tỏa ra ánh sáng màu xanh mà mắt thường có thể thấy được, sau đó nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

Chiều này là chiều cơ bản nhất giúp phóng linh lực ra ngoài, gọi là “Linh áp”.

Ở dị thế giới, những đại tu sĩ ở kỳ Nguyên Anh, Hóa Thần chỉ tùy tiện phóng ra Linh áp là đã có thể đè tất cả người dân trong một tòa thành ra đất, muốn động cũng không được.

Còn với Linh áp Luyện Khí tầng 5 của Cố Thanh Sơn thì chỉ có thể sinh ra một lực đẩy, nhưng Cố Thanh Sơn vẫn cố tình dùng nó để chèn ép những người chưa từng được chứng kiến loại sức mạnh này.

Ba Tông sư còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì đã gặp phải một lực đẩy rất mạnh, đẩy họ bay vút đi giữa không trung, bộ dáng vô cùng chật vật.

“Bia ngấm tốt đấy.” Hai mắt Cố Thanh Sơn hơi híp lại, rút mũi tên ra. Hắn chẳng cần dùng đến bất kỳ kỹ năng nào, chỉ đơn giản là rót linh lực vào mũi tên rồi bắn ra một loạt.

Ba võ giả cấp Tông Sư còn đang bay giữa trời thì đã bị mấy mũi tên của hắn bắn thành cái sàng, trên người lủng lỗ chỗ. Lúc họ rơi xuống đất thì đã trở thành thi thể lạnh băng.

Cố Thanh Sơn đứng trên đèn đường, cầm cung đưa mắt nhìn bốn phía. Ba mươi Tông sư đã bị bắn chết hết, thi thể nằm đầy đường.

“Khốn kiếp, là ba mươi Tông sư đấy...” Sắc mặt Nhiếp Văn không ngừng thay đổi, hai chân run rẩy đến mức sắp không đứng vững.

Hắn ta cắn răng một cái, chạy đến trước cửa phi cơ, cung kính thi lễ: “Bác Mã, phải nhờ ngài ra tay rồi.”

Một ông cụ lưng còng chấp hai tay sau lưng bước xuống phi cơ, nhìn xuống con đường bên dưới, nghiêm túc quan sát từng thi thể một.

“Ra tay ác thật, có điều mấy mũi tên nhỏ nhắn như đồ chơi con nít này cũng chẳng làm khó được tôi.”

Ông cụ nói xong, hai đầu gối khẽ khụy xuống. Một tiếng “ầm” vang lên, chỉ thấy cả người lão đã lao thẳng về phía Cố Thanh Sơn như đạn pháo!

Khoảng cách xa như vậy mà đám lãng không giết đến, chỉ e đối thủ đã đạt đến cấp bậc Đại tông sư. Ánh mắt của Cố Thanh Sơn tinh tường cỡ nào, hắn ngay lập tức xác định được thực lực của đối phương.

Ông cụ bỗng nhiên đưa hai tay ra, đẩy về phía trước.

Về mặt Cổ Thanh Sơn biến đổi, bay vọt ra sau không chút do dự, đáp lên một ngọn đèn đường khác.

Cùng lúc đó, giữa không trung, rõ ràng ông cụ vẫn còn cách Cổ Thanh Sơn mấy chục mét nhưng cũng đã vùng mạnh hai quyền.

“Trùng Tí Pháo Chùy! (*)”

(*) Có nghĩa là hai tay biến thành chùy và pháo.

Xèo... Âm!

Đầu tiên là một âm thanh nhỏ vang lên, sau đó là một tiếng nổ cực lớn. Khi nhìn lại, ngọn đèn đường mà Cổ Thanh Sơn đứng khi nãy chỉ còn lại một nửa.

“Nhóc con chạy nhanh đấy.” Lão nói rồi đuổi theo.

Cổ Thanh Sơn không nói một lời, giờ cung tên bắn ngay.

Lão phát tay không thềm đề ý, những mũi tên bị bật ra kêu leng keng.

Cổ Thanh Sơn nhíu mày, cảm thấy hơi bức bối.

“Hai tay có thể cách không đánh ra Hóa Kinh, uy lực đến mức độ này, chắc chắn là sức mạnh Quy Tàng.”

Một người khi đạt đến cảnh giới Đại tông sư Võ đạo tức là từng có một cơ hội kích phát thần thông, rõ ràng ông cụ trước mặt đã kích phát được Quy Tàng, nên hai tay mới có sức mạnh đặc biệt này.

Lão ta nói không sai, đối mặt với những mũi tên được bắn thẳng đến này, lão chỉ cần giờ hai tay lên, sử dụng sức mạnh Quy Tàng là đủ đối phó rồi.

Chân của Cổ Thanh Sơn vẫn không dừng lại. Phía sau lưng, ông lão đuổi theo hấn sát nút. Suốt con đường ta chạy ngueri đuổi ấy, tất cả những ngọn đèn đường đều gặp phải tai vạ.

Âm! Âm! Âm!

Đèn đường không ngừng đổ xuống, ông lão càng đuổi càng gần.

“Chết đi thằng nhãi! Tao sẽ lấy đầu mày!” Lão ta hung ác nhào tới.

Cổ Thanh Sơn vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ kéo Quân cung thật căng, tạo thành hình trăng tròn, sau đó đột nhiên quay người lại, hét: “Loạn Vũ!”

Dây trường cung rung lên không ngừng, từng tiếng vang lên như sấm sét. Mỗi một mũi tên màu xám đều như có sự sống, bay lượn giữa không trung như rồng như rắn, vẽ ra những quỹ tích khó lường.

“Sao có thể như vậy!” Lão quát khê một tiếng, hai chân đột nhiên bám chặt trên mặt đất, cảnh giác nhìn xung quanh.

Năm mũi tên bắn đến cùng một lúc!

Cơ thể lão ta linh hoạt như cá bơi, không ngừng vặn vẹo lăn lộn, né tránh những mũi tên vùn vụt lao tới. Những mũi tên này chứa sức mạnh to lớn hơn ban nãy rất nhiều, hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của lão. Chưa kể góc độ của chúng rất xảo quyết, lão phải dùng hết sức mình mới né được.

Đại tông sư Võ đạo đã có một chút Linh giác, nên mỗi lần mũi tên đến sát cơ thể vẫn luôn phản ứng lại kịp, hoặc là xoay người tránh né, hoặc là đưa hai tay ra đánh mũi tên bay đi.

Sau một trận chiến nguy hiểm kịch liệt, cuối cùng lão cũng tránh né được hết các mũi tên.

“Đây là thuật bắn cung kiểu gì?” Lão ta thờ phỉ phò hỏi.

Trong lòng lão ít nhiều cũng đã hối hận, nếu biết trước mũi tên này còn có thể chuyển hướng bay liên tục như vậy thì lão đã không vội giành tấn công trước rồi. Ngược lại, từ từ chiến đấu, chậm rãi tiếp cận đối phương sẽ an toàn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Long hổ đấu nhau

Nhóm dịch: Fulybook

Nguồn:

Nhưng bây giờ, hai bên đã đánh đến tận quảng trường. Nơi này rất rộng rãi, thuật bắn cung quái dị của đối phương đã chiếm ưu thế hoàn toàn, mà khoảng cách của hai bên cũng vừa vặn thích hợp cho đối phương tấn công.

Lẽ nào thằng nhãi này đã tính sẵn rồi?

Ông cụ chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh.

“Thuận bắn cung kiểu giết người.” Cố Thanh Sơn nói, hai tay hơi khựng lại một giây rồi đột nhiên tăng tần suất, liên tục phát động kỹ năng.

Loạn Vũ!

Loạn Vũ!

Loạn Vũ!

Ba lần “Loạn Vũ” liên tục, từng mũi tên hóa thành những cái bóng lao tới cực nhanh, bao vây lấy Đại tông sư.

Lúc này khi phải đối mặt với “Loạn Vũ”, Đại tông sư đã phải né tránh rất vất vả, lần này cuối cùng không tránh thoát được nữa.

Phập phập phập phập!

Âm thanh mũi tên cắm vào da thịt rất nhỏ nhưng trong màn đêm yên tĩnh, dù cách rất xa vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Đại tông sư cả người đầm máu, lao đảo mấy bước rồi ngã ra đất. Lúc này người lão giống như con nhím cắm đầy mũi tên, linh lực thấm vào trong cơ thể đã hủy diệt sức sống của lão.

Cho đến lúc chết, Đại tông sư vẫn chưa nhắm mắt, trong mắt toát ra vẻ hối hận và cực kỳ không cam lòng.

Nhiếp Vân hoàn toàn ngây người.

Đây là Đại tông sư đấy! Là một nhân vật cường đại áp đảo rất nhiều Tông sư bình thường! Là một nhân vật đã kích phát sức mạnh Quy Tàng rồi!

Ngay cả những Siêu Phàm giả cũng không dám tùy tiện đắc tội Đại tông sư!

Đây chính là người có lực chiến đấu mạnh nhất nhà họ Nhiếp, vì muốn lấy lòng nhà họ Bạch nên họ mới trịnh trọng phái lão ra.

Chết tiết! Sao tên nhãi này lại khủng bố đến vậy!

Cả người Nhiếp Vân ướt đầm mồ hôi lạnh.

Lúc này, giữ mạng mình mới là quan trọng nhất. Đợi đến khi nhà họ Bạch đích thân ra tay thì thằng nhãi này chỉ còn một con đường chết mà thôi. Dù sao nhà họ Bạch cũng là một trong Cửu phủ, gia tộc mình hoàn toàn không thể so sánh được.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Vân giờ hai tay lên hết lớn: “Tôi là cháu đích tôn của nhà họ Nhiếp, giờ tôi đầu hàng! Cố Thanh Sơn, tốt nhất cậu...”

Phập! Một mũi tên bay tới, cắm thẳng vào ngực hắn ta.

Nhiếp Vân chụp lấy mũi tên trước ngực, lui từng bước ra sau, cuối cùng lão đảo té lăn ra đất, trong miệng không ngừng tuôn ra máu tươi.

Mình sắp chết rồi... Trong lòng Nhiếp Vân chợt ngộ ra.

Cuộc sống sung sướng, tài sản khổng lồ, tiền đồ sáng sủa... Giờ phút này sắp vĩnh viễn mất hết rồi.

Không, không thể như vậy! Vì sao mình lại chết!

Hắn ta đột nhiên kêu lên đầy thê lương, giọng như ác quỷ: “Cố Thanh Sơn! Thực ra mày cũng giống tao, có thực lực liền muốn tiêu diệt những kẻ chướng mắt, giết càng nhiều thì càng đến gần cái chết hơn! Tao nguyện rửa mày! Tao nguyện rửa mày trước khi chết phải chịu đủ sự dày vò, chết không có chỗ chôn!”

“Tao không giống mày.” Cố Thanh Sơn buông trường cung xuống: “Cả đời này của tao, báo oán báo thù, giết người vô số, nhưng chưa từng ý thể hiếp người.”

Hắn nhìn lướt qua những thi thể đầy đường, trên mặt không hề có chút gọn sóng.

Nhiếp Vân rất không cam tâm, giãy giụa nói: “Nhà họ Bạch sắp tới rồi, mày... chết chắc! Tao... Tao chờ mày... trên đường đến suối vàng!”

Hắn ta nhắm mắt lại, chìm sâu vào trong bóng đêm vĩnh cửu.

...

Trong quán rượu.

Công chúa Anna dụi mắt, một lần nữa nhìn lên màn hình.

Thi thể của Đại tông sư vẫn nằm nguyên trên mặt đất.

“Điều này không hợp lý...” Ánh mắt cô đầy vẻ khó tin.

Ngay từ lần đầu gặp mặt, thiếu niên trên màn hình đã khiến cô chấn động sâu sắc. Mãi cho đến khi hắn ra ngoài đối mặt với kẻ địch, cô vẫn nghĩ, lẽ như không được thì cô sẽ ra mặt cứu hắn, nhưng không ngờ kết quả lại thế này.

Trên người Cố Thanh Sơn dường như được bao phủ bởi một lớp áo thần bí khiến cô nhìn không thấu, rồi lại bị hấp dẫn.

“Đúng vậy, thế này hoàn toàn không đúng, tiến bộ quá nhanh, trừ phi lần trước hắn che giấu thực lực.” Phùng Hoắc Đức cũng nói. Gã hí hoáy thao tác trên máy tính quang học, lấy kết quả đánh giá ra rồi phóng to trên màn hình.

[Đánh giá sơ bộ thực lực của mục tiêu: cảnh giới Đại tông sư. Năng lực: chưa xác định, nghi ngờ là Thiên Tuyền hoặc Siêu Phàm, cụ thể chưa biết.]

[Đang tải hồ sơ sinh học của mục tiêu...]

[Mục tiêu chưa từng sử dụng biến đổi gen.]

[Kết luận: Cố Thanh Sơn, nam, 18 tuổi, đánh giá tiềm lực: S]

Phùng Hoắc Đức nhìn chằm chằm vào màn hình, cảm khái nói: “18 tuổi đã có được lực chiến đấu cấp bậc Đại tông sư, tôi thật sự muốn biết rốt cuộc Thiên Tuyền kỳ của tên yêu nghiệt này là gì quá.”

Đột nhiên, máy truyền tin bên cạnh họ reo vang không ngừng.

Anna ấn một cái, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chuột Đồng báo cáo, đội robot chiến đấu của quận Bạch Sa đang tiến vào, bảy giây sau sẽ đến chiến trường. Còn cách đó một trăm cây số, chiến hạm của Bạch phủ đang tập kết.”

Anna lập tức tắt máy truyền tin, đứng dậy nói: “Tôi phải đi cứu hắn.”

Phùng Hoắc Đức vội ngăn cô lại: “Điện hạ, người tuyệt đối không thể xuất hiện. Công chúa đế quốc đại khai sát giới ở Liên Bang sẽ gây ra tranh chấp chính trị nghiêm trọng nhất trong lịch sử, sẽ dẫn đến chiến tranh toàn diện!”

“Tôi mặc kệ!” Anna nói, hai tay chấp lại với nhau, làm tư thế cầu nguyện: “Tử Thần trong Liệt diễm, ta kêu gọi...”

“Bốp” một cái, hai tay của cô bị Phùng Hoắc Đức hất đi.

“Điện hạ, để tôi ra cho, cô rời khỏi đây trước đi.”

“Không được! Cấp bậc tiến hóa Thiên Tuyền kỳ Âm Ảnh của anh quá thấp, chắc chắn không thể tránh được máy quét sinh học của đám chiến hạm.”

Máy truyền tin lại kêu lên lần nữa, Phùng Hoắc Đức vô cùng nôn nóng, đập lên máy truyền tin một cái, quát: “Chuyện gì!”

Trong máy truyền tin truyền đến giọng nói đầy hoảng sợ: “Phi Điều báo cáo! Phi Điều báo cáo! Vô Thánh Liên Bang tới!”

“Cái gì?” Anna tròn to hai mắt: “Ông ta từ đâu tới, sao tôi không cảm ứng được?”

“Ông ta đang đáp xuống! Đang đáp xuống!”

Trong khi đó, ở bên ngoài, Cố Thanh Sơn rút một mũi tên ra, híp mắt đánh giá đám robot đang nhanh chóng áp sát tới.

“Chiến giáp đột kích Điều Hâu 091, lực sát thương không tệ.” Hắn kéo căng dây cung: “Nhưng cấu tạo chẳng hợp lý gì cả.”

Hắn hơi buông tay ra, dây cung bật lại, mũi tên được bao quanh bởi một tầng linh lực hư ảo bay vút đi, lóe sáng trong đêm tối.

“Keng” một tiếng, mũi tên xẹt ngang qua người robot, bị lệch hướng bay đi mất tăm.

“Chắc, thêm phát nữa vậy.” Cố Thanh Sơn nhanh chóng kéo cung, bắn ra thêm một mũi tên.

Ầm!

Mũi tên đâm vào phần trung tâm kết nối ở khớp gối robot, chiến giáp làm từ sắt thép ấy lập tức bị bắn thủng chân, ngã nhào ra đất.

Cố Thanh Sơn liên tục lui ra sau, tránh thoát cơn mưa đạn loại nhỏ bắn ra từ phía đối diện. Tay hắn cũng không rảnh rang, rút ngay ra một mũi tên khác, kéo dây cung.

Mũi tên xé gió lao đi.

Một robot đang nâng súng liên thanh hạng nặng bị mũi tên cắm vào từ nòng súng, xuyên thẳng đến cuối làm kích nổ đạn laser bên trong.

Uy lực của đạn laser rất mạnh, robot bị nổ bay mất nửa người, linh kiện rơi đầy trên đất, đứng yên tại chỗ không cách nào động đậy.

“Gặp ma rồi! Cung tiễn thực sự có thể làm được đến vậy sao?” Phùng Hoắc Đức nhìn màn ảnh, cắn răng thốt ra.

Anna nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt, nói: “Vị trí hắn bắn trúng là điểm yếu của chiến giáp đột kích Điều Hâu 091, trong nghiên cứu tình báo của chúng ta có ghi chép.”

“Chắc là ăn may thôi, chứ sao hắn có thể biết được điều bí mật này?”

“Không phải ăn may đâu, tôi thấy hắn nhắm chuẩn chỗ đó.”

“Chết rồi, Vô Thánh đến!”

Hai người không nói thêm gì nữa mà chỉ im lặng nín thở.

Hai tay Anna chấp lại, căng thẳng nhìn chăm chăm tình hình trên màn ảnh.

Bên ngoài.

Cố Thanh Sơn chỉ hơi nhắm một chút rồi kéo cung chuẩn bị bắn tiếp. Nhưng đột nhiên, hắn cảm nhận được gì đó bèn thu tay lại, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, thấy một bóng đen từ phía chân trời đáp xuống.

Nhanh quá!

Cố Thanh Sơn lui nhanh ra sau, giấu mình phía sau một bức tường cao.

Một tiếng “Bịch” vang lên, trên mặt đường bị lõm xuống tạo thành một cái hố thiên thạch đường kính mười mét.

Mấy con robot cảnh giác dừng lại.

“Uy lực mũi tên của kẻ địch quá lớn, nghi ngờ là Siêu Phàm giả. Kêu gọi tiếp viện! Kêu gọi tiếp viện!” Robot đi đầu tranh thủ báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Tàn Của Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.